Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب پېژندنه

|||||||||||||||||||||||||||||||||||||||

د کتاب نوم : بوډا او د لېوانو پلونه

لیکوال : نصیراحمد احمدي

د چاپ کال : تله ۱۳۸۵ل

د چاپ شمېر : ۱۰۰۰ټوکه

کمپوزر : شېرافضل افضل

د خپرونو لړ : ۵

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ:

خپل پلار ته، چې تر ځان راباندې ګران دی او په لومړي ځل یې راته وویل:

زویه! الف (ا) کوم ټکی نه لري، (ب) یو ټکی لري

او (ت) هم دوه ټکي...

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

په کوټه کې ناست وم چې دروا زه په شدت خلاصه شوه.

پلار مې چيغه کړه:

ورو!

کوچني ورور مې په وره کې نوك ونيو، د پلار له ويرې ښېرته پر شا ولاړ او د کور په اوږده دهلېز کې يې منډه کړه. ور خلاص پاته شو او کوټې ته سړه هوا او ورسره د لاندې د پخې غوښې بوی راننووت. پلار ته مې وکتل، له غوسې نه په ډکو سترګو کې يې د لاټين ژيړه رڼا ښکارېده. ولاړ شوم، د وره د پورې کولو پر مهال مې د ورور وارخطا غږ واورېد:

ادې! جومات ته لېونی راغلی.

پلار ته مې مخ ورواړاوه، د تاوخانې پر تاوده ځای ناست و او د راډيو ستن يې تاووله. له کوټې ووتم، په دالان کې مې مور د ښوروا لپاره ډوډۍ وروله. ورور مې د هغې تر څنګ ناست و او تنور ته يې پښې ورغزولې وې. په قهر مې وويل:

دروازه د سړي غوندې خلاصوه!

ورور مې په ښېره راته وکتل، سترګې يې وځلېدې او په داسې غږ، لکه کوم زېرى چې راباندې کوي، ويې ويل:

جومات ته لېونی راغلی!

غږ مې يو څه پوست کړ:

ته په خپله لېونی يې!

ورور مې مور ته مخ ورواړاوه او د خواست په ژبه يې وويل:

غوښه پخه ده؟

مور مې له کټو نه د لاندي يو راايستلی بځری په ګوتو کې ټينګ کړ، ښېرته يې په کټو کې، چې له خولې نه يې مړ تاو پورته کېده، واچاوه، ورو يې وويل:

يو څه وخت لا نور هم غواړي.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

له دې سره يې پر کټو برغولی کېښود او بېرته يې تناره ته ور ښکته کړه. ورور مې ماته وکتل:

لالا! اجب لېونی دی، له جوماته يې ټول هلکان وايستل.

ما وپوښتل:

ولې؟ په جومات کې لويان نه وو؟

_نه، هغوی خو هر ماښام تر لمانځه وروسته کورونو ته ځي.

مور ته مې مخ ورواړاوه:

ادې! ډوډۍ يو څه وخت مه لندوه!

_ولې؟

_جومات ته ځم.

***

دباندې په وتو سره مې وار له واره په ورمېږ کې د واورې بځرکي ولوېدل. پورته مې وکتل، د ماښام په تته رڼا کې ځرخېدونکې واوره ورو- ورو راښکته کېده، له ګام سره مې کلوښـو ته واوره ورلوېده. د انګړ لرګين ور مې له ځنځيره ونيو، د وره غنجا شوه او په ليخك کې پرته واوره يې سره ټوله کړه.

جومات کور ته نږدې و او د کلي د هلکانو چيغې په اسانۍ سره اورېدل کېدلې.

لېونيه! ای لېونيه، لېونيه...!

ګامونه مې ګړندي کړل، د جومات وره وازه خوله نيولې وه او له دهلېز نه يې د هلکانو شور او زوږ راته... وره ته په رسېدو سره ناڅاپه د پښو دربې شو. پر دېوال څه شی ولګېد، پر ځمکه ولوېد او له غږ نه يې پوه شوم چې د لرګي وار و. يو هلك په منډه له وره راووت. مخکې تر دې چې څنګ ته شم، اوږه يې زما تشي ته سيخه شوه. ما په دېوال پورې لاس ونيو، خو هلك له ځمکې يوه- يوه نيمه لوېشت پورته شو او پر ښي اړخ ولوېد. پنځه شپږ هلکان مې په ترپ تر سترګو تېر شول. ځمکې ته مې وکتل، په واوره کې د يوه غځېدلي انسان چاپ جوړ و. يو دم چوپه چوپتيا شوه، داسې لکه هېڅ چې هم نه وي پېښ شوي. يوه شېبه پر خپل ځای ودرېدم. په احتياط مې ښۍ پښه تر لخك واړوله، دهلېز ته ورننوتم، د جومات د څنګ د کوټې دروازه خلاصه وه او له کوټې نه د لاټين تتې رڼا د بوټونو د ايستلو ځای روښانه کړی و. ورو مې د وره خوا ته غړۍ وراوږده کړه. د کوټې پر خړ دېوال د يو بنيادم لړزانده سيوری ښکارېده، پښه مې ونيوله. پر يوه لوی عسکري بوټ مې سترګې ولګېدې، چې د تلې چاکونه يې له واورې نه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډك اوبوټ ړنګ پروت و. د کوټې منځ مې هغه وخت سم ليدلای شوای، چې دوه ګامه لا نور هم پر مخ تللی وای. ګام مې واخيست، پښه مې پر يوه شي ولګېده او د لرګي د رغړېدو غږ چوپتيا ماته کړه. په بېړه مې سيوري ته وکتل، د پخوا په څېر لړزانده ولاړ و. ټيټ شوم، د امسا په بڼه يو غوڅ شوی لرګی مې دېوال ته ودراوه. بل ګام مې پورته کړ، د اوږدې کوټې په منځ کې يو په ونه لوړ بنيادم ولاړ و. د هغه راته شا وه. اوږد بالاپوښ يې په تن و، په ښي لاس کې يې د بوټ جوړه نيولې وه او داسې راته وايسېد، لکه ځمکې ته چې ګوري.

ورو مې وويل:

سلام عليکم!

سړي کوم غبرګون ونه ښود. دوهم ځل مې يو څه په زوره د سلام ټکی له خولې راوايست. هغه يوه جټکه وخوړه، په تېزۍ سره يې مخ راواړاوه، د څراغ رڼا يې پر نيمايي څېره ولګېده او د څېرې په روښانه برخه کې يې د ژورو ګونځو سيوري ښکاره شول. سړی بوډا و، خړه لونګۍ يې تر سر تاو وه او د ږيرې د ښي اړخ سپين وېښته يې د لاټين رڼا ته ځلېدل...

په لړزانده ګامونو رانږدې شو، بوټ ته مې وکتل، د وار په بڼه يې نيولی و. په بېړه مې وويل:

خوا مه بدوه، هلکان دي!

ده هېڅ ونه ويل، بوټ يې د خپلې جوړې تر څنګ کېښود او د کوټې په بر سر کې د تاوخانې پر تاوده ځای کېناست، سر يې وځړېد او په فکر کې ډوب شو.

پوه شوم چې سړی بې ازاره دی، ورمخته شوم، ورو مې وويل:

زه به ډوډۍ درته راوړم!

خو دی د پخوا په څېر غلی و او غولي ته يې کتل.

له جوماته ووتم، واوره په تېزۍ اورېدله. کور ته لاړم، د کوچني ورور چې مې کله راته پام شو، په بېړه يې وويل:

لېوني ونه وهلې؟

هغه ته مې ځواب ورنه کړ، له مور نه مې وغوښتل چې يوه کاسه ډوډۍ تياره کړي. په لنډه موده کې ډوډۍ تياره شوه. له دالان نه د راوتو پر وخت مې ورور ته وریاده کړه چې چای راپسې راوړي. کله چې بېرته جومات ته ورغلم، مساپر د پخوا په څېر ځړېدلی سر ناست و. د هغه تر مخ مې دسترخوان وغوړاوه. کاسه مې کېښوده او څراغ مې ورنږدې کړ. اوس يې نو ټوله څېره ښکارېده؛ ګنې وروځې يې درلودې او په کينه سترګه ړوند و. ورو مې وويل:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډوډۍ سرېږي، که لاس مينځې، په هغه بدنۍ کې اوبه شته!

ورو ولاړ شو، له شا مې پسې وکتل، د کميس لمن يې په بالاپوښ کې پټه وه، خو د پرتوګ په يوه پايڅه پورې يې لويه پينه ښکارېده. بدنۍ يې ورواخيسته او دباندې ووت .

شېبه وروسته چې بېرته پر خپل ځای کېناست، لاسونه يې لانده وو. له کاسې نه يې يوه کوچنۍ ګوله ورپورته کړه، لاس يې لړزېده او کله چې يې ګولې ته خوله وازه کړه، په وريو پورې يې يو غاښ هم نه ښکارېده. لنده ډوډۍ يې ښه ډېره وخوړه، خو غوښې ته يې لاس وراوږد نه کړ. ورو مې وويل:

د پسه لاندی دی.

خو د ده شونډې ونه خوځېدې.

پوهېدم چې ګونګی نه دی، ځکه ګونګيان بيا په غوږو هم نه اوري. دوهم ځل مې کوم ست ورته ونه کړ. په زړه کې راتېره شوه، شايد لېونی وي. دا وخت د وره کړپ شو، کوچنی ورور مې په وره کې ودرېد، د هغه په ښي لاس کې چايجوش او په کيڼ لاس کې يې ګيلاس ښکارېده. پوه شوم چې له وېرې پر مخ نه شي راتلای، ځکه ولاړ شوم، چايجوش او پياله مې ورنه ونيول، ورو مې وويل:

يوه برستن درسره راوړه!

دی هم په منډه دباندې ووت، ګيلاس مې له چايو ډک کړ، د بوډا تر مخ مې کېښود، يو ځل بيا په دې هڅه کې شوم چې پر خبرو يې راولم؛ ورو مې وويل:

يخني نه ده؟

د دې پر ځای چې څه ووايي، لړزېدلی لاس يې د څنګ جېب ته کړ او ډک لاس کاغذونه يې پر غولي کېښودل. حيران شوم. په نويو او زړو کاغذونو کې يو قلم او عکس هم ښکارېده. په عکس کې مې وار له واره پر بوډا سترګې ولګېدې، چې توره دريشي يې په تن، سرتور سر او رنګه نېکټايي يې تړلې وه. سترګه يې جوړه وه او تر څنګ يې يوه سينګار شوې پېغله د واده په سپين کميس کې ولاړه وه.

د عکس پر پاتې برخه يو کاغذ پروت و. لا مې عکس ته سم نه وو کتلي، چې د بوډا تور لاس د کاغذونو پر کوټه ور ټيټ شو اوپر غولي يې يوازې د ګوليو يو پاکټ پرېښود .

بوډا کاغذونه په جېب کې کېښودل، له پاکټ نه يې يوه ګولۍ خولې ته واچوله او د چايو غوړپ يې ورپسې وکړ. په زړه کې مې پوښتنې راولاړې شوې: �ځوک دی، سوالګر دی، که شتمن؟ ښاري دی، که کليوال؟ روغ دی، که لېونی؟ د واده په جامو کې دا ښکلې نجلۍ څوک ده، مېرمن يې ده؟ سترګه يې ولې ړنده...� ناڅاپه يو درب شو،

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخ مې ورواړاوه، وره ته نږدې يوه بړستن پرته وه. بړستن مې د سړي پښو ته کېښوده، کاسه او دسترخوان مې راواخيست، ورو مې وويل:

پياله او چايجوش بيا په هغه تاخچه کې کېږده!

دا مې وويل او له جوماته ووتم.

***

د پلار په غږ مې سترګې رڼې شوې، په غوسه يې ويل:

يوه ورځ يې نه ده، دوې يې نه دي، غټ سړی دی.

وروسته مې د مور غږ واورېد:

خير دی، زه به ورته ووايم.

پوه شوم چې پلار مې ولې په غوسه دی. ساعت ته مې وکتل، لمر لا نه و راختلی. په بړستن کې مې پښې بندې کړې. د کوټ په لستوڼو کې مې لاسونه ننه ايستل او له کوټې ووتم. د کوټو او دالان ورونه اوږده دهلېز ته خلاصېدل. دهلېز مې د ګوتو په سرونو لنډ کړ. کله چې د دالان وره ته ورنږدې شوم، پر سپږمو مې د تودې ډوډۍ بوی ولګېد. د مور مې د وره له چولې راته پام شو، ور مې خلاص کړ او دالان ته ور ننوتم. ځړېدلې شونډې يې وخوځېدې:

پلار به دې درسره ګوري!

د خواست په ژبه مې وويل:

خير دی مورې لا وخت شته. ته يوه بدنۍ اوبه راکه چې اودس وکم!

خو دا ځل يې په غوسه راته وکتل:

تر تا خو دې هغه کشری ورور لا ښه دی، پلار يې يو ځلې ورته وويل چې د سهار جمعې ته راځه، تر اوسه يې د هغه خبره نه ده هېره کړې، خو ته غټ سړی يې، سره غرمه راجګېږې!

د مور خوابدون مې نه شواى زغملای، ژمنه مې ورسره وکړه چې له دې هيسته به تر پلار مخکې په جومات کې ناست يم. دا وخت مې ورور دالان ته راغی. د هغه په لاس کې نيول شوې چايجوش د تېرې شپې مساپر راپه زړه کړ. ومې ويل:

هغه سړي ته چا چای وروړی و؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــهغه لېونی یادوې؟

لنډ ځواب مې ورکړ:

هو!

ــلالا! هغه خو په جومات کې نه و.

مور مې وویل:

خوارکی به په دې نیم گز واوره کې چېرته تللی وي؟

په حیرانتیا مې وپوښتل:

نیم گز؟

د ځواب پر ځای یې په رپېده اوار شوی پاستی تناره ته ورټیټ کړ. زه هم ولاړ شوم، د دالان پر یوازېنۍ خوله شوې کوچنۍ ښیښې مې ورغوی تېر کړ، انگړ تك سپین و او د زردالو د ونې پر وچو ښاخونو څلور گوتې واوره پرته وه.

د مور غږ مې واورېد:

چای دې ژر وڅښه او بام ته وروخېژه!

پاو وروسته له کوچني ورور سره یو ځای د بام پر سر ولاړ وم. اسمان برگ و او په واوره کې لیرې کلي توربخون برېښېدل. زموږ د کلي پر هر بام یو- دوه تنه ولاړ وو او واوره یې اچوله.

د ورور په غږ مې جټکه وخوړه:

لالا! راځه چې بامونه سره ووېشو، دوه یې ستا او دوه یې هم زما.

هغه ته مې وکتل، نیم بام یې تور کړی و او زه لا په نیم گز واوره کې ولاړ وم. خندا راغله، د واورې غونډوسکی مې جوړ کړ، خو مخکې تر دې چې پر هغه وار وکړم، د تره زوی مې د خپل کور له بامه راباندې غږ کړ!

ای! هلته یو څه ښکاري، دوه کارغان هم ورته ناست دي.

ورغږ مې کړ:

چېرته؟

ــد دښتې خوا ته وگوره! د توت ونې ته نږدې!

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورمېږ مې کوږ کړ. ده رښتیا ویل، په واوره کې یو تك تور شی برېښېده. وار له واره مې د تېرې شپې مساپر په زړه کې ودرېد اوپه چیغه مې وویل:

هله ژر کوه!

***

د ژامو مې ټکا وه، مور مې یوه بله برستن راباندې وغوړوله، تر ځنګ مې کېناسته او ویې ویل:

د ژوندو دی؟

لنډ ځواب مې ورکړ:

نه پوهېږم، خو زما په شا لا ساه پکې چلېده.

له ځان سره یې وویل:

خوارکی!

دا وخت په دهلېز کې دربی شو، دروازه په شدت سره خلاصه شوه، ورور مې په وره کې ودرېد او په سترې غږ یې وویل:

اورلګیت، اور لګیت چېرته دی؟

مور مې وارخطا غوندې شوه:

په اورلګیت څه کوې؟

ـپلار یې غواړي، د مېلمنو د کوټې بخارۍ بلوي.

ـولې؟

ـهغه لېونی یې زموږ حجرې ته راووړ.

مور او ورور مې دواړه له کوټې ووتل، زه هم ولاړ شوم، پایڅو ته مې وکتل، لا لندې وې، پټو مې تر ځان تاو کړ. دباندې سوړ باد چلېده او غونډۍ- غونډۍ وربځې یې شمال لور ته په مخه کړې وې. له واورې نه پورته شوې رڼا مې سترګې له اوښکو ډکې کړې. د مېلمنو له کوټې نه چې د انګړ دروازې ته نږدې په دېوال پورې نښتې وه، ګډوډ غږونه اورېدل کېدل.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوټې ته ورغلم، پر غزېدلي مساپر غبرګې برستنې پرتې وې، اوږد بالاپوښ يې سر ته شاړې واړې پروت و او څو کليوالو پلتۍ ورته وهلې وې. ورور مې هم دېخوا هاخوا ګرځېده، هغه ته مې وويل:

د بامونو واورې لا پاتې دي.

پلار مې بخارۍ ته ورپو کړل او بيا يې مخ راواړاوه:

ته هم مرسته ورسره وکه، واوره درنه ده!

مخکې تر دې چې څه induct وايم، د تره زوی مې وار ړومبی کړ:

کاکا! زه به ورسره لاړ شم، د ده پايڅې لندې دي او څو شېبې مخکې يې دا دروند بار پر خپلو اوږو تر جوماته راورساوه.

له دې سره يې پراته سړي ته اشاره وکړه. ولاړ شو او له ورور سره مې يوځای له کوټې ووت.

کليوال اندېښمن غوندې وو. په کوټه کې يوازې پوښتنې اورېدل کېدې:

څوک دی؟ له کومه راغلی؟ که مړ شو، نو څه به په کوو؟

په پای کې مې پلار وويل:

که هر څوک يي، اوس مو غاړې ته رالوېدلی، که يې پور پرې کړ، بيا به هغه وخت ګورو.

کليوال تر غرمې ناست وو، بيا يو ځای ولاړ شول. پلار مې د ډوډۍ ست ورته وکړ، خو دوی پاتې نه شول او له پلار سره مې يو ځای له کوټې نه ووتل.

پر سره انګار مې يو- دوه د توت لرګي کېښودل، په تاخچه کې يوه زړه مجله پرته وه، لاس مې وروغزاوه او د بخارۍ تر څنګ مې دېوال ته اېښې بالښت ته ډډه ووهله. د مجلې پاڼې مې راواړولې، يوه کيسه مې پيدا کړه. د پيل له څو کرښو نه يې وپوهېدم چې تلوسه لري او په لوستلو ارزي. کيسه په زړه پورې وه، ښه انځور يې درلود او ذهن يې ورسره ووړ. د دوهمې پاڼې په نيمايي کې وم چې ناڅاپه يوه لړزانده غږ سره خوله راباندې راوسته:

انوره زويه !

په بېړه مې سر هسك کړ. يو سرتور، ډنګر سړی د کوټې په منځ کې ناست و. څپولي وېښته يې سره سرېښ وو او يوه سترګه يې وچه راته نيولې وه.

شا و خوا مې وکتل، په کوټه کې له ما او بوډا پرته بل څوک نه و. سړي په لړزانده غږ خپله خبره تکرار کړه:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

انوره زويه!

له دې سره يې برسېرنې له ځنګنو نه وښويېدې، لکه يو ماشوم چې نوی پر پښو راغلی وي، همداسې په لړزېدلو لينګو ولاړ شو، خو مخکې تر دې چې خپل انډول له لاسه ورکړي، په چټکۍ مې لاسونه ترې تاو کړل او ورو مې پر خپل ځای پرې ايست. لړزانده لاس يې له ځمکې پورته شو او زما پر مخ يې داسې تېر کړ، لکه د چا چې پر يوه ماشوم مينه راغلې وي. لاس يې تود و، پوه شوم چې تبه لري. ورو- ورو يې سترګه بې نوره کېده، وروسته نيمکښه شوه او بيا يې تار- تار سپين بانه سره ورغلل.

نبض مې يې وکوت، رګ يې په چټکۍ سره غورزېده...

دا وخت مې ورور له انګړ نه راغږ کړ:

ډوډۍ تياره ده.

په بخارۍ پورې مې يو- دوه نور لرګي هم پسې کړل او دمېلمنو له کوټې نه ووتم.

د کور په دهلېز کې مې د پلار غږ واورېد:

په جومات کې يې خدمت نه شو کېدای، ځکه مې کور ته راووړ .

د کوټې ور مې خلاص کړ، مور مې وويل:

هو! ثواب لري.

د غرمې ډوډۍ مې له پلار، مور او کوچني ورور سره پر يوه دسترخوان وخوړه. پاتې ورځ دوه - درې ځلې د مېلمنو کوټې ته ورغلم، خو مساپر به د تېر په څېر بېسده پروت و.

ماښام قضا چې مې کله لاټين ته اورلګيت ورته کړ، د مساپر سترګه پرانيستې راته ښکاره شوه. دی ستوني ستغ پروت و او سترګه يې د چت پښتولانو (تيرانو) ته وچه نيولې وه.

ومې ويل:

څنګه يې؟

ورمېږ يې کوږ شو، خو څه يې ونه ويل.

ورمخته شوم، پر تندي مې يې لاس کېښود، تبه يې پرې شوې وه. ورو مې وويل:

د خوړو اشتيا لرې؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی بیا هم غلی و.

ما زیاته کړه:

که دي کور- کلی دلته نږدې وي، راته ووایه، زه به یې خبر کم.

هغه یوازې مخ رانه واړاوه. ما هم څه ونه ویل او د بخارۍ په لګولو بوخت شوم. خو شېبه وروسته مې چې ورته پام شو، نو د سترګې له کونج نه یې یوه اوښکه راورغړېده او د غوږ له پاسه یې په ببرو سپینو وېښتو کې پټه شوه. په څېره کې یې د بېوسۍ نښې ښکارېدې. په خپله خبره وشرمېدم، ورو مې وویل:

پر موږ بار نه یې او اوس تلای هم نه شې، له یوې خوا په واوره کې منډ نه شته او له بلې خوا ناروغه یې .

بوډا غلی و، زه هم لاړم، هغه مې یوازې پرېښود او ماخوستن له یوې کاسې یخني ښوروا سره بېرته د مېلمنو کوټې ته راغلم. بوډا پر خپل ځای ناست و، سترګه یې راواړوله، خو څه یې ونه ویل. کاسه مې د بخارۍ پر سر کېښوده. د لاس اوبه مې وروړې او په چیلمچي کې خړې اوبه تویې شوې. کله چې مې ډوډۍ پر دسترخوان کېښوده، پاستي ته یې لاس وروغزاوه. ومې ویل:

پلاره! یخني ده، غوړ نه لري.

له دې خبرې سره یې ډوډۍ بېرته پر خپل ځای کېښوده. په حیرانۍ مې ورته وکتل، سترګه یې له اوښکو ډکه وه او په څېره کې یې یو درد پروت و.

پر خپله خبره مې فکر وکړ، داسې څه مې له خولې نه وو راوتلي، چې څوک خوابدی کړي. ورو مې وویل:

ولې دې لاس ونیو؟

د لومړي ځل لپاره یې خړې شونډې وخوځېدې:

هیڅ.

بېرته یې پاستي ته لاس وروغزاوه، ډوډۍ یې وخوړه، لنډه دعا یې وکړه او په یوه سترګه یې راته وکتل:

مننه.

حیران شوم، وار له واره مې د تېرې شپې عکس سترګو ته ودرېد، ځکه د مننې ټکی کلیوال خلک دومره نه کاروي. دوی له مقابل لوري نه د خوښۍ څرګندولو ته د (کور ودان، خدای دې مه خواروه، خیر یوسې، موږ کمه کړه، خدای دې درډېره کړي) او داسې نور توري پر خولو راوړي. یو ځل مې بیا په زړه کې پوښتنه راولاړه شوه:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا سړی څوك دی؟

لا مې په ذهن کې دا پوښتنه د ځواب لپاره سره اړوله، چې بوډا وویل:

بچیه! راسره په زحمت شوې!

ما وخندل:

څه زحمت...

په خبره کې راولوېد:

که سهار ته هوا ښه وه، درنه ځم.

نه پوهېږم چې ولې مې د زړه له تله وویل:

دا دې خپل کور وګڼه، تر څو چې نه یې روغ شوی، نه شې تلای!

خوله یې خبرو ته جوړوله، چې ما وار ورنه واخیست:

او بل واوره ډېره ده، منډې نه شته.

دا وخت مې په ذهن کې را تېر شول چې د ده د ځای د معلومولو لپاره ښه وخت په ګوتو راغلی دی؛ په خندا مې زیاته کړه:

نو چېرته به ځې؟

له دې خبرې سره یې سر وځړېد او غلی شو، خو ما نه غوښتل چې یو ځل بیا چوپتیا خوره شي، هماغسې مې په خندا وویل:

د کوم ځای یې؟

بې له دې چې سر پورته کړي، ورو یې وویل:

د قره باغ، د غزني قره باغ یادوم.

ما وخندل:

د قره باغ د نجونو څه اجب جمال دی + ګل په قره باغ دی.

د لومړي ځل لپاره یې ګونځې- ګونځې شونډې ویړې شوې او په خوند یې وویل:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا سندره خان قره باغي ویلې ده .

د خبرو لپاره ښه بانه راته پیدا شوې وه، ومې ویل:

هو! د خان سندرې مې خوښېږي، ښه هنرمند و.

ورو یې وویل:

پرچمیانو وویشت.

په خبره کې ورولوېدم:

خو ما اورېدلي چې مجاهدینو مړ کړ.

د دې پر ځای چې څه ووایي، بالاپوښ ته یې لاس وروغزاوه او هماغه کاغذونه یې پر ځمکه کېښودل. خو دا ځل عکس پرمخې پروت و او پر شا یې لیکل شوي وو: �د دیارلس سوه دوه اتیایم لمریز کال، د ثور اتلسمه.�

له پاکټ نه یې یوه ګولۍ ورواخیسته، د چایو غوړپ یې ورپسې وکړ او په داسې حال کې چې کاغذونه یې په جېب کې اچول، ویې ویل:

نه بچیه! پرچمیانو وویشت.

وپوهېدم چې سرې هېرجن نه دی او ذهن یې ښه کار کوي.

ده زیاته کړه:

خان ټکسي چلوله او د کابل په دریمه کارته کې یې په خپل موټر کې توپانچه پرې تشه کړه. نهه پنځوسم کال و او کله چې یې مړی قره باغ ته راوړ، ملایانو په هدیره کې پرې نښود.

ومې ویل:

ولې؟

_هغه د جهاد لومړۍ دوره وه، ملایانو ویل چې خان کاپر و او باید د مسلمانانو په هدیره کې تر خاورو لاندې نه شي. د کورنۍ غړي یې بېوسه خلك وو، نه یې زور درلود، نه ځمکه. هماغه و چې د غواوو په ګوډله (غوجل) کې یې خاك (قبر) ورته وکینده او خاورې یې پرې واړولې.

دا وخت مې کوچنی ورور د چای له پتنوس سره کوټې ته راننوت. بوډا وویل:

ورور دې دی؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

لنډ ځواب مې ورکړ:

هو!

ورور مې دوې پيالې له چايو ډکې کړې، يوه يې د بوډا او بله يې زما مخې ته کېښوده او په خپله له کوټې ووت. بوډا وخندل:

ډېر شوخ دی!

وپوهېدم چې د تېر ماښام د هلکانو ځورول ورپه زړه شول. يو څه وشرمېدم او ورو مې وويل:

څنګه يې کېږې، هلکان دي.

بوډا پياله ورپورته کړه او سر يې په منفي بڼه وخوځاوه:

لويان هم ګرم دي.

ما د نورو خبرو تمه ورنه لرله، چې بوډا غلی شو. بې اختياره مې له خولې ووتل:

کاکا! انور څوک دی؟

ناڅاپه يې ګيلاس په لاس کې کوږ شو، يو تند حرکت يې وکړ او په چټکۍ سره يې خپله غزېدلې ښۍ پښه ورټوله کړه، د لاس په ګوتو يې لنده پايڅه، چې مړ تاو ورنه پورته کېده، د خپلې پښې له څرمنې نه پورته ونيوله.

په وارخطايۍ ولاړ شوم. خو ده تر لاس ونيولم:

چيرې؟

په خوابدي غږ مې وويل:

د غاښونو کريم راوړم، د سوځېدنې لپاره ښه دي.

ده وخندل:

کېنه زوروره! دومره لويه خبره نه ده، چې عمر تېر شي، خپل لاس به دي لا په واک کې نه وي.

خو زه له خپلې خبرې پښېمانه وم او د هغه سوځېدل مې له خپله لاسه ګڼل. بوډا خپله ښۍ پښه تر ځنګانه لوڅه کړه، پر توره څرمن يې يو- دوه ځايه مازې سرخي ښکارېده. څو ځله يې سوځېدلي ځای ته ورپو کړل او ويې ويل:

دې ته برسېرنه سوځېدنه وايي، دومره د تشويش وړ نه ده په خپله ښه کېږي.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته یې په داسې حال کې چې خپلې پښې ته یې کتل، ورو یې وویل:

د انور نوم دې څنګه پر خوله راغی؟�

تلولی غوندې شوم:

هسې تا په تبه کې یاداوه.

یو سوړ اسویلی یې وایست. ما ورته وکتل، په سترګه کې یې اوښکې راټولې وې او غریو نیولې غږ یې مازې شونډې سره وخوځولې:

انور زما زوی دی.

تر یوې شېبې چوپتیا وروسته یې په داسې غږ، لکه څوك چې له ځان سره غږېږي، زیاته کړه:

ډاکټر انور.

په دې خبره کې یې یو ژور درد پروت و. په زړه کې راتېره شوه، زوی به یې مړ وي. عکس مې سترګو ته نېغ ودرېد، په ذهن کې مې وګرځېدل، نو هغه نجلۍ څوك ده؟ شاید دوه ودونه یې کړي وي! یو په ځوانۍ کې او بل هم د زړښت پر مهال. خو دا فکر هم د منلو وړ راته ښکاره نه شو. دا خوار بوډا او هغه ښاري ځوانه نجلۍ! هېڅ امکان نه لري، شاید هم امکان ولري...

ذهن مې ګډوډو پوښتنو ته ګډوډ ځوابونه ورکول. په پای کې پوښتنې او ځوابونه سره ګډ شول، توري په یو بل کې ننوتل، نه مې پوښتنه جوړولای شوای او نه هم ځواب...

د بوډا غږ زما فکر سره راټول کړ:

واده لرې؟

ورو مې وویل:

نه، تر اوسه لا نه. پلار مې وايي چې لومړی دې سبق خلاص که.

په بېړه یې وویل:

د څه شي سبق؟

پوهنتون یادوم. دا مې وروستی کال دی، اوس په رخصتۍ راغلی یم.

لنډه شېبه غلی و، داسې لکه فکر چې وهي. وروسته یې سر پورته کړ:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښه ده، ښه ده، پلار د اولاد خیر غواړي. هغه مه خوابدی کوه!

ورو مې وویل:

له ما نه مې مور او پلار دواړه خوشاله دي، تر خپله وسه یې درناوی کوم.

ـهو! زویه زاړه خلك د ماشومانو غوندې دي، په کوچنۍ خبره خوشالېږي، خو ډېر کم خوابدون نه شي زغملای.

دې ته ورته خبره ما د طب په دریم کال کې له خپل استاد نه هم اورېدلې وه. هغه ویل: �څومره چې عمر تېرېږي، په هماغه اندازه د مغز حجرات هم کمزوري کېږي او انسان په وړه خبره تر روحي فشار لاندې راځي.�

په خندا مې وویل:

کاکا! ته خو د ډاکټرانو غوندې خبرې کوې.

ده وخندل:

ډاکټر نه یم، خو لږه- ډېره مطالعه لرم.

په خندا مې خبره ورغوڅه کړه:

نو زده کړې دې چېرته کړې دي؟

یوه شېبه غلی و، وروسته یې په ارام غږ وویل:

زموږ په وخت کې لېسې او پوهنتونونه نه وو، تر شپږمه لیك- لوست کېده. د ظاهرخان دوره وه، د حکومت خلك به په کلیو گرځېدل، خو کلیوالو به خپل ماشومان ورنه پټول، بانې به یې پیدا کولې، تاوانونه به یې پر غاړه اخیستل، رشوت به یې ورکاوه او یا به هم شتمنو خلکو، بېوزلو ته پیسې ورکولې چې د دوی د ماشومانو پر ځای د خپلو کوچنیانو نوم ورکړي. زما پلار هم نېستمن سړی و. د کلي ملك یو پسه وروباخښه او د ملك د زوی پر ځای، زه د مکتب خوا ته روان شوم�...

په خبره کې یې ورولوېدم:

نو د خلکو ولې له مکتب نه دومره بد راتلل؟

ـهېڅ. دوی ویل چې مکتب ماشومان بې لارې کوي، کوپر ته یې باسي، دین او مذب (مذهب) ورنه اخلي.�

بوډا یوه شېبه غلی شو او بیا یې یوه سترگه راواړوله:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

زویه! کلونه تېر شول، خو زموږ فکر لا پر خپل ځای ولاړ دی؛ اوس هم ډېر خلك همدا عقیده لري، مکتبونه سوځول کېږي، ښوونکي وژل کېږي او مکتب ته د پسات ځاله وايي. دلته لا اوس هم لمر ته زولنې ورلوېږي او ځمکه د غوايي پر ښکر ولاړه ده...

بوډا پر خبرو راغلی و او ما غوښتل چې د هغه د ژوند په اړه ډېر څه واورم، خو د نزاکت له مخې مې نېغ په نېغه پوښتنه نه شوای ورنه کولای. مجبور وم چې له څنډو نه اصلي موضوع ته راشم، په خندا مې خبره ورغوڅه کړه:

نو دوې گټې مو وکړې، هم مو پسه ترلاسه کړ او هم دې مکتب ووایه!

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ده وخندل:

خو اصلي کار پسه وکو.

د بوډا خندا یو څه جرئت راکړ او په خندا مې وویل:

د پلار دې هم مکتب نه خوښېده، که څنګه؟

بوډا چایجوش ته لاس وروغزاوه، خو ما وار ړومبی کړ او پیاله مې ورډکه کړه، ده وویل:

معلومداره! هغه هم له بله ځایه نه و راغلی، خو هر رنګه چې و، پلار مې ښه سړی و، پر هغه ګران وم، هغه زما لپاره هم پلار و، هم مور.

په خوابدي غږ مې وویل:

مور دې مړه وه؟

ده یو سوړ اسوېلی وایست. تر زاړه پټکي لاندې یې خپلې ګوتې تېرې کړې، ککرۍ یې وګروله او ورو یې وویل:

هو زویه! مور مې نه په زړه کېږي، زه ډېر کوچنی وم، چې هغې پور پرې کړ، شاید د څلورو پنځو کلونو. په ذهن کې یوازې د هغې یو خړ تصویر راپاتې دی. څېره یې سمه نه شم سره جوړولای، رانه ړنګېږي، داسې لکه چاته چې د زاړه او سپېره پلاستیك تر شا ګورې، خو فکر کوم چې ښکلې به وه، مور تل ښکلې وي.

بوډا یوه شېبه غلی شو، بیا یې خپله خبره پسې وغزوله:

د مور له مړینې مې لا کال نه و وتلی، چې پلار مې بله کوژده وکړه. تر واده یو کال نور هم ووت، ولور نه پوره کېده، خو بیا یې له پلاره ورپاتې دوه جریبه ځمکه وپلورله او واده یې راخوندې کړ. زه ماشوم وم، هغه مهال په دې خبرو نه پوهېدم، خو وروسته مې چې ښې او کیڼ بوټ سره وپېژندل، دا خبرې راته روښانه شوې.

د پلار له واده نه مې نور څه نه دي په یاد، خو یو څه چې د انسان په زړه کې ریښې ځغلوي او تلپاتې وي، له هغه نه د مینې اخیستل دي. نه پوهېږم چې د واده لومړۍ شپه به وه، که دوهمه، خو دومره مې په زړه دي چې میرې زما ځای ونیو. زه به تل د پلار په غېږ کې خوب وړلم. خو په هغه شپه یې د لومړي ځل لپاره په بله کوټه کې ځای راته جوړ کړ، خو بیا روږدی شوم. یو- یونیم کال وروسته به بیا پر بام ویدېدم او ستورو ته به مې تر هغو کتل، چې سترګې به مې سره ورغلې. ژوند همداسې پر مخ ته. میرې به مې د پلار تر مخ د ناز په ژبه خبرې راسره کولې، خو چې هغه به نه و، په مازې خبره به یې چونډۍ رالګولې. خو پلار مې ښه و، کله ناکله به یې پلرنۍ مینه راباندې راتله او د مچولو پر وخت به یې د برېتو تېره وېښته زما پر بغورو (غومبرو) لګېدل. وروسته بیا د سهار له خوا مکتب ته تلم او ماپښین به مې له پلار سره د بزګرۍ په کارونو کې مرسته کوله. موږ پردۍ ځمکې کرلې، خو ګوزاره مو کېده.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

میره وچه (شنډه) وه او د دریو تنو خوراك مو له یوې او بلې خوا برابراوه. په دیارلس یا څوارلس کلنۍ کې مې مکتب خلاص کړ. بیا مې د پلار په غوښتنه د کلي ګورواني ونیوله. له لمر ختو سره سم به د غواوو، مېږو او پسونو په دوړو پسې روان وم او په لمر لوېدو به مې د خلکو مالونه د هغوی د کورونو تر وروونو وررسول.

په دوه ویشت کلنۍ کې مې د عسکرۍ پچه وخته. دوه کاله می د کابل د ریشخورو په فرقه کې تېر کړل. ترخیص مې واخیست او بېرته قره باغ ته لاړم. دا ځل مجبور وم چې له یوه کاره هم مخ وانه ړوم، ځکه پلار ته مې د ملا درد پیدا شوی و او درانه کارونه یې په وس نه وو پوره، بزګري ماته راپاتې شوه. ورسره مې له مزدورۍ، ختګرۍ، کاربزکنۍ او له هېڅ شي نه هم مخ نه اړاوه. سهار به په خړه له کوره ووتم، تېوله ورځ به مې په ولاړو تېره کړه او د ماښام له اذان سره به کور ته راغلم، لاسونه به مې دومره له چاودو ډك وو چې هر ماخوستن به مې د لندو وړو پټۍ پرې تړلې. بس نو ژوند و، د ګېډې د ډکولو لپاره مو باید یو څه مونډلي وای. د کلي ځوانانو به د ښه اس، اصیل ښکاري ټوپك او د غوړورو تازیانو د درلودلو فکرونه وهل، خو ما چی به د چا په لاس کې کومه سپکه او تېره بېلچه ولیده، پر هغې به مې مینه راتله. د چا چې به مزدور په کار و، نو لومړی به یې زموږ د کور ور راټکاوه، ځکه ما غښتلی بدن درلود. د بدن بوټي مې د ډېر کار له لاسه سره تاو شوي وو او ژر نه ستړی کېدم. ماخوستن چې به مې سر ولګاوه، سمدستي به مې سترګې پټې شوې او نوې ورځ به هم د تېرې ورځې تکرار وه. ژوند همداسې تېرېده، زه وم او د ځمکې اړول، کرل او ربېل. ما یوازې خړه ځمکه او شنه واښه پېژندل. د پولي- پټې دښمن مې موږک و او دوست مې د ځمکې سوررنګه اوږد چینجی، خو ناڅاپه موږك په انسان بدل شو او ما د بېلچې پر ځای ټوپك ته لاس وروغزاوه...

بوډا غلی شو، لېنګي یې ورټول کړل او په لړزېدلو ګامونو دباندې ووت، خو زما په ذهن کې د هغه وروستۍخبره په تکرار ډول راګرځېده: �خو ناڅاپه موږك په انسان بدل شو او ما د بیلچې پر ځای ټوپك ته لاس وروغزاوه، خو ناڅاپه موږك په انسان بدل شو او�...

د بوډا په غږ مې جټکه وخوړه:

بچیه! چای مې ډېر سور کو، بخښنه غواړم.

په بېړه مې ورته وکتل، د لمنې یوه څنډه یې په ګنډه کې نښتې وه، خو د نزاکت له مخې مې پر خوله څه رانه وړل.

بوډا پر خپل ځای کېناست، پښې یې په بړستن کې ننه ایستې او ورو یې وویل:

ستوري نه ښکاري، شاید بیا واوره واوري.

بې اختیاره مې له خولې ووتل:

ټوپك ته دې څنګه لاس وروغزاوه؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوډا يو سوړ اسوېلی وايست، په اشاره يې وپوهولم چې چای غواړي، پياله مې ورډکه کړه، ده وويل:

څه درته ووايم، د اوړي يوه تکنده غرمه وه، ما رشقي ته اوبه ورخوشې کړې وې او په خپله د پولې پر سر ورته ناست وم، څو گامه ها خوا مې د يوه اوږدږبي ننداره کوله، چې د مېږيانو د غار تر څنگ پروت و. اوږدږبی يو کوچنی مرغه دی، ځان پر مږينې اچوي، خپله اوږده ژبه راباسي او کله چې يې پر ژبه مېږيان راټول شي، ژبه ورټولوي.

ما لا اوږدږبي ته کتل، چې يو ليرې غږ مې په غوږو ننوت. له مرغه نه مې سترگې واړولې، يوه هلك منډې راوهلې. چيغې مې نه شوای صحيح کولای، خو احساس راولوېد چې ښه زېری نه راته لري. د هغه په يوه چيغه کې مې د �پلار� ټکی واورېد. دې ټکي مې زړه ولړزاوه، خو کله چې مې پوره جمله واورېده، يوه شېبه مې سترگو هم کار پرېښود، رڼا ورځ راباندې توره شپه شوه، خو په غوږونو کې مې لا د هلك چيغو انعکاس درلود:

مالکه! ای مالکه! پلار دې يې درواژه، هغه يې مړ کلي ته راوړ!

بوډا غلی شو او زه وپوهېدم چې سړی مالك نومېږي. خو ډېر ژر يې خپلې خبرې پسې وغزولې:

اه زويه! نه پوهېږم چې څنگه کور ته راورسېدم، خو کله چې د جنازې تر څنگ ودرېدم، نو پښې مې د لومړي ځل لپاره له خپله واکه ووتې، پر گونډو شوم او د بدن د اندول د ساتلو لپاره مې د جنازې کټ ونيو. ورو مې د خپل پلار له مخه د هغه خړ ځادر ليرې کړ، سترگې يې پټې، څېره يې خړه او سپين وېښته يې له خاورو ډك ښکارېدل. ځادر مې نور هم ورنه وښوياوه، پر ټټر يې د بنگړي يوه ماته ټوټه او تار- تار ښځينه تور وېښته پراته وو. د بنگړي ټوټه مې وپېژندله، زما د ميرې بنگړی و. له مړي نه مې پاتې ځادر هم ليرې کړ، پر سپينو جامو يې وينه نه ښکارېده، پر جسد مې گوتې وتپولې. د پلار په خوله پسې مې خپل مخ ونيو، خو د هغه له خولې نه تاو نه راووت او برېتونه يې نه راچوخېدل.

يو چا تر مټ ونيولم، کله چې پورته کېدم، له سترگو نه مې يوه اوښکه بېله شوه، د پلار پر مخ مې پرېوته. يوه لنډه منډه يې واخيسته او يو دم ځای پر ځای ودرېده. په لومړي ځل مې شا و خوا وکتل، انگړ له کليوالو ډك و او څو تنه په ځرېدلو سرونو سونگېدل. په لړزانده گامونو د کوټو خوا ته روان شوم، په يوه کوټه کې د کلي څو تورسرې سره راټولې وې، په لوړ غږ يې ژړل او ښېراوې يې کولې:

خدايداده ټك له ټکه شې، د کور لوگی دې ورك شه، خدای دې مينه سپېره که...!

خو ميره مې خړ دېوال ته ناسته وه، ټکری يې په غاړه کې پروت و، سترگې يې له سرو رگونو ډکې وې او پر بغورو يې څو تاره تور وېښته سرېښ وو. هغې هېڅ حرکت نه کاوه، غاړه يې کږه وه. سر يې پر دېوال لگولی و او غولي ته يې کتل. تر مخ يې کېناستم، خو بې له دې چې راته وگوري، شونډې يې مازې سره وخوځېدې:

مالکه زويه پلار دې وليد؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لومړي ځل لپاره مې د هغې له خولې نه د زوی ټکی واورېد. زړه مې درد وکړ او د سکه مور مینه مې پرې راغله، بې اختیاره مې د هغې سر په ټټر پورې ونیو. د میرې له خولې یوه کوکه راووته. زما پر اوږه یې لاس کېښود او په لنډ وخت کې مې ټټر د هغې په اوښکو لوند شو. میرې مې د ماشوم غوندې ژړل او چیغې یې وهلې:

اه زویه! زه خواره شوم، زه کونډه شوم، زه�...

زما پلار یې په هماغه ورځ خاورو ته وسپاره او ما قسم یاد کړ چې د ده قاتل به ژوندی نه پرېږدم.

درې ورځې د کلي په جومات کې پر فاتحه کېناستم، له نږدې او لیرې ځایونو نه به ډله- ډله خلك راتلل، لاسونه به یې پورته کول او بېرته به یې خپله مخه نیوله.

هغه وخت مرگونه کم وو، تر څو ورځو پر ټول کلي د ویر لړه پرته وه، ان د کلي ماشومانو هم دا جرئت نه درلود چې د لوبو لپاره دباندې راووزي.

د پلار د مرگ په لسمه- یوولسمه د ولسوالۍ بازار ته لاړم. دا د داودخان د پاچاهۍ لومړی کال و. روسي ټوپکان نوي راغلي وو. یو کولنگ داره چره ییز گل چاپ ښکاري ټوپك مې خوښ شو، پیسې مې ورکړې او د راتگ پر وخت مې کلي ته نږدې یوه کارغه ته نلۍ ورواړوله. هغه د چنار له سره لاندې راولوېد. بیا مې په شودیاره کې د ډاگو پر یوه مړه ډز وکړ، خو کله چې د چرو دوړې کېناستې، هېڅ هم نه وو، مړه په غار ننوتې وه. دې ډزو کلیوال او نږدې خلك خبر کړل، چې مالك ټوپك اخیستی او بدي یې په نیت کې ده. په سبا د کلي دوه- درې سپین ږیري په کور راننوتل او ما یوازې نصیحت ورنه واورېد. خو د بلې ورځې په سهار لویه مرکه کېناسته. په قره باغ کې ډېر قومونه پراته دي، تره کي، اندړ، خروټي، دوتاني، میاخېل او د نورو لویو او وړو قومونو مشران او مخور د کلي په جومات ننوتل. ټولو خدایداد گرم کړ. ویې ویل چې هغه هم خپله گرمه مني، خو زما پلار ته یې هم گوته ونیوله، چې دی هم تر خولې تېروتی و. وروسته یې یو شاهد راوغوښت. شاهد د خدایداد دوی د کلي و او زما پلار د ده په غېږ کې ساه ورکړې وه. هغه لنډه کیسه تېره کړه:

پر خره مې غنم بار کړي وو، چې تر ژرندې یې وباسم، کله چې د خدایداد د کلا تر مخ تېرېدم، نو شور او زوږ مې تر غوږ شو. چې ورته ومې کتل، یو خدایداد و او یو هم د مالك مرحوم پلار. د دوی تر څنگ یوې برگې غوا هم په ډېران کې خوله وهله. دوی دواړه په غوسه وو، لاسونه یې د یو- بل تر خولو ورتېرول. مرحوم خپلې پیسې غوښتې او ویل یې چې غوا دومره شیدې نه کوي، لکه خدایداد چې وریادې کړې وې، خو د خدایداد دلیل دا و چې غوا درې ورځې د مرحوم پر اخور ولاړه وه، خو دوی د یوې ورځې شرط سره ایښی و. زه خرڅه کړې غوا بېرته نه اخلم. اخر مرحوم په کاوړ وویل:

ته خو لا ته یې، ستا پلار به یې هم بېرته اخلي!

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدایداد هم پرې ورچیغه کړه:

له خولې سره دې پام کوه!

خو د مالك پلار ورغبرګه کړه:

ته خو پیسې یادوې، والله چې عورته (ښځه) درنه بوزم!

دا وخت مرحوم د غوږ تر څنګ یو دروند سوك وخوړ او له ځمکې نه یې مړه دوړه پورته کړه. ما جوال پرېښود، په منډه ورغلم. د هغه سر مې له خاورو راپورته کړ. مرحوم یو- دوه ځله خپله خوله خلاصه کړه او بیا یې پور پرې کړ.

د شاهد تر خبرو وروسته یوه سپین ږیري مخ راواړاوه او ویې ویل:

مالکه! ښه به دا وي چې یوه روغه وکړې، د ټوپك له خولې داسې څه نه وځي، چې په هغه کې خیر وي. بدي دې په ګټه نه ده.

په خبره کې یې ورولوېدم:

معلومداره چې په بدئ کې خوند نه شته، ما خو تر اوسه د چا سپي ته هم په بده نه وو کتلي، خو اوس چې یې مجبوره کړم، یا به پر ما خاورې اوړي، یا به هم پر خدایداد!

یوه بل راغبږ کړ:

له خدایداد سره زه غږېدلی یم، هغه هر ډول پور ته تیار دی، که یې لور غواړې، که پیسې او ټوپك، هر څه چې ستا خوښه وي!

لنډ ځواب مې ورکړ:

نه مې د قاتل لور په کار ده او نه هم د پلار وینې په پیسو پلورم!

یوه بوډا چې ما کله پخوا نه و لیدلی او له سپینو جامو، اوږدو تسبو او په ورمېږ کې له بیاتي شویو څڼو نه داسې راته وایسېد چې ملا به وي، په ارام غږ وویل:

عبدالمالکه زویه! نو چې داسې ده، خدایداد وبخښه! خدای به یې اجرونه درکي.

په کاوږ مې خبره ورغوځه کړه:

څنګه یې وبخښم، هغه چرګ نه دی وژلی، زما پلار یې وژلی، پلار!

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ټولې مرکې خولې ماته رااوښتې وې؛ چا نصيحت راته کاوه، چا جنتونه مخې ته راته ايښودل او ځينو نورو ويل چې خدايداد د جرګې هر ډول پرېکړې ته تيار دی، خو ته سوله ومنه. خو زما يوه خبره وه. د پلار غچ (بدل) اخيستل. اخر جرګې پرېکړه وکړه چې بله ورځ به بيا سره راټولېږي او دا ځل به د سيمې تر ټولو روحاني شخصيت (اغا صيب) هم رابولي.

تر پرېکړې وروسته جرګه خوابدې ولاړه او د غرمې لپاره زموږ پاخه کړي دېګونه همداسې پاتې شول.

په هماغه ورځ مې پرېکړه وکړه چې خبره به دوهمې جرګې ته نه ځنډوم.

ماخوستن مې د ټوپك کولمو ته خواږه تېل (د شاړشمو تېل) وروڅڅول. تر سر مې کېښود او سهار لا ملايانو اذانونه نه وو کړي چې له کوره ووتم.

د خدايداد دوی کلی دومره ليرې نه و، شل- پنځه ويشت دقيقې وروسته د ده کلا ته ورورسېدم، کلا له کلي نه يو څه وتلې وه. پر سر يې رانه ستوري ولاړ وو او برجونه يې په تياره کې وېرونکي ښکارېدل. دا يوه زړه کلا وه، لوړ دېوالونه يې لرل او ما لا په کور کې دا فکر کړی و چې پر دې دېوالونو اوښتل له امکانه ليرې کار دی، خو په ذهن کې مې يوه تياره نخشه درلوده. مخکې مې لا د خدايداد د کلا له دروازې دېرش- څلويښت ګامه ليرې له لوخو ډك اودی (ډنډ) په پام کې نيولی و. په دې اودي کې به د شپې له خوا د کارېز اوبه راټولېدې او په رڼا کې به يې پټيو ته ورپرېښودلې. داسې اودی د کوچنيو کارېزونو خولو ته نږدې جوړېږي، چې بيا په يوځلي لښتی ډك کړي او پټي ژر اوبه شي.

لاړم او د اودي پر ژۍ کېناستم. که څه هم اوړی و، خو بيا مې هم تر ځان څادر تاو کړ، ځکه د غزني د دوبي شپه هم پر سړي لړزه راوستلای شي. د ټوپك خزانه مې په يوه جنګي کارتوس ډکه کړه، دې کارتوس د مردکۍ غوندې يوه سربې چره لرله، چې تر اويا- اتيا ګزه يې ان غوايی هم چپه کاوه. ټوپك مې پر ورنو کېښود او د کلا خوا ته مې وکتل. د لوخو تر تېرو څوکو پورته تور او پنډ برجونه ښکارېدل.

زموږ په ولسوالۍ کې دا ډول زړې او برجورې کلاوې ډېرې تر سترګو کېږي. ډېری يې تر دوو مترو پلن دېوالونه لري، پر ځينو يې ان يو نيم دوه سوه کاله اوړي، خو لا اوس هم پر خپلو پښو ولاړې دي.

يو وخت د سيمې يوه عمر خوړلي بوډا د خپل پلار له خولې کيسه راته کوله، چې د دې کلاوو په ختې کې به يې څو جوړې غوايي ګرځول، چې ښه سره ګډه او پخه شي. بيا به يې لږ ختې وتلله، ماخوستن به يې په اوبو کې کېښوده او سهار به يې په تله کې واچوله. که به په وزن پوره وه، مانا دا چې د پخڅې د وهلو لپاره تياره ده، که نه نو بيا به يې تر هغو غوايي په کې ګرځول، چې ښه به پخه شوه.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خدایداد پر کلا هم شپږ- اووه شله کاله اوښتي وو. دا کلا ده ته له پلاره او نیکه ورپاتې وه او د معلوماتو له مخې دی یوازې په کې اوسېده.

د سهار له اذان سره مې اودي ته پښې وروغزولې، اوبه سړې وې او پښې مې تر بېډیو پورې په مله (اوبږی) کې ښخې شوې. د خدایداد په باب مې مخکې لا معلومات ترلاسه کړي وو. تر بدۍ راوروسته به یې توپانچه تړله او له کوره ډېر نه راووت، خو دی لمونځ گذاره سړی و. د پخوا په څېر به یې جمعه نه پرېښوده.

د سهار خړه زما لپاره هم ښه وه، تر وار وروسته په اسانۍ تښتېدلای شوای، ځکه خدایداد تربرونه لرل او ورځ راته خطرناکه وه.

یو څه انتظار مې لا نور هم وایست. د لمر ختو خوا ته اسمان روښانه شوی و او د کلا لویه دروازه له ورایه ښکارېده. ناڅاپه مې بدن زیږ شو. د دروازې ځنځیر پر دړه ولگېد. ټوپك مې وروا‌ړاوه. زه پوهېدم چې بل څوك نه دی، ځکه خدایداد یوه ناروغه مېرمن، پېغله لور او دوه کوچني زامن لرل، چې زامن یې لا د لمانځه نه وو.

خدایداد مې هم نه شو غلطولای. ما یو- دوه ځله په گنج (دڅارویو د پلورلو ځای) کې لیدلی و. ده د مالونو سوداگري کوله.

د ټوپك پر کولنگ مې د ښي لاس بټه گوته ټینگه کړه. ټوپك مې تیار ونیو، د دروازې یوه پله په غنجا سره چوله شوه. کینه سترگه مې پټه کړه او په ښۍ سترگه مې د ټوپك زخه او دروازه په یوه لیکه سره راوستل. خو ناڅاپه مې بدن زیږ شو. زړه مې ولړزېد او د ټوپك خوله بې واکه رانه ټیټه شوه. لومړی مې یو گړی ولید، بیا سپین مړوند، ورپسې د تور ټکري پیڅکه او وروسته یوه دنگه نجلۍ.

بې اختیاره مې په اوبو کې گونډې ووهلې. سر مې پورته کړ، سترگو ته مې یوازې لوخې ولاړې وې، د ورمېږ په کړولو سره مې یوه چوله پیدا کړه. نجلۍ د دروازې تر مخ ولاړه وه. یو- دوه ځله یې دېخوا ها خوا وکتل او نېغه زما لور ته راروانه شوه. بېرته مې سترگو ته لوخې په خوله ورکړې. شېبه وروسته مې پنځه- شپږ گامه ها خوا، په اوبو کې چړپا واورېده. په احتیاط مې ورمېږ کوږ کړ. نجلۍ د کاریز خولې ته نږدې ناسته وه، د څېرې یوه خوا یې ښکارېدله، ټکری یې مازې پر ککرۍ تم و. هغې تور او پېچلي وېښته لرل او تر لنډې سپینې زنې یې رنې اوبه څڅېدې.

نږدې ټوخي زما ملا لاپسې کړوپه کړه، بېرته مې لوخې سترگو ته ودرېدې. د یو ډېر نارینه غږ مې واورېد:

شېرینو بچوا! نن تنور ته ولگوه، د مور دې بیا تبه ده!

د نجلۍ نری غږ مې په زړه کې پرېوت:

همدا اوس ور ځم.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه پوهېږم چې ولې د �ځم� ټکی راباندې ښه ونه لګېد. بې اختیاره مې بیا غږی اوږده شوه. دا ځل د نجلۍ ټوله څېره ښکارېده. سترګې یې غټې وې، خو پزه او خوله یې واړه جوړ شوي وو. د هوسۍ د بچي غوندې معصومه او مینه ناکه راته وایسېده. سرې ته مې وکتل. خدایداد و. د واسکټ له سوریو نه یې لاسونه کښل او په تشي پورې یې یوه توپانچه ځړېده.

بېرته مې د نجلۍ خوا ته سترګې وروا ړولې، زړه مې ولړزېد. هغې د لوخو خوا ته کتل. ورو مې غږی راټوله کړه، تر هغو مې ساه نه ایسته، چې په اوبو کې مې د ګړي د ډوبېدو ګوړ- ګوړ واورېد. ټوپك ته مې وکتل، پر ماشه ولاړ و. ما په ډېره اسانۍ سره د خپل دښمن ککرۍ سورۍ کولای شوای، هغه پنځه- شپږ ګامه لیرې اوداسه ته ناست و، خو بېواکه د میل خوله په اوبو کې رانه ډوبه شوه.

شېبه وروسته نجلۍ ګړی په اوږه د کور خوا ته روانه شوه، چې تنور بل کړي. خدایداد د جومات لاره ونیوله، چې خپل خدای ته پر سجده پرېوځي، خو ما د خپل کلي ملا په پام کې نیولی و، چې د خپلې مینې لپاره د قسم د ماتولو کفاره ورنه وپوښتم�

بوډا وټوخل او خبرې یې غوځې شوې.

ما غوښتل چې د هغه په اړه ډېر څه واورم، ځکه تر اوسه مې لا د خپلو پوښتنو ځوابونه نه وو موندلي، خو شپه ناوخته وه او د ساعت دواړې ستنې پر دوولسو ولاړې وې. هغه سخته ورځ تېره کړې وه او استراحت ته یې اړتیا درلوده. ورو مې وویل:

کاکا له خوبه مې وایستې!

ده وخندل:

نه بچیه! زاړه خلك هومره ډېر خوب نه کوي، خو ته ځوان یې، تاته به خوب درځي.

ده رښتیا ویل، زه به هر ماخوستن لا پر نهو بجو په بستره کې پروت وم، خو زړه مې غوښتل چې د بوډا له خولې ډېر څه واورم، بیا هم د نزاکت له مخې ولاړ شوم او بوډا ته مې وویل:

د شپې خو به اوبه نه څښې؟

ده راته وکتل:

نه بچیه! خو نن درې لمونځونه رانه قضا شول، اودس به لا وکم.

د بخارۍ له اودان نه مې بدنۍ ورډکه کړه، جاینماز مې ورته کېښود، شپه په خیر مې ورته وویل او له کوټې ووتم.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

سهار وختي جومات ته لاړم. جمعه ولاړه وه، خو په کتار کې مې بوډا ونه لید. تر لمانځه وروسته کور ته راغلم. بوډا د مېلمنو په کوټه کې لمونځ کاوه. هوا سړه وه او د کړکيو پر لويو ښيښو يخنۍ ښکلي ميناتوري ګلان انځور کړي وو. بخارۍ ته مې اورلګيت ورته کړ، بوډا سلام وګرځاوه او لنډه دعا يې وکړه. ما وويل:

شپه دې څنګه وه؟

مخ يې راواړاوه:

ښه وه، خو لږ تبه مې درلوده.

له دې سره بسترې ته وروښويېد او خپل خوار لېنګي يې په بړستن کې پټ کړل.

ما يې د ښي لاس تر بند خپلې ګوتې تاو کړې، رګ يې په عادي توګه غورځېده، ومې ويل:

لکه چې اوس ښه يې؟

ځواب يې راکړ:

هو زويه! خو د شپې کله- کله خوله راباندې راتله.

ومې خندل:

خير! زه به ګولۍ درته راولېږم.

کور ته لاړم، شېبه وروسته مې د چاى په پتنوس کې دوې ګولۍ هم کېښودې او پتنوس مې د کوچني ورور په لاس د مېلمنو کوټې ته ورولېږه. زه په دالان کې له مور سره کېناستم. هغې په دېګي کې پياز سره کول، ويل يې چې غوړي او بوره خلاص شوي، څه نوره سودا هم په کار ده، خو ما د لارې د بندېدا خبره رامنځته کړه او ومې ويل چې واوره ډېره ده، بازار ته تګ نه کېږي، ښه به دا وي چې د اوس لپاره دا شيان له کوم ګاونډي نه په پور واخلي. بله چاره نه وه، هغې هم زما خبره ومنله. د چاى تر ګرمولو وروسته د خپل تره کره ورغلم. د دوى د مېلمنو په کوټه کې زما د تره زوى او د کلي پنځه- شپږ ځوانان سره راټول وو او ټيکه (د قطعو يو ډول لوبه ده) يې کوله، ځکه واوره ډېره وه، هېڅوك هم له کوره نه شواى وتلاى او ځوانانو به خپل ډېر وخت په قطعواو بنډاړونو تېراوه. ماته هم وار راورسېد، خو لا مې قطعې په لاس کې نه وې سره جوړې کړې، چې د تره ټوخى مې واورېد. هغه سپين ږيرى و، قطعې يې د شيطان کار ګڼه او بد يې ورنه راتلل، ځکه مو په بېړه قطعې سره ټولې او تر توشکو مو لاندې کړې. تره مې کوټې ته راغى او کېناست. د مساپر پوښتنه يې رانه وکړه. بيا يې يوه بل ځوان ته مخ ورواړاوه، هغه يې ګرم کړ چې جومات

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته نه راځي او په لمانځه کې يې خوند نه شته. بيا د عبادت د ارزښت په اړه وغږېد. پر يوه لمانځه يې مخ ته جنتونه راته کېښودل او د لمانځه د قضا سزا يې د دوزخ په اور کې اويا زره غوټې يادې کړې.

تره مې ملا نه و، خو د فقهې، بوستان او ګلستان پاڼې يې کتلې وې او د کلي د جومات د ملا په غيابت کې به په ده پسې قد قامت ويل کېده. دی يو- يونيم ساعت د جنت او دوزخ پر درجو وغږېد او بيا لاړ.

د تره له وتو سره بېرته د قطعو ميدان سور ونيو، خو ما ډېر ژر لوبه بايلوده او له خونې نه ووتم. د خپل کور د مېلمنو د کوټې تر مخ مې ناڅاپه شی، پښه وښويېده او د شا پر تخته ولوېدم.

لومړی مې د ورسۍ د پلې د خلاصېدو غږ او ورپسې مې د کوچني ورور خندا واورېده. سر مې پورته کړ، ورور مې د ورسۍ له پلې سر راايستلی او خوله يې له خندا نه سره ټولېده. د هغه تر څنګ بوډا هم په يوه سترګه راته کتل، خوله يې ويړه وه، خو د خندا غږ يې نه راته. ولاړ شوم. په جامو پورې نښتې واوره مې وڅنډله او کوټې ته ورغلم. ورور مې خندل... بوډا هم وازه خوله نيولې وه او سترګه يې د کوکۍ غوندې ځلېده. ورور مې په خوند وويل:

لالا! ښه درب دې وخوړ.

ما په خندا خپل ښوی بوټونه ملامت کړل. بيا ورمخته شوم، د ورسۍ پله مې وتړله او د بخارۍ تر څنګ کېناستم.

ورور ته مې د چای د راوړلو وويل، هغه له کوټې ووت. بوډا وويل:

بچيه! کوم کلي ته به منډ نه وي تللی؟

د هغه دې خبرې وپوهولم، چې سړی کوم ځانګړي ځای ته د تګ نيت نه لري، بلکې بې هدفه پر جوماتونو ګرځي او خپلې شپې سبا کوي. تر خولې مې ووتل:

کاکا! يوه پوښتنه درنه وکم؟

ــولې نه، شل پوښتنې خو وکه!

ومې ويل:

کور، څوک خپل- پردی لرې، که نه؟

سر يې وخوځېد.

ما وويل:

خوا مه بدوه، که دې زړه نه وي، څه مه وايه، خو د اوس لپاره دا ځای درته ښه دی.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو سوړ اسوېلی یې وایست:

څه درته ووایم، هم یې لرم او هم یې نه لرم.

ومې ویل:

پوه نه شوم، خو ستا له بېګانیو خبرو معلومېږي چې واده دې کړی.

بوډا سر جګ کړ، په سترګه کې یې اوښکې رغړېدې، سپېرمې یې سره ورغلې، پزه یې پورته کش کړه او شونډې یې وخوځېدې:

هو زویه! هماغه د خدایداد لور مې وکړه.

دا یې وویل او بېرته غلی شو.

مخکې تر دې چې پر خپله خبره غور وکړم، له خولې نه مې ووتل:

کېدای شي چې د خپل ژوند کیسه راته تېره کې؟

پر شونډو یې یوه ترخه موسکا وغزېده او ورو یې وویل:

څه ګټه به درته وکي؟

سپینه خبره مې ورته وکړه:

داسې ښکاري چې ډېر غمونه دې تر شا پرې ایښي دي، غواړم ستا د ژوند په راز پوه شم.

بیا یې سر وخوځېد، ما وویل:

خیر، ته مجبوره نه یې چې د خپل کور خبرې یوه پردي ته وکې، ما وبخښه!

له دې سره ولاړ شوم، خو بوډا تر پایڅې ونیولم او ورو یې وویل:

کېنه زویه! ته زما د لمسي پر ځای یې.

ما هم پلتۍ ووهلې او بوډا پر خبرو راغی:

زما واده د بدۍ واده و، نه ډول و او نه هم ورا، بس د کلي دوه- درې سپین سرې ورغلې او د خدایداد لور یې

راخوندي کړه. ماښام مې د کلي ملا او یو دوه کسه سپین ږیري راوبلل. ډوډۍ مو وخوړه او د نکاح پر وخت مې میره کوټې ته راننوته. سترګې یې سرې وې او په چیغو یې پېغورونه راکول چې د پلار قاتل دې د یوې مردارې لپاره

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

وباخښه. هغې ژړل، سپکې سپورې یې ویلې او غږ یې ناوې هم اورېده، ځکه مورږ دوې کوټې درلودې چې یوازې یوه دالان (د اور ځای) سره بېلې کړې وې او ناوې د کلي له یوې زړې ښځې سره په دوهمه کوټه کې ناسته وه. میرې مې هماغسې په ژړا کې پېغورونه راکول، خو زما سر ځړېدلی و او هېڅ مې هم نه شو ویلای. اخر د کلي یوه بوډا مخ پرې ورواړاوه او په خشکه یې ورته وویل:

بس که نور، مالك څه ګرم دی؟ دا د جرګې پرېکړه وه.

بیا د کلي ملا په نرم غږ وویل :

خورې! مالک هغه څه وکړل چې د خدای خوښه ده، په بدۍ څه نه جوړېږي.

له دې سره میره له کوټې ووته، خو د کوټې تر مخ له چوترې نه یې د ژړا غږ راته.

د نکاح پر وخت نه د ځوانانو ټوکې ټکالې وې او نه هم د پېغلو د سندرو غږ. بس ما یوسپین ږیری خپل وکیل ونیو او نجلۍ ته هم ملا له دالان نه درې ځله ورغږ کړ چې نکاح دې قبوله ده؟ کله چې نجلۍ څه ونه ویل، ملا پټه خوله اقرار وګاڼه او نکاح وتړل شوه. شپه وروسته مېلمانه له کوټې ووتل او زه یوازې پاتې شوم. بیا د کوټې کوچنۍ دریڅه د لاټین رڼا روښانه کړه او ورسره مې د ګاونډۍ سپین سرې غږ واورېد، چې په چوتره کې یې زما میرې ته د صبر غوښتنه کوله. وروسته رڼا ورو- ورو کمزورې کېده او وپوهېدم چې بوډۍ خپل کور ته روانه ده.

زه هم ولاړ شوم. دباندې ووتم. میره مې په چوتره کې ناسته وه، خو څه یې ونه ویل. د انګړ دروازه مې خلاصه کړه اوپه توره شپه کې د کارېز د دنې (خولې) خوا ته روان شوم. دنه کور ته نږدې وه. کله چې مې په اوبو کې لاسونه ډوب کړل، ستورو ټال وخوړ او رنګ شول.

تر اوداسه وروسته بېرته کور ته راغلم، میره په چوتره کې نه وه او د پیالې له کړپ نه وپوهېدم چې کوټې ته تللې ده. دالان ته ورننوتم، د خپلې کوټې وره ته مې لاس وروغزاوه، خو ګوتې مې په هوا کې سره راټولې شوې او هماالته د اور په ځای کې کېناستم. زړه مې درېېده او پر تندي مې خوله راماته وه، ځکه زه په خپل دوه دېرش کلن ژوند کې په لومړي ځل یوې نجلۍ ته ورتلم. پوهېدم چې ما له هغې سره شرعي نکاح تړلې وه، خو بیا مې هم له شرمه پښې نه پرې ورتلې. یوه شېبه همداسې غلی ناست وم، بیا مې زړه ته پرې ورواچول او د کوټې دروازه مې خلاصه کړه. په تور تکړي کې پټه یوه نجلۍ په کونج کې ناسته وه. سر یې په ځنګنو ایښی و او په ټیټ غږ یې ژړل. په بېړه مې څادر اوار کړ او پر لمانځه ودرېدم. ما به تل خپل لمانځه ته پام کاوه، خو دا ځل مې په نهو رکعتونو کې درې ځلې د سهوې سجده وکړه. تر دعا وروسته مې مغزی کوږ کړ. نجلۍ د پخوا په څېر ناسته وه او ورو- ورو سونګېده. ځان ته مې کاوړ راغی او په لومړي ځل مې له ځانه ورټ (کرکه) وشو، ځکه ما تر اوسه یوازې د خپلې خوښې په اړه فکر کړی و. زما په زړه کې دانه وو راتېر شوي، چې هغه به څومره هیلې او ارمانونه لري!

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نجلۍ له ځنګانه نه پر ځړېدلي لاس د نکریزو د رنګ پر ځای وچ اوړه سریښ وو او سپینه پښه یې له یوې سپڼېدلې (شلېدلې) خیرنې ګلابي رنګې پایڅې نه راوتلې وه. په ټکري پورې یې د بوسو څو خلي نښتي وو او ماته داسې وایسېده، لکه د کور له کاره چې یې راولاړه کړې وي؛ د هغې پر تن د ناویتوب هېڅ نخښه نه ښکارېده.

څو شېبې همداسې په چورت کې ډوب وم. زړه مې نیولی و او د هغې هرې سونګېدا زما په زړه کې لارې جوړولې، خو بله چاره نه وه. اوس زه او هغه مېړه او ښځه وو او ما باید د هغې اوښکې ورپاکې کړې وای. سل زړونه مې سره یو ځای کړل او ورو مې وویل:

ژړا کومه ګټه نه لري، بس نو له خپله قسمته یې وګڼه .

خو نجلۍ هېڅ ډول غبرګون ونه ښود، د پخوا په څېر یې سر پر ځنګنو ایښی و او هماغسې یې ژړل...

ما هم نور څه پر خوله رانه وړل، بالښت ته مې ډډه ووهله او د لاټین په ژېړه رڼا کې مې چت ته وکتل. د تورو لرګیو له پاسه تر پرتو لښتو لوټې راوتلې وې او په یوه چوله کې د څرموښکې لکۍ ښکارېده.

د جامو شورېدا مې تر غوږ شوه، نجلۍ ته مې وکتل. خپله ښۍ پښه یې وغزوله، خو بېرته یې ژر ورټوله کړه او د پخوا غونډې کېناسته. پوه شوم چې له ډېره وخته همداسې ناسته ده او پښې یې وچې شوې دي. په خندا مې وویل:

ارامه کېنه، زه نه درته ګورم.

له دې سره مې څنګ بدل کړ او مخ مې دروازې ته ورواړاوه. خو د دروازې تر څنګ مې د شوروا پر لنده ډوډۍ سترګې ولګېدې، چې یوه بوټۍ غوښه یې هم پر سر پرته وه او هېڅ ګوله نه وه ورنه پورته شوې. ولاړ شوم، کاسه او دسترخوان مې د نجلۍ تر مخ کېښودل، څراغ مې هم ورنږدې کړ، ورو مې وویل:

ګوره! له خپل ځان سره ظلم مه کوه، خیر دی، که لنده ډوډۍ سړه شوې ده، دا غوښه خو درواخله!

خو هغه لکه بوت داسې ناسته وه. دا ځل یو څه کاوږ راغی او په خشکه مې وویل:

اوس بله چاره نه لرې، که خوشاله یې، که خپه، زما سره به ژوند کوې!

په دې خبره د هغې ښی لړزانده لاس له ځنګانه وښویېد، کاسې ته ورټیټ شو او د لندې ډوډۍ یوه کوچنۍ ګوله یې ورپورته کړه.

ما یې یوازې لنډه زنه ولیده چې د ډوډۍ په ژدوولو شورېده، څکه پر څېره یې ټکری را څوړند و او ان خوله یې هم په کې پټه وه.

پوه شوم چې هغې له وېرې کاسې ته لاس وروغزاوه، څکه مې خپل غږ بېرته پوست کړ:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګوره! په خوابدون څه نه جوړېږي، نه به زه خوند درکوم او نه هم زما میره او دا کور، خو اوس خدای سره وروستي یو، چاره څه ده؟

دا مې وویل او په دې هیله چې نجلۍ په ډاډه زړه ډوډۍ وخوري، بېرته پر خپل ځای پرېوتم او څادر مې پر سترګو راکش کړ.

چوپه چوپتیا شوه او زه وپوهېدم چې نجلۍ له ډوډۍ نه لاس نیولی دی. دا ځل مې خپل ځان پرې پوه نه کړ او هغه مې پر خپل حال پرېښوده. ښه شېبه ووته او بیا مې د نجلۍ د پښو ښکالو تر غوږ شوه. هغه زما تر څنګ تېره شوه او وپوهېدم چې کاسه او دسترخوان یې پر خپل پخواني ځای کېښودل. بیا یو سیوری رابانديې راغی، زما تر څنګ ترلې بستره خلاصه شوه او ورسره مې پښو ته نږدې پر غولي د توشکې د لوېدو غږ واورېد. څادر مې چوله کړ. د نجلۍ راته شا وه، خو له لوڅ غوږ او پېچلو وېښتو نه یې وپوهېدم چې ټکری یې پورته کړی دی. په خندا مې وویل:

هغه بله توشکه هم درواخله!

په چټکۍ سره یې راته وکتل. ما یې په شونډو کې خندا ولیده او په هماغه چټکۍ یې مخ رانه واړاوه. یو ټکی یې له خولې راووت:

اکربه.

اکرب موږ بې موره ته وایو، خو د هغې له خولې خوږ رابانديې ولګېد. هغې توشکې ته بالښت کېښود، بړستن یې سمه کړه، ټکری یې پر خپل مخ راکش کړ او بېرته پر خپل ځای کېناسته. ما هم پلتۍ ووهلې او په خندا مې وویل:

که مې خدای غلط نه کړي، لکه چې لېونۍ مې په نصیب شوه!

هغې سر پورته کړ او ما یې لاندېنۍ ډکه سره شونډه ولیده، چې د لاټین رڼا نرۍ لیکه په کې جوړه کړې وه.

ومې خندل:

ګوره! زه خو څه پردی نه یم، چې مخ دې رانه پټ کړ.

هغې څه ونه ویل. ما ځان خواشینی ونیو او په خوابدي غږ مې وویل:

هو رښتیا! هېر مې و، چا راته ویل چې په سترګه کې دې ګل دی.

نجلۍ بیا هم کوم غبرګون ونه ښود او ما هماغسې په خواشینۍ زیاته کړه:

څه قسمت به مې همداسې وي.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

شونډې يې وخوځېدې او په يوه داسې غږ، چې د ټوکې بوی ورنه ته، ويې ويل:

اکربه! تر تا خو ښه يم.

په بېړه مې ورغبرګه کړه:

زړه ته مې نه لوېږي.

نجلۍ څه ونه ويل. ما زياته کړه:

پزه به دې هم کړه وي.

ويې خندل. ورو يې پر خپله ککرۍ لاس تېر کړ، مخ يې تر تندي پورې لوڅ شو، خو سر يې څوړند نيولی و او د تار-تار بڼو اوږده سيورې يې د سپينو بغورو پر پاسنۍ برخه ښکارېدل.

په خندا مې وويل:

نو زه دومره بدرنګه يم چې راته ګورې لا نه؟

يو نظر يې راته وکتل، پر دواړو بغورو يې اوښکو ليکې جوړې کړې وې او په سرو سترګو کې يې شرم او معصوميت پروت و. ما لا هغې ته سم نه وو کتلي چې بېرته يې سر وځړېد. ورو مې وويل:

زه ډېرظالم يم.

شونډې يې وخوځېدې:

نه.

ــنو مخ ته دې يو- دوې لپې اوبه ورواچوه، خواشينې ښه نه ښکارې.

نجلۍ ورو ولاړه شوه او له کوټې ووته. کله چې بېرته د څراغ رڼا پرې ولګېده، نو مخ يې لوند و. زه خپلې بسترې ته وروښويېدم، خو نجلۍ د کوټې په بل سر کې ځانته ځای جوړ کړ. په خندا مې وويل:

يوه شپه خو نه ده، سبا به څه کوې؟

هغې يوازې وخندل او پرته له دې چې ټکری له سره ليرې کړي، برستن يې پر ځان ورکش کړه. ما هم يو څه شېبه د شغالانو انګولا ته غوږ نيولی و، بيا مې د څراغ پليته ټيټه کړه او په داسې حال کې چې زړه مې دربېده او ټټر مې په خولو لوند و، د هغې په برستن ورننوتم.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوډا غلی شو او کله چې ما ورته وکتل، پر خړو شونډو یې یوه نرۍ موسکا پرته وه او په سترګه کې یې چې دروازې ته یې وچه نیولې وه، یوه مرموزه ځلا ښکارېده، ورو یې وویل:

لکه چې چای یې راوړ.

ده رښتیا ویل، له دهلېز نه د پیالو د ربړدېدا غږ راته. بیا دروازه خلاصه شوه او ورور مې چې په یوه لاس کې یې پتنوس او په بل لاس کې یې چایجوش نیولی و، کوټې ته راننووت. دواړه یې پر غولي کېښودل او منډه یې واخیسته، په غوسه مې پسې غږ کړ:

سړی نه یې!

ده په داسې حال کې چې بوټونه یې په پښو کول، په لوړ غږ وویل:

لالا! پر دام مې مرغۍ راټولې وې.

له دې سره یې له وره نه درب وایست.

ما سر وخوځاوه.

بوډا وویل:

د څه شي دام؟

ومې خندل:

هېڅ، سهار یې یو- دوه ګامه ځمکه توره کړې وه، بس! غلبېل ته لښته ودروي، تر لاندې یې یو څو دانې غنم واچوي او چې کله خړې مرغۍ دانو ته ورنږدې شي، نو له ورسۍ نه په لښته پورې تړلی تار ورکش کړي.

بوډا وخندل.

ما له چایو دوې پیالې ډکې کړې او په خندا مې وویل:

ښه، کیسه دې کوله.

شونډې یې وخوځېدې:

سهار د میرې په تېره غږ له خوبه رابیدار شوم، هغې چیغې وهلې... لغړې، پمنې، د خوني لورې!... اوس مې په سترګو هم راننوځې .

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

له دې سره زما د کوټې دروازه خلاصه شوه، نجلۍ په ډکو سترګو کوټې ته راننوته او وره ته نږدې یې سر پر ځنګانه ولګاوه.

زړه مې درد وکړ، ولاړ شوم او د هغې تر څنګ کېناستم، ورو مې وویل:

ګوره! ته باید غټ زړه ولرې.

هغې سر هسك کړ، شونډې یې سره سرېښ وې، خو له سترګو نه یې اوښکو منډې وهلې. ما خوله خبرو ته جوړوله، چې د کوټې تر مخ مې د چایجوش د رغړېدو غږ واورېد. د دریڅې پرده مې چوله کړه، یو تور چایجوش په چوتره کې ړنګ پروت و او له لندې ځمکې نه تاو پورته کېده. پرده مې پرېښوده، نجلۍ ته مې مخ ورواړاوه:

ګوره! میره مې...

خو د هغې ژړا زما په خوله کې خبره وچه کړه، سر یې زما پر ښۍ اوږه کېښود او د ماشومانو غوندې یې په چیغو- چیغو وژړل. وروسته یې په ژړا کې وویل:

ابۍ نه ده ګرمه، د هغې د زړه پرار (ټپ) لا نه دی سره ورغلی، خو ما سپین سترګي وکړه او چای مې ورووړ. زه سپېره باید دومره ژر نه وای ورسره مخامخ شوې.

سترګې مې له اوښکو ډکې شوې، د هغې پر سر مې لاس کېښود او ومې ویل:

ته سپېره نه یې، زما زړه یې زړه!

له دې سره یې سر پورته کړ او زما پر کینه اوږه یې ګوتې ټینګې کړې. هغې ورو- ورو ژړل او ما هم پرېښوده چې زړه یې تش شي.

کله چې یې ژړا سلګیو ته ځای پرېښود، نو په خندا مې وویل:

شېرینو خو ما دومره کمزوري نه بلله.

سر یې پورته کړ، په څېره کې یې ژړا او موسکا ګډه سره ښکارېده، تر یوې سلګۍ وروسته یې وویل:

اکربه! زما نوم دې له کومه زده کو؟

ومې خندل:

ځکه چې شېرینه، شېرینو وي.

شونډې یې موسکۍ شوې.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وويل:

زما لپار چای نه راوړې؟

ویې خندل:

خو ته به هم چایجوش له ځمکې وولې!

په چټکی سره مې لاس وروغزاوه، تر پزې مې ونیوله او په خندا مې وویل:

نه، زه به دې وخورم.

په خندا ولاړه شوه. ټکری یې پر مخ کش کړ او له کوټې ووته. زه هم انګړ ته لاړم، له څا نه مې اوبه راوایستې، مخ مې پرېمینځه او کله چې بېرته په کوټه ننوتم، د دریڅې پرده پورته شوې وه. پر دسترخوان چای او ډوډۍ پراته وو او شېرینو هم برستنې په بوغبند کې تړلې. پیاله مې راپورته کړه، هغې ته مې وکتل، خړه- پړه ښکارېده، په ډکه خوله مې وویل:

نن به یو دوه کمیسه درته راوړم.

ویې خندل:

نه، په همدې کې به ګذاره وکم.

خو هغه په یو جوړ جامو کې راغلې وه او جامو ته یې ضرورت درلود، ومې ویل:

په یو جوړ جامو کې ګوزاره نه کېږي، دا راته ووایه چې څه ډول رنګ دې خوښ دی؟

ــهر رنګ چې ستا پر زړه برابر وي.

یوه شېبه غلې شوه او بیا یې وویل:

خو په یوه شرط!

خندا راغله:

کوم شرط؟

دا چې ابۍ یې ونه ویني.

خندا می زور ونیو:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېونۍ! نو څه وخت به يې اغوندې؟

په شرمېدلي غږ يې وويل:

ماخوستن، ماخوستن!

ما وخندل، د چايو تشه پياله مې پر دسترخوان کېښوده او ولاړ شوم.

شونډې يې وخوځېدې:

چېرته؟

ومې ويل:

يو ځل له ميراو نه د اوبو د وار پوښتنه کوم، بيا له هغه ځايه بازار ته ځم، بل څه خو به دې نه وي په کار؟

هغې راته وکتل او د ځواب پر ځای يې په شرمېدلي غږ وويل:

اکربه!

له دې سره رامخته شوه، زما پر ږيره يې لاس تېر کړ او کله چې مې د هغې ګوتو ته وکتل، نو په سپينو ګوتو پورې يې دوه- درې تاره اوږده، پېچلي وېښته ځړېدل.

بوډا غلی شو، تشه پياله يې د ډکولو لپاره رامخته کړه او بېرته پر خبرو راغی:

اه زويه! څه درته ووايم، ما د لومړي ځل لپاره خوشالي موندلې وه او له ژوند نه مې خوند اخيست. د ورځې ټوله ستړيا به مې د شېرينو په ليدو له ياده وته. هغه هم ورو- ورو راسره روږدې شوه او وپوهېده، چې پر ما ګرانه ده. جامې مې پاکې شوې، خوراك مې سم شو، له هغې سره مې خوله په خندا روږدې شوه او ژوند ته مې په مينه کتل، خو د ميرې وينه نه ورګډېده، په مازې خبره به يې سپکې سپورې ورته ويلې او تل به يې له څنګ نيولې وه، خو دې به هېڅکله ماته څه نه ويل. ټوله ورځ به د کور په کار اخته وه؛ لاسونه به يې د لوښو په مينځلو غوړ وو او پزه به يې د نغري ايرو توره کړې وه، خو ماښام به له ما سره په پاکو جامو او پرېولي مخ ناسته وه، شېرينو خوشاله ښکارېده، هېڅوخت به يې زما تر مخ د خپل پلار کور نه ياداوه، خو د شپې به يې په خوب کې له مور او ورونو سره خبرې کولې. يو دوه ځله مې ورياده کړه چې د خپلې ناروغې مور پوښتنې ته ورشي. دې به نن سبا راته کول، خو بيا وپوهېدم چې ميره اجازه نه ورکوي. اخر د واده په دريمه مياشت د خپلې مور په مرګ د پلار کور ته لاړه، لس ورځې يې تېرې کړې او کله چې بېرته راغله، رنګ يې ژېړ ښکارېده. ميرې به سپکوله، پوچ او پاش به يې ورته ويل، خو دې به هېڅکله پر خوله نه راته راوړل. ميرې ته به يې ابۍ ويل او د هغې له ناروا سره- سره به يې تل ښه خوله ورنه وهله، خو کله- کله چې به ډېره سخته پرې راغله، نو د ژړا لپاره به يې ګوښه ځای پسې غوښت.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوډا يوه شېبه غلی شو، ماته يې وکتل او بېرته يې شونډې وخوځېدې:

يوه غرمه له کاره سترې کور ته راغلم، وار له واره مې په چوتره کې له غوښو ډك غاب ته نږدې، پر خړ پوټي د وينو داره تر سترګو شوه، بيا د وينو ليکه په څاڅکو بدله شوې وه او کله چې دالان ته ورننوتم، زړه مې ولړزېد؛ د شېرينو مټ، يوه خوا کميس او د ټکري پيڅکه په وينو سره وه او ميرې مې د هغې د مټ په پرار سوځېدلې ټوټه ايښوده. د ميرې چې کله سترګې راباندې ولګېدې، نو تلولی غوندې شوه:

زه... زما...!

خو شېرينو په خوله کې ورولوېده او په بېړه يې وويل:

غوښه مې وړه کوله، چې چاړه خطا وته.

له دې سره مې ميره په ژړا له دالانه ووته. په بېړه د شېرينو تر څنګ کېناستم، د وينې د تم کېدو لپاره مې د ټپ تر پورتنۍ برخې ګوتې راوګرځولې، په بل لاس مې له جېبه دسمال راوايست او نيولی ځای مې ټينګ پرې وتاړه. هغې ته مې وکتل، سترګې يې له اوښکو ډکې وې او کله-کله به يې په تندي کې د درد له لاسه ګونځې جوړېدلې. د هغې له نيولې څېرې نه وپوهېدم، چې د ډېرې وينې د بهېدو له امله يې زړه کمزوري ورکوي، ځکه مې تر مټ ونيوله او په کوټه کې مې برستن ورباندې اواره کړه. هغه وخت زموږ په ټوله ولسوالۍ کې ډاکټر نه و، ځکه نو د کلي ملا ته، چې د ډاکترۍ په کارونو کې يې هم ګوتې وهلې، ورغلم. هغه په اوکلۍ (هاون) کې دوه- درې ډوله بوټي سره وټکول. بيا يې له يو رنګه سپينو پوډرو سره، چې د ده په وينا د چرك مخه يې نيوله، ګډ کړل او راياده يې کړه چې پر ټپ يې وتړه. کله چې بېرته کور ته راغلم، نو ميره مې د شېرينو تر څنګ ناسته وه او هغې ته يې د بورې شربت جوړاوه. زما په ورتلو ميره ولاړه شوه او له کوټې ووته. په حيرانتيا مې شېرينو ته مخ ورواړاوه:

د ابۍ پر زړه نن څنګه د رحم اوبه تېرې شوې دي؟

هغې څه ونه ويل.

ما پر ټپ تړلی دسمال خلاص کړ او په داسې حال کې چې پر پرار (ټپ) مې راوړي دارو ايښودل، ورو مې وويل:

څه کيسه وه؟

شېرينو تلولی غوندې شوه:

هېڅ...

ومې ويل:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ابۍ ولې د چاړې وار درباندې وکړ؟

په وارخطايۍ یې وویل:

ما په خپله خپل لاس...

په خبره کې یې ورولوېدم:

ګوره! که چاړه ستا له لاسه خطا شوې وای، نو پر ګوته، ورغوي او یا به دې هم د لاس پر شاتنۍ برخه لګېدلې وای؛ مټ یې څنګه ژوبلاوه؟

سر یې وځړېد.

ما وویل:

زړه دې، خو درواغ ښه نه دي، هغه هم د ښځې او خاوند تر منځ.

په ژړغوني غږ یې وویل:

ابۍ په چوتره کې غوښه میده کوله، کله چې ما ورته وکتل، نو ډېره ورسره په تکلیف وه، باید یو چا د غوښې بڅري ورته نیولې وای، ځکه یې تر څنګ کېناستم او غوښې ته مې لاس وروغزاوه، خو دې کار هغې ته خوند ورنه کړ. په خشکه یې پورې وهلم او په لاس کې نیولې تېره چاړه یې زما مټ ته سیخه شوه.

بوډا غلی شو، ماته یې وکتل او ویې ویل:

زویه! مینه تل میدان وړي، د شېرینو زغم او تر ځان تېرېدنې اخر میره وژړوله، د زړه خیرې یې اوښکو راوایستې او د خاوند تر مړینې وروسته یې یو ځل بیا پر کور زړه ولګېد. نور نو په کور کې د سپکو سپورو پر ځای د خندا غږ اورېدل کېده. میرې به مې له شېرینو سره د کور په کارونو کې لاس ووړ. دواړو به یو ځای ډوډۍ خوړه، کیسې به یې کولې او تر غرمې وروسته به چې کله چوترې سیورې پیدا کړ، نو دواړې به پر زاړه لیمڅي ناستې وې او ګرېوانونه به یې جوړول.

ژوند په خوښۍ تېرېده، خو وروسته ما او شېرینو دواړو ته یوه اندېښنه راولوېده، ځکه زموږ د واده درې کاله تېر شوي وو، خو اولاد مو نه کېده. دمونه مو وکړل، تاویزونه مو په غاړو وځړول، پر زیارتونو وګرځېدو، خو د شېرینو لمن زرغونه نه شوه. اخر چا راته وویل چې د غزني ښار ته یو ډاکټر راغلی، یو ځلې هغه ته ورشئ. ما هم د هغه خبره ومنله، ډاکټر څه دوا راته ولیکله او څو میاشتې وروسته شېرینو په شرمېدلي غږ راته وویل چې په وجود کې یې یو بل زړه هم درېږي.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

آه زویه! انسان هغه وخت د سکون احساس کوي چې اروا يې پر کراره شي. نور مې نو هېڅ غم نه درلود او څه مې چې لرل، په هغه خوښ وم. خپل ژوند مې پر پاچاهۍ نه ورکاوه او ژوند ته مې په مینه کتل. خو هر څه بدل شول، هر څه، اخر نېکمرغۍ مخ رانه وگرځاوه.

بوډا غلی شو. ما ورته وکتل، څېره يې خواشينې وه او پزه يې تر پخوا ځړېدلې راته ښکاره شوه. بېرته يې شونډې وخوځېدې او پر خبرو راغی:

اه زويه! يوه شپه مې د شېرينو په زګېروي سترګې رونې شوې، څراغ مې ولګاوه او هغې ته مې وکتل. پر سپين تندي يې څاڅکی- څاڅکی خوله پرته وه او په غاښونو يې لاندېنۍ شونډه ټينګه کړې وه. هماغسې يې په زګېروي کې وويل:

ښه نه يم.

ما يې پر تندي لاس کېښود، د څراغ په رڼا کې يې شونډې خندنۍ شوې، خو ډېر ژر د درد څپه پرې راغله او په زحمت يې وويل:

اکربه! تبه مې نه ده، ابۍ ته ووايه!

وپوهېدم چې خبره څه ده. تر سر اینښې خولۍ ته مې لاس وروغزاوه، خو د ولاړېدو پر وخت، شېرينو تر مټ ونيولم، هغې ته مې وکتل. سترګې يې له اوښکو ډکې وې او پر شونډو يې يوه مړاوې موسکا پرته وه، له درد سره يې په شرمېدلي غږ وويل:

اکربه! ته بيا مه راځه، د ابۍ په کوټه کې پرېوځه، ښه!

يوه شېبه يې تر مټ نیولی وم، په ځير- ځير يې راته کتل او له يوه درد سره يې زما لاس پرېښود. ما پر تندي ښکل کړه او ورو مې وويل:

لېونۍ! مه وارخطا کېږه، خدای به هر څه سم کړي.

له دې سره مې سترګې له اوښکو ډکې شوې، دالان ته لاړم او په توره شپه کې مې د ميرې د کوټې ور ورو وټکاوه. د هغې خوبولی غږ مې واورېد:

څوک يې ؟

ومې ويل:

زه يم، مالک.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اورلگیت د لګېدو له غږ سره مې د وره په چاکونو کې رڼا ولیده. میرې مې دروازه خلاصه کړه. دا پوهېدلې وه چې خبره څه ده، ځکه یې څه ونه ویل. ما لار ورکړه او هغې زما د کوټې د وره لاستي ته لاس وروغزاوه. زه د میرې په کوټه کې اوږد وغزېدم او په فکر کې ډوب شوم. ساعت_ نیم به وتلی و چې د میرې غږ مې واورېد. هغې ویل چې شاپواګۍ راولم. شاپو زموږ ګاونډۍ وه او د کلي ډېرو ښځو د دې تر لاس لاندې ماشومان زېږولي وو. ما هم څراغ راواخیست، دباندې ووتم او د ګاونډې د انګړ دروازې ته مې ډېره ونیوله. شېبه وروسته مې یو وارخطا نارینه غږ واورېد:

څوك يې؟

ځان مې وروپېژاند. دروازه خلاصه شوه او ګاونډۍ مې وپوهاوه، چې د څه لپاره راغلی یم، هغه کور ته لاړ او شېبه وروسته شاپواګۍ د لاټین په رڼا کې ښکاره شوه، چې په کړوپه ملا زما خوا ته راروانه وه.

درې- څلور دقیقې وروسته بېرته د میرې په کوټه کې اوږد وغزېدم او بوډۍ زما کوټې ته ورننوته، خو دا ځل مې د چونګښو په کوررړا کې د شېرینو زګېروي او یوه نیمه چیغه هم اورېده... د هغې چیغو زما په زړه کې ستنې تېرولې، ځکه مې یو غوږ پر توشکه ولګاوه او پر بل غوږ مې بالښت کېښود. ښه شېبه نوره هم ووته او بیا یو دم نېغ کېناستم. په زړه کې مې خوشالۍ منډه واخیسته او په غوږو مې د یوه ماشوم د ژړا تېرې کوکې ننوتې. بې اختیاره مې پر درۍ تندی ولګاوه او د شکر پر سجده پرېوتم، خو یو ناڅاپه مې د میرې کوکو په زړه کې غزېدلې خوشي بېرته راټوله کړه، زړه مې له خولې راووت او په توره شپه کې مې پر تړلي وره منډه ورواخیسته. سر مې پر دره ولګېد او د شا پر تخته پرېوتم.

بوډۍ غلې شو او کله چې ما ورته وکتل، مخ يې د ورسۍ خوا ته واړاوه . ورو يې وويل:

لکه چې بیا واوره پیل شوه؟

غږ یې ژړغونی و او کله چې مې ښیښې ته وکتل، اسمان وربځ و، خو د واورې اورېدل مې ونه لیدل. وروسته مې د بوډۍ لړزېدلي لاس ته پام شو، چې د تندي له خوا یې پر وېښتو تېر کړ، خو زه وپوهېدم چې په دې چل یې د لاس په ورغوي خپلې اوښکې پاکې کړې.

ساعت ته مې وکتل، د غرمې دوولس بجې وې، زړه مې غوښتل چې بوډۍ نور هم راوغږوم، خو هغه خوابدی و او ښه مې دا وګڼل، چې یوه شېبه یې یوازې پرېږدم. ورو ولاړ شوم، بوډۍ وویل:

څه کوې؟

_ډوډۍ راوړم.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځړېدلې شونډې يې خندا سره ويړې کړې:

وړی يې؟

ما وخندل:

وخت يې نه دی؟

په خندا يې وويل:

کېنه زوروره! اوس دې زما د زړه غوټې راوسپړلې، پرېږده چې يو څه تش شي.

ما هم له خدايه همدا خبره غوښته، پلتۍ مې ووهلې او بوډا هم د خپل ژوند کيسه پسې وغزوله:

زما د خوشالۍ عمر لنډ و، داسې لکه يو خوږ خوب او بس. په سبا يې د شېرينو پلرګنۍ راغله او جنازه يې خپلې هديرې ته يووړه. زه به د ورځې پر فاتحه ناست وم او ماخوستن به مې د وروسي يو دوې ګولې تر ستوني تېرې کړې. وروسی زموږ په خلکو کې يو دود دی. کليوال تر څو ورځو په خپل وار د کورنۍ نارينه ډوډۍ ته بيايي. ښځينه وو ته پوخ دېګ ورلېږي او په دې توګه خپله غمشريکي څرګندوي. ما چې به په هر کور کې ډوډۍ وخوړه، که به يې د مېلمنو کوټه لرله، نو همالته به مې سر ولګاوه، که نه نو په جومات کې به مې شپه سبا کوله. درې- څلور ورځې مې پر خپل کور پښې نه ور تلې، خو اخر مې د مجبوريت له مخې کور ته مخه کړه. چوپه چوپتيا وه، ان د کوټو دېوالونه هم خوابدي ښکارېدل. ميره مې په دالان کې وليده، چې په چوشک کې يې شيدې اچولې. کله چې يې سترګې راباندې ولګېدې، خوله يې جينګه شوه، سترګو ته يې ټکری ونيو او په ژړا خپلې کوټې ته ننوته. يوه شېبه په دالان کې ودرېدم، بيا مې لړزېدلی لاس د کوټې وره ته وروغزاوه.

اه زويه! ملايان وايي چې د قبر تر تيارې بله وېره نه شته، خو ما په ژوندوني قبر وليد. ګام مې واخيست، د کوټې ور په غنجا راپسې پورې شو. پرده مې چوله کړه، سترګې مې وغړولې، پر خړه درۍ يوازې يو توشک پروت و، د شېرينو د لاس هېڅ نښه نه ښکارېده. د هغې بستره، جامې، پر مېخ ځوړند ټکری او ان د هغې رانجه او سلايي، هر څه له کوټې ايستل شوي وو.

داسې احساس مې وکړ، لکه يوه لوی ګودال ته چې لوېدلی يم، داسې تياره ګودال ته، چې د وتو لار ونه لري او له مارانو او لړمانو ډک وي. پرده مې نوره هم پورته کړه او کله چې رڼا شوه، وار له واره مې په اينې کې خپلې څېرې ته پام شو، پر دېوال ځړېدلې اينې ته ورنږدې شوم. دې اينې ته يوازې څو ورځې مخکې ولاړ وم، په برېتو کې مې يو سپين وېښته ښکارېده، خو په ګوتو نه راته او کله چې د شېرينو راته پام شو، په بېړه يې وويل:

اکربه! مه بيا ډېرېږي!

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو اوس مې ړيره او وېښته له سپينو خلو ډک وو او څېره مې دومره ګونځې- ګونځې راته وايسېده، لکه د څلورو ورځو پر ځای چې کلونه راباندې اوښتي وي. بې اختياره مې اينې ته لاس وروړ او پر ځمکه مې د يو شي د لوېدو غږ واورېد. لاندې مې وکتل، پر يوې سرې رنګې ږمنځې مې سترګې ولګېدې چې له وېښتو ډکه وه. پر ګونډو شوم، ږمنځ مې له غولي راپورته کړه، د ږمنځې په ښاښونو پورې د شېرينو تور او پېچلي وېښته ځړېدل. بې اختياره مې ږمنځ په ټټر پورې ونيوله. اوښکې مې له واکه ووتې، خو هڅه مې کوله چې له خولې نه مې کومه کوکه ونه وځي. يوه شېبه مې په ټيټ غږ وژړل... بيا ستوني ستغ پرېوتم. سترګې مې چت ته وچې نيولې وې، خو په ذهن کې مې شېرينو يوې او بلې خوا ته کېده؛ کله به يې خندل، کله به يې زما په وېښتو کې ګوتې تېرولې او کله به يې راته ويل: �اکربه! دومره ډېر کار مه کوه، ناروغ به شې.�

بيا يو دم کېناستم، زړه مې نيولې و، ټېکه نه راتله، کور داسې راته وايسېد، لکه خولې چې راباندې لګوي.

ناڅاپه ولاړ شوم، په دالان کې مې ميرې ته ورغږ کړ. هغه راغله او په سرو سترګو راته ودرېده، بې اختياره مې وويل:

زه ځم.

خوله يې وازه پاتې شوه:

چېرته؟

_نه پوهېږم.

څومره وخت؟

_نه پوهېږم.

هغې په رډو سترګو راته کتل، ما وويل:

بايد د يو څه وخت لپاره چېرته لاړ شم، که نه زړه مې چوي.

د ميرې غږ ژړغونی شو:

مورې چاته پرېږدې؟

_خدای ته.

دا وخت د ميرې له کوټې نه د يوه کوچني چيغې پورته شوې... ميرې مې وويل:

پر ماشوم څه نوم کېږدم؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځواب مې ورکړ:

نه پوهېږم.

يو ځل يې وينې نه؟

_نه.

بوډا غلی شو. ماته يې مخ راواړاوه، په سترګه کې يې اوښکې رغړېدې، خو شونډې يې خندنۍ وې. هماغسې يې په خندا وويل:

اوس به يې وخت وي.

حيران شوم:

د څه شي وخت؟

_ډوډۍ يادوم.

ما وخندل او د ډوډۍ د راوړلو په نيت ولاړ شوم، خو له ورسۍ نه مې پر خپل کوچني ورور سترګې ولګېدې، چې چلمچې يې په لاس، د کوټې خوا ته راروان و. شېبه وروسته مو لاسونه پرېمينځل او کله چې مې دسترخوان اواراوه، نو پلار مې کوټې ته راننووت. هغه ويل چې دباندې جان ګل ولاړ دی او تا غواړي. جان ګل زموږ کليوال و. ورغلم، هغه ته مې هم د ډوډۍ ست وکړ، خو ده زموږ ښکاري ټوپک غوښت، ويل يې چې دا دوې شپې يې د کور پر چرګانو کومه ګيدړه اموخته شوې. غواړي نن شپه ورته پټ شي او خوړلي چرګان ورباندې ذهر کړي. ما هم له کوره ټوپک ورته راوايست او کله چې بېرته د مېلمنو کوټې ته ورننوتم، پلار او بوډا دواړو د شولې له ډک غوري نه ګولې پورته کولې. زه هم د پلار تر څنګ کېناستم. بوډا په ډکه خوله د کارېزونو په اړه خبرې کولې. ويل يې چې قره باغ کوم رود يا سيند نه لري، ټولې ابادۍ يې د کارېزونو په اوبو ده. ده په دې ولسوالۍ کې پراته خلک تر دوو لکو زيات ياد کړل او دليل يې دا راووړ چې يوازې د ولسمشرۍ د ټاکنو لپاره پنځه اتيا زره کارډونه اخيستل شوي وو، نو څومره به ماشومان وي، ښځو خو د بېلابېلو لاملونو له مخې کارډونه وانه خيستل او داسې ډېر نارينه هم وو چې نوم ليکنه يې ونه کړه.

بوډا خبرې کولې، خو ماته د کارېزونو په اړه معلومات په زړه پورې وو، ځکه مې د موضوع د رااړولو لپاره يوه ساده پوښتنه ورنه وکړه:

نو دا کارېزونه دومره ډېر دي؟

بوډا وويل:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

هو زویه! که لوی او واړه کاریزونه حساب کړې، شمېره یې سلګونو ته رسېږي.

په خبره کې یې ورولوېدم:

دا کاریزونه به چا کیندلې وي؟

بوډا د خپل ښي لاس یوه- یوه ګوته په خپله ژبه وځټله، وروسته یې وویل:

نه پوهېږم. سم او دقیق تاریخ یې نه دی معلوم، خو د سیمې اوسېدونکي دا کاریزونه پر دوو برخو وېشي. دوی تنګو کاریزونو ته سلیماني کاریزونه وایي او په دې باوري دي چې د سلیمان علیه السلام په زمانه کې دېوانو او پېریانو کیندلي دي. دلیل دا راوړي چې د سلیماني کاریزونو تونلونه دومره تنګ دي چې انسان ان په خاپوړو هم تګ نه شي په کې کولای، نو کیندل به یې څنګه؟

بل سلطاني کاریزونه دي چې د سلطان محمود په وخت کې کیندل شوي وو. دا کاریزونه پراخ او ارت تونلونه لري، چې په ځینو کې یې ان په ولاړو هم تګ کېدای شي، خو زه یوې خبرې ته حیران یم.

دا ځل مې پلار د بوډا له خبرو سره دلچسپي وښوده او په بېړه یې وویل:

کومې خبرې ته؟

زه ډېرو کاریزونو ته ورکښته شوی یم، ګوډي (د ختیو د راپورته کولو رابرې بوکه) مې ډکې کړې او ختې مې راایستلې دي، خو خبره دا ده چې پخوانیو خلکو د اوسني دنیا غوندې پرمختللي وسایل نه لرل. دوی به دې څنګه توانېدلي وو چې په یوه حال (یوه لېول) پر یوه مستقیمه لیکه، تر ځمکې لاندې تونلونه وکیندي، د اوبو لارې معلومې کړې او په ځانګړو فاصلو له لاندې نه د ځمکې سر ته سیرغې (څاګانې) راوخېژوي؟

پلار مې وویل:

تاته د سیرغو کیندل ولې دومره سخت ښکاري؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوډا يوه لنډه دعا وکړه او پلار مې په اشاره وپوهولم چې دسترخوان ټول کړم. بوډا وويل:

دوې خبرې دي. که يې سپرغي د ځمکې له سره کيندلې وي، نو له کومه پوهېدل چې کيندل شوی ځای به خامخا لاندې پر تونل وربرابرېږي؟ او بيا يوه سپرغه نه ده، هر کاريز په لسګونو سپرغې لري او بل که له تونلونو نه مخ پورته راختلی وي، نو څنګه کاږه نه دي تللي؟ سپرغې داسې سيده او مستقيمې کيندل شوي، چې د ځمکې له سره څوک د اوبو څا هم دومره سوتره نه شي کيندلی.

بوډا خبرې کولې، خو ماته مې پلار د چايو د راوړلو وويل، ځکه مې غوری او دسترخوان راواخيستل او له کوټې نه ووتم.

دباندې واورې په اورېدو پيل کړی و او پخوانيو پلونو سپينه شيره نيولې وه. شېبه وروسته مې د چايو وروړل کوچنې ورور ته ورپه غاړه کړل او ما هم کاه دانې ته مخه کړه، چې د غواوو لپاره وچه ريشقه او بوس سره ګډ کړم.

د ماسپښين تر لمانځه وروسته واورې شدت وموند او کله چې بېرته د مېلمنو کوټې ته تلم، زما زاړه پلونه ډک شوي وو.

بوډا په کوټه کې يوازې ناست و او له سره راټولو لينګو نه يې وپوهېدم چې د سړې يخنې شوې ده، ځکه مې بخارۍ ته اورلګيت ورته کړ او په چايجوش کې پاتې سوړ شوی چای مې د بخارۍ پر سر کېښود. بوډا په يوه سترګه راته وکتل، ورو يې وويل:

خدای دې خير کې.

حيران شوم:

ولې؟

ـ واوره يادوم، بيا يې شروع وکړه.

په خندا مې وويل:

دا شپږ کاله وچکالي دې هېره شوه؟

په خبره کې راولوېد:

خير يې غواړه، غزنی يو ځل همدې واورې غرق کړ.

ما دا کيسه له خپله پلاره اورېدلې وه، ځکه مې په يوه پوښتنه د هغه ذهن راواړاوه او نېغ په نېغه اصلي موضوع ته راغلم:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې له کوره ووتې، بیا چېرته لاړې؟

بوډا راته وکتل، شونډې یې موسکۍ شوې او ورو یې وویل:

لکه چې نه مې پرېږدې؟

ما وخندل:

نو د ژمي دا اوږدې شپې او سړې ورځې به څنګه لنډوو؟

شونډې یې وخوځېدې:

په هماغه ساعت له کوره ووتم، د مني وروستۍ میاشت وه. په لارو کې یوه لوېشت پوټې پروت و. تر نیم ساعت مزل وروسته مې پر پاخه سړک بوټونه وټکول. یوه شېبه مې فکر وکړ، نه پوهېدم چې چېرته لاړ شم؟ بې اختیاره مې یوې لارۍ ته، چې د کابل له خوا راروانه وه، لاس ورکړ، خو موټر ونه درېد. بیا مې د کندهار له لوري پر یوه راروان بس سترګې ولګېدې. تر سړک پورې وتم، لاس مې د درېدو په نښه ورته وخوځاوه، خو د موټر شمال زما پر سر د ترلې لونګۍ ولونه خلاص کړل. وروسته مې ناڅاپه جېب ته لاس کړ، یوازې شل افغانۍ راسره وې، چې چېرته تګ پرې نه کېده.

یوه شېبه د سړک پر غاړه کېناستم، بیا یو فکر راولوېد. ما سړک ته نږدې یو ملګری درلود، کولای مې شوای چې له هغه نه یو څو روپۍ په پور واخلم، څکه مخ کښته روان شوم. پاو وروسته د هغه کلي ته ورسېدم. ملګری مې له کوره راووت او تر روغبړ وروسته یې د مېلمنو کوټې ته بوتلم. ما خپله کیسه ورته تېره کړه او ومې ویل چې د څه لپاره راغلی یم. دی زما په درد خبر و، څکه یې یو بل وړاندیز راته وکړ. ویې ویل چې بله ورځ له خپلو دریو نورو کلیوالو سره یو ځای پاکستان ته ځي، زه به هم ورسره لاړ شم. ملګری مې په خټه اندړ و او د اندړو ډېرو ځوانانو به د ژمي له خوا په پاکستان کې خټې کولې. په دوی کې لا اوس هم ډېرو خلکو همدا کسب نه دی پرېښی. زما هم دا خبره خوښه شوه. دوې شپې له هغه سره پاتې شوم او په دریم سپېده چاود زما سره پنځه تنه له کلي ووتو. هغه وخت موټر کم وو. تر یو څه ځایه مو پلی مزل وکړ، بیا یو روسی واز موټر راباندې پیښ شو. باډۍ ته یې وروختو او تر یاخېلو پورې مو یوازې دوړې په خولو ننوتې. په یاخېلو کې مو یو بل موټر کرایه کړ او ماخوستن ناوخته انګور اډې ته ورسېدو .

په سهار مو وزیرو بدرګه چیانو ته روپۍ ورکړې او هغوی له پاکستاني پولیسو نه په پټه وانه ته ورسولو. په وانه کې مو شپه سهار کړه او په بله ورځ د شپې ناوخته د سندھـ په جکم اباد کې له موټره کښته شوو.

زما ملګري په سیمه کې بلد وو. دوې ورځې وروسته یې د یوه باغ په سلګونو متره پخڅه په ټېکه ونیوله.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ به د ورځې ختې کولې او د شپې به هم د باغ د منځ په يوه جونګړه کې ويدېدو. دې دېوال څه کم دوه نيمې مياشتې وخت وغوښت او بيا مو يوه بله پخڅه اجاره کړه، خو په دې موده کې مې شېرينو يوه ګړۍ هم له ذهنه ونه وته، تل به راسره وه او د هغې بېلتون به خوړلم. اخر بې خوبي راته پيدا شوه. ملګري به مې په خواږه خوب ويده وو، خو ما به تر ناوخته ستورو ته کتل. بيا به مې ټوله ورځ په وچولي دردو او وروسته تبو پرېستم. کله چې له اخه و ټوخه ولوېدم، نو د ملګرو په ټينګار ډاکټر ته لاړم. ډاکټر راياده کړه چې ستا د ناروغۍ لوی علت خواشيني ده. څه دوا يې راته وليکله، خو زه ورځ په ورځ زهيرېدم او اخر يوازې څرمن او هډوکي را پاتې شول.

وروسته مې ناروغي ډېره شوه او په يوه دولتي روغتون کې يې بستر کړم. يوه مياشت تر درملنې لاندې وم او کله چې پر پښو ودرېدم، نو ملګرو مې ټينګار کاوه، چې کور ته لاړ شم، ځکه وضع مې ښه نه وه.

زه زړه نازړه وم. له يوې خوا مې د ناروغۍ له لاسه په وجود کې د کار کولو سيکه نه وه پاتې او له بل لوري مې د شېرينو له غمه پر خپل وطن پښې نه ورتللې، خو مجبوري وه. ملګرو مې يو بل دېوال هم په اجاره نيولی و او ما له دوی سره بېلونه نه شوای پورته کولای. له همدې امله مې کور ته د تلو نيت وکړ. دا هغه وخت و چې تره کي نوې کودتاه کړې وه او پر وطن خلقيانو حکومت کاوه. يوه اونۍ نور هم معطله شوم او بيا د ميرانشاه پر لار تر پولې راواوښتم، خو خوست ته نږدې زموږ د سورلۍ موټر د پوليسو پر يوه ګزمه پېښ شو او د تلاشۍ پر وخت يې زما له جېبه کلداري وايستلې. زه يې د خوست ښار ته بوتلم او د پاکستان لپاره د جاسوسۍ په تور، په بند کې ولوېدم. وهل ټکول مې وخوړل، سپکې سپورې مې تېرې کړې، بې خوبۍ يې راباندې وګاللې او تر دريو مياشتو وروسته چې کله ناروغۍ له پښو وغورځولم، خوشې شوم.

دوې شپې په يوه مساپرخانه کې پروت وم. په ځان مې دوا درمل وکړل او چې په بدن کې مې د ولاړېدو سېک پيدا شو، د غزني پر لور وخوځېدم. شپه مې د غزني ښار ته ورسوله او په بله ورځ غرمه د ولسوالۍ بازار ته نږدې له موټره کښته شوم. څه شېبه مې مزل وکړ، خو بيا پښو ياري نه راسره کوله، ځکه نو لارې ته څېرمه د يوه توت سيوري ته وروګرځېدم. يوه شېبه مې د ونې تنې ته ډډه ولګوله او دوهمه ساه مې کلي ته نږدې د يوه پالېز په څاله کې سمه کړه.

کله چې په کلي ورګډ شوم، نو تر کوره مې پر هېڅا سترګې ونه لګېدې. يوازې د کلي پر لوی ډېران څو خيرنو چرګو ټونګې وهلې او کليوال په خپلو کورونو کې پراته وو.

يوه شېبه د انګړ د دروازې تر مخ ودرېدم، بيا مې دروازه ورو پرانيستله. انګړ خړ- پړ ښکارېده، د کوټو دېوالونو هېڅ سيوری نه درلود او څا ته نږدې د ولاړو اوبو پر کوچني ډنډ څو سرې بمبرې (غومبسې) راټولې وې.

د زړه په زور مې څو ګامه واخيستل، د دالان دروازې ته مې لاس وروغزاوه. دروازه په غنجا خلاصه شوه او ورسره مې د ميرې وارخطا غږ واورېد:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

څوک يې؟

ورو مې وويل:

زه يم، مالک!

ناڅاپه د پيالو کړنګ شو، داسې لکه د چا چې پښه ورسره ولګېږي. بيا دکوټې دړه په شدت خلاصه شوه او ميره مې په خوبولو سترګو په وره کې ودرېده. يوه شېبه يې په ځير- ځير راته وکتل. خوله يې وازه شوه، سترګې يې اوښکو ونيولې، شونډې يې وخوځېدې، رامخته شوه او په ژړا يې زما پر ټټر سر ولګاوه. څه شېبه يې وژړل او بيا يې په غريو کې وويل:

دا څه درباندې شوي دي؟

د هغې سر مې ورو له ټټره بېل کړ، وروسته په دالان کې کېناستو. مېرې مې په ژړا کې پوښتنې رانه کولې:

چېرته وې؟ نه خط، نه احوال، ولې دومره خوار شوی يې؟ خو زه ستړی وم، هغې ته مې ټوله کيسه نه شوای تېرولای، ځکه مې د اوبو غوښتنه ورنه وکړه. دا په منډه له دالانه ووته او ما هم د خپلې کوټې دروازه پرانيسته. پر ځمکه هماغه پخوانۍ خرړه درۍ او يوه توشکه پرته وه. اوږد وغزېدم او بيا تېرو يادونو په مخه کړم، ذهن مې شېرينو ونيو؛ د هغې انځورونه يو په بل پسې راتلل. خندل يې، ژړل يې، خبرې يې راته کولې، د �اکرب� ټکی يې له خولې راته راووت او په مينه يې راته کتل. خو ناڅاپه د ميرې غږ زما په ذهن کې تېرېدونکي انځورونه ړنګ کړل. د هغې له لاسه مې له اوبو نه ډک ګيلاس ونيو او پر سر مې واړاوه.

د ميرې شونډې وخوځېدې:

ډوډۍ درته راوړم؟

ومې ويل:

نه، زړه ته مې نه کېږي.

ــچای څنګه؟

ــګرمي ده، غواړم چې يو ساعت سر ولګوم.

ميرې مې نور څه ونه ويل. پرده يې واچوله او له کوټې ووته.

بوډا غلی شو، مخ يې راواړاوه او ورو يې وويل:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

له چایجوش نه تاوونه پورته کېږي، چای خراب نه شي؟

ولاړ شوم. د چایجوش لاستی مې د څادر په پيڅکه ونيو. يوه پياله مې ډکه کړه او کله چې مې پر دوهمه پياله چایجوش ورکوږ کړ، بوډا وويل:

بچيه! بله پياله مه ډکوه، زه يې نه سوروم.

ما وخندل:

چای وڅښه چې تود شي!

ده څه ونه ويل. ما هم ډکه پياله مخې ته ورته کېښوده او د کيسې د غزولو لپاره مې يوه پوښتنه ورنه وکړه:

نو بيا؟

بوډا وويل:

هماغسې خوب وړی وم، خو نه پوهېږم څومره وخت به وتلی و، چې يو دم مې د سر وېښته کش شول. په ېړه مې سترګې رڼې کړې. د کوټې پرده پورته شوې وه او زما سر ته نږدې يو ماشوم ناست و. پلټی مې ووهلې، ماشوم ته مې وکتل. تور او پېچلي وېښته يې لرل. سترګې يې غټې وې، خو پزه او خوله يې واړه جوړ شوي وو. کټ مټ لکه د شېرينو. يوه شېبه مې په ځير- ځير ورته وکتل... له لندو وېښتو، تورو کړو سترګو او سوتره جامو نه يې وپوهېدم، چې لنډه شېبه مخکې تيار شوی او په لوی لاس کوټې ته راوستل شوی دی. ما لا ماشوم ته کتل چې د ميرې غږ مې واورېد:

نوم يې انور دی، دا نوم...

ناڅاپه غلې شوه، خو لنډه شېبه وروسته يې بېرته خپله خبره بشپړه کړه:

دا نوم شېرينو خوښ کړی و.

له دې سره په سونګېدا له کوټې ووته .

ماشوم ته مې وکتل. هغه د اتو مياشتو و، خو تر خپل عمر پياوړی ښکارېده؛ غوښن وجود يې درلود او له پوټکي سپين رنګه و. يوه شېبه مې د هغه حرکات وڅارل. ده خاپوړې کولې او په کوټه کې به کله يوې او کله بلې خوا ته ګرځندی روان و.

بيا مې د ميرې په غوښتنه پر سر اوبه تېرې کړې. پاکې جامې مې واغوستې او کله چې بېرته کوټې ته راغلم، انور زما پر توشک خوب وړی و.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغه تر څنګ کېناستم. سترګې یې پټې وې او اوږده بانه یې پر ملا کاږه ښکارېدل. یوه شېبه مې په ځیر- ځیر ورته وکتل، خوږ راباندې ولګېد او د مینې وږ راته ښکاره شو. وروسته د انګړ دروازه وټکېده، څو تنه کلیوال زما پوښتنې ته راغلي وو. له هغوی سره د کور پر چوتره کې کېناستم. بیا مې شین چای د ګوړې له څو چکیو سره یو ځای ورته راووړ. تر ماښامه له یوې او بلې خوا وغږېدو او د ماښام لمانځه ته په ګډه د کلي د جومات خوا ته روان شوو. د ماخوستن جمعه مې هم په ملا پسې وکړه او د ستورو په تته رڼا کې کور ته راغلم. ډوډۍ مې وخوړه او کله چې بېرته خپلې کوټې ته ورننوتم، انور لا ویده و. یوه شېبه مې ورته وکتل. دی ستوني ستغ پروت و او پر ښي بغور یې د لاټین ژیړه رڼا لګېده. وروسته پر اړخ راواوښت. بغور یې زما پر خرېیلې زنه ولګېد. وچونګېد او غلی شو.

شېبه وروسته مې میره کوټې ته راغله. له شیدو ډک چوشک یې پر غولي کېښود او وې ویل:

که دې خوښه وي، انور به له تا سره ویده شي!

په حیرانۍ مې ورته وکتل.

هغې زیاته کړه:

خوب یې ښه دی، د شپې یوازې یو ځل راویښېږي. ځای هم نه لندوي.

ما هم څه ونه ویل او کله چې میره له کوټې ووته، څراغ ته مې ورپوه کړل. یو ځل بیا فکرونو په مخه کړم. خو ډېر ژر مې د انور د ساه ایستلو غږ ته پام شو. د هغه بغور ته مې خپل مخ ورنږدې کړ. ده لنډه- لنډه ساه ایسته. ساه یې خوږه راباندې لګېده او د شپې تر ناوخته مې د ده ساه ته غوږ نیولی و.

بوډا غلی شو او کله چې ما ورته وکتل، داسې راته وایسېد، لکه وروستی یاد چې یې په ذهن کې مبخ شوی وي، ځکه ده کوم حرکت نه درلود. په فکر کې ډوب و، خو د تندي ګونځې یې د پخوا غوندې ننوتې نه ښکارېدې او پر خړو شونډو یې یوه نرۍ موسکا پرته وه، داسې لکه اوس چې یې هم د زوی ساه پر غومبرو لګېږي او خوند ورنه اخلي.

وروسته یې یو دم ټکان وخوړ او بې له دې چې راته وګوري، بېرته پر خبرو راغی. خو دا ځل یې غږ نیولی شانته و، داسې لکه د خیال په دنیا کې چې له ځان سره غږېږي، ده ویل:

انور زما په زړه کې پرېووت. دی د خدای له لوري هغه ډالۍ وه، چې د شېرینو غم مې ورباندې غلطولای شوای. څېره یې د خپلې مور انځور و. هماغسې معصومیت، خندا او د خندا پر وخت د خولې کونجانو ته نږدې، تر بغورو لاندې د ګونځو جوړېدل.

یو ځل مې بیا ژوند ته تمه پیدا شوه او په زړه کې را وګرځېدل، چې د خدای خوښې ته غاړه کېږدم، ځکه د هغه رضا تر هغه څه غوره ده، چې موږ یې په خپله د ځانونو لپاره غواړو .

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

انور زما په خوار وجود کې وینه وغورځوله، رنګ مې راوګرځېد. ناروغۍ ته مې ماته ورکړه او بیا مې بېلچې ته لاس وروغزاوه. دهقاني مې ونیوله، کارېزونو ته ورکښته شوم او د بدن بوټۍ مې د پخوا غوندې پېچلې شوې.

شېرینو زما خندا ورسره یووړه، خو د انور په راتګ مې شونډې بېرته له موسکاه سره روږدې شوې.

د هغه لومړنۍ خندا وخندولم، خو کله چې یې په اول ځل له کوچنیو شونډو نه د�ابا� ټکی راووت، نو له خندا سره مې اوښکې هم ملګرې شوې. نور مې ځان یوازې نه احساساوه او په زړه کې راتېره شوه چې ژوند په ژوند کولو ارزي.

د بوډا غږ د کلي د ملا په اذان غلی شو. سر یې پورته کړ، ماته یې وکتل او ویې ویل:

زه به اودس تازه کم.

ما هم له اوبو نه ډکه بدنۍ ورته کېښوده، پتنوس مې راواخیست او د مېلمنو له کوټې نه ووتم.

د ورېځو له لویو چولو نه د مازیګرني لمر ژیړې وړانګې راوتلې وې او د انګړ د دېوالونو پر سرونو یوه لوپشت تازه اوربدلې واوره ولاړه وه. د مازیګر لمانځه ته مې په خپله کوټه کې څادر اوار کړ او شېبه وروسته مې تود پاستی په لاس کې بېرته د مېلمنو کوټې ته ورغلم. بوډا خدای ته پر سجده پروت و، ده څه ویل، خو ما یې خبرې نه شوای صحیح کولای. یوازې یو- دوه ځلې مې د ده په خبرو کې د �انور� ټکی واورېد او بس.

بوډا ډېر وخت خپل تندی پر غولي لګولی و. بیا یې سر هسک کړ، د جاینماز یوه څنډه یې ورټوله کړه او کله چې یې ماته پام شو، نو ویې ویل:

څه وخت راغلې؟

ما د ځواب پر ځای پر څادر پراته پاستي ته اشاره وکړه او ومې ویل:

توده ډوډۍ ده، همدا اوس یې له تناره راوایسته.

بوډا د پاستي یوه پسته څنډه وربېله کړه. بېرته پر خپل توشک کېناست او په داسې حال کې چې په ډوډۍ یې خپلې بې غاښو ورۍ ټینګولې، ویې ویل:

شېرینو هم د پاستو په پخولو کې تکړه وه، دې به د کاغذ غوندې نري پاستي پخول، دومره سوتره چې یو ټکی سوځېدلی ځای به هم نه په کې موندل کېده.

خو ما اصلي موضوع یاده کړه:

ښه! نو انور خوږ درباندې ولګېد؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بوډا سترګه وځلېده او په ټیټ غږ یې وویل:

هو زویه! انور زما په تن کې نوي ساه پوه کړه، مینه یې راسره پیدا شوه او کله چې به په کوم کار پسې له کوره وتم، راپسې ژړل به یې. رښتیا وایم، په ژوند کې په لومړي ځل یو چا راپسې ژړل. ایا تر دې بل لوی خوند شته چې یو څوک اوښکې درپسې تویې کړي؟

خو کله چې پر پښو راغی، بیا به مې کله- کله کروندې ته راسره بېوه. دی به ډېر وخت د توت سیوري ته ناست و. کله به یې له ځان سره مردکې کولې، کله به یې ختې تپلې او یا به یې هم د مېږیانو د لیکې په وړاندې د شګو پوله پورته کوله او د هغوی له ښویېدو نه به یې خوند اخیست.

وروسته چې یو څه غټوکی شو، بیا به یې پر خوله رنګارنګ پوښتنې راتلې:

ابا! موږکان بد خلک دي؟ لوټې چا جوړې کړي؟ ته ولې برېتونه لرې...؟

ما به د ده ماشومانه پوښتنو ته، ماشومانه ځوابونه ورکول.

خو په څلورکلنۍ کې یې یو مازیګر یوه سخته پوښتنه رانه وکړه، داسې پوښتنه چې په ژوند کې نه وم ورسره مخامخ شوی. په هغه مازیګر مې په انګړ کې غوا ته اخور جوړاوه، چې انور مې تر څنګ ودرېد، سترګې یې سرې وې او په جامو پورې یې پوټې نښتې وو. په ناستو مې ښی لاس ترې راوګرځاوه او په ټېر پورې مې ونیو. ورو مې وویل:

څوک چې منډې وهي، همدا به یې حال وي!

ژړغوني غږ یې ډکې شونډې وخوځولې:

لوېدلی نه یم، مردکې یې رانه یووړې.

په خندا مې وپوښتل:

چا؟

ــد نورګل مور.

حیران شوم:

ولې؟

ــله نورګله مې مردکې وګټلې، خو ده وژړل. مور یې راغله، په څپېړه یې ووهلم او ټولې مردکې یې له جېبه رانه وایستلې.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

نورگل زموږ د ګاونډي زوی او د انور همزولی و. دوی دواړو به ډېر وخت یو ځای لوبې سره کولې، ځکه مې انور پر تندي ښکل کړ او په خندا مې وویل:

خوا مه بدوه. زه به له بازاره ډېرې مردکې درته راوړم، نوې مردکې، ان یوه لیکه به هم نه لري.

انور یوه شېبه غلی و. بیا یې یوناڅاپه شونډې وخوځېدې:

ابا! زما مور چېرې ده؟

په زړه کې مې نرۍ څرېکه تېره شوه. تر ډېره غلی وم، هېڅ ځواب مې نه شو ورته جوړولای. خو ده په سترګو کې له ما نه ځواب غوښت. ما باید یو څه ورته ویلي وای.

یو دم مې په ذهن کې د انور د تېرې شپې پوښتنه راوګرځېده. تېر ماخوستن دواړه پر بام پراته وو. ده ستورو ته کتل، بیا یې په ټیټ غږ وویل:

ابا! غمي دي، نه؟

ځواب مې ورکړ:

هو زویه! غمي دي.

_ماته یې راوړې؟

خندا راغله:

نو ته یې څه کوې؟

_په خپله خولۍ کې یې ټومبم.

ځکه مې یو دم وویل:

مور دې اسمان ته تللې ده، تاته غمي راوړي.

توري غټې سترګې یې وځلېدې:

بیا راځي؟

_هو زویه! بیا راځي.

په څېره کې یې وینه وغوړېده:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ابا! نورګل ته به ځېږه ورکي او ټولې مردکې به يې له جېبه ورنه راوباسي، نه؟

ــهو زويه! ټولې مردکې به يې له جېبه ورنه راوباسي.

په ګيله من غږ يې وويل:

مور به بيا نه پرېږدو چې بېرته لاړه شي، نه؟

سترګې مې له اوښکو ډکې شوې:

هو زويه! نه به يې پرېږدو.

بوډا خپله وروستۍ خبره څو ځله له ځان سره تکرار کړه:

نه به يې پرېږدو، نه به يې پرېږدو... هو زويه! نه به يې پرېږدو او بيا غلی شو.

څو شېبه وروسته يې سر پورته کړ. ماته يې وکتل او ويې ويل :

ژوند ښه و. دومره څه مې موندل چې ګوزاره مو پرې کېده، خو وروسته حالات بدل شول. ملايانو د خلقيانو پر ضد د جهاد فتوا ورکړه او خلک د جګړې په نيت غرونو ته وختل. حکومت هم ټانکونه راوايستل. وينې تويې شوې، کلي بمبارد شول او د سيمې ډېرو اوسېدونکو پاکستان ته مخه کړه.

مورږ هم مجبور شوو چې کډه وتړو. غوا، بايسکل، د اوړو لوی کندو او د کور د خرڅلاو وړ نور هغه سامانونه مې وپلورل، چې پيسې پرې جوړېدای شوای. بيا پر پټو لارو او سترو مزلونو پاکستان ته واوښتو. هلته مو پېښور د اوسېدو لپاره ښه وګاڼه، ځکه ډېرو کډوالو هلته اړولي وو. مورږ هم د ښار په يوه څنډه کې يوه کيمپ ته ورغلو او د يوې موسسې له خوا مو په راکړل شوې يوه خېمه کې واړول. دا د شپېتم کال د اوړي وروستۍ مياشت وه.

يو څه موده مو په راسره راوړو پيسو ګوزاره وکړه او بيا راشن راته حواله شو. اوړه، غوړي او وريجې به يې راکولې، خو ضرورتونه ډېر وو. په تېره بيا هغه وخت چې ميره مې ناروغه شوه. هغې د شکرې ناروغي درلوده او د ډاکټر پر هرې نخسې به مې څو سلګون نوټونه ورکول. له بل لوري د ژوند نورې اړتياوې هم ډېرې وې، ځکه مې بيا له خپلو متو نه کار واخيست. هغه وخت ځينو کډوالو د کورونو جوړولو ته مخه کړې وه. ما هم خټګرۍ ته لاس وروغزاوه او تر ماښامه به مې مزدوري کوله.

د وخت په تېرېدو سره په کيمپ کې تر خېمو، ولاړ دېوالونه ډېر شول او وروسته بيا ټول کيمپ خړو کورونو ونيو.

د انور د اووه کلنۍ غاښونه لا نه وو لوېدلي، چې هغه مې د کيمپ په يوه ښوونځي کې داخل کړ. له هماغه لومړيو ورځو يې راته معلومه شوه چې هلکی د درس په زده کولو کې تکړه دی. انور به هر ماخوستن پلتۍ راته وهلې،کتاب

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

به يې پرانيست. ده له درس سره مينه لرله. تل به يې كتاب سترګو ته نيولی و. په دوهم ټولګي کې دويم نومره شو، خو په دريم کې يې لومړی ځای ونيو.

ژوند د روانو اوبو غونډې پر مخ ته، خو سترې او له خواشينې نه ډک؛ فقر، لوږه او نېستي تر سر اوښتې وه. په کيمپ کې د بورو، کونډو او يتيمانو شمېره ورو-ورو ډېرېده، تقريباً هره ورځ به په يوه کور کې د غم ټغر خور و او د هغو ځوانانو وير به يې کاوه، چې له کيمپ نه به جګړې ته تللي وو او تر خپل هېواد يې سرونه ځارول.

اخر يوه ورځ پر مورې هم د وير ټكه پرېوته. پر ميرې مې د شکرې ناروغۍ زوروره شوه او هغې ساه ورکړه. کله چې جنازه پورته کېده، د انور په ګرېوان کې يوه ګروې (تکمه) هم پاتې نه شوه. له سترګو نه يې اوښکې روانې وې او خوله يې له ژړا نه سره ټولېده، ځکه انور خپله مور نه وه ليدلې. ده به د مور مينه په خپلې انا ماتوله او هغه وربانديې ګرانه وه.

نور مو په کور کې د اور بلولو لپاره څوک پاتې نه شول. تنور سوړ شو او ما به له نانوايي نه ډوډۍ راوړه.

يوه ورځ د کيمپ ملا رايادە کړه، چې د خپل ګاونډې لور په نکاح کړه، ځکه تر اوسه لا ځوان يې. نجلۍ هم اخلاقي ده، کورګی به دې پرې جوړ شي، خو ماته مې خپل ماشومتوب سترګو ته ودرېد. زړه مې نه منل چې انور ته دې د هغه ميره چونډۍ ورولګوي، ځکه مې د ملا وړانديز رد کړ.

مورې به د پېښور تودې شپې د بام پر سر تېرولې، خو د هغه ځای ستورې د قره باغ د ستورو غونډې راڼه نه وو. انور به تر ناوخته پورې زما پر ټټر سر ايښی و. ده به بېلابېلې پوښتنې کولې، خو ډېر معلومات به يې د خپلې مور په اړه رانه غوښتل :

مور مې څه ډول څېره درلوده؟ څنګه جامې يې خوښېدې؟ له بازاره دې څه شی ورته راوړل؟ مور مې له تا خوشاله وه؟...

ما به د ده هرې پوښتنې ته اوږد ځواب ورکاوه او ده به په پوره دقت غوږ راته نيولی و.

په پنځلس کلنۍ کې يې تر پاسنۍ سره شونډه نرۍ توره ليکه راوګرځېده. دی هغه وخت په نهم ټولګي کې و. ښکلې او نرۍ ځواني يې درلوده او څېره يې له شېرينو نه وړې وه.

يو مازيګر يې په خوابدي غږ راته وويل:

ابا! يوه خبره درته وکم؟

په حيرانتيا مې وويل:

څه خبره؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه غواړم چې تا په سره لمر کې د پیازو او کچالو ربړۍ ته ولاړ ووینم.

د هغه پر اوږه مې لاس کېښود :

ګرانه! چاره څه ده؟ د ژوند لپاره باید یو څه وکړم .

نرۍ شونډې یې وخوځېدې:

داسې به وکو.

هلک غلی شو.

ما ووېل:

څه به وکو؟

ګوره ابا! زه به د انګرېزۍ د کورس وخت له ماښامه سهار ته راواړوم او کله چې غرمه له مکتبه راغلم، نو ته به کور ته ځې. ربړۍ ته به زه دربېږم، ښه نه ده؟

_نه زویه! تر څو چې زما لاس او پښې چلېږي، تا به هېڅکله لمر ته ورنه کم، ته باید خپل درس ووایې.

خو انور تر ډېره پر خپله خبره ټینګ و. ماته یې خوا بدېده. خو زه د هغه لپاره د سختیو تېرول څه، ان تر خپل ژوند هم تېر وم. دی زما د زړه ټوټه او د شېرینو یادګار و. ما کله سختو ته ورکولای شوای؟

بوډا غلی شو. ماته یې وکتل او شونډې یې خندنۍ شوې :

لکه چې غوږونه مې دروخوړل؟

ومې ویل:

نه! دا زما غوښتنه ده چې د خپل ژوند کیسه راته وکې. وروسته مې په خندا زیاته کړه:

تر څو چې دې ټوله کیسه نه وي راته ویلې، کله دې پرېږدم.

بوډا له خندا شین شو:

زورور سړی یې.

وروسته یې ورو- ورو خوله سره ورټوله شوه. ویې ویل:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماته هم ښه ده، غم به مې یو څه سپک شي، ځکه ما تر اوسه د خپل ژوند سختې چا ته نه وې ویلې. تا زما خبرو ته غوږ ونیو، مینه دې ورسره وښوده او په اورېدو یې ستړی نه شوې .

په خندا مې وویل:

خو غواړم چې نور څه هم واورم.

ده وخندل:

خو اوس د ماښام اذان ته لږ وخت لرو، نورې خبرې به ماخوستن ته پرېږدو.

ما ورسره ومنله او له کوټې نه ووتم.

***

د ماخوستن ډوډۍ مې له مور سره وخوړه، ځکه هغه یوازې وه. پلار او ورور مې د مېلمنو په کوټه کې له بوډا سره یوه دسترخوان ته پلتۍ وهلې وې. مور مې خبرې کولې. له قېمتۍ نه یې سر ټکاوه، ویل یې چې تر دې خو د طالبانو وخت لا ښه و. دا نوې پیسې خو تورې خاورې دي، هېڅ برکت نه لري. مور مې ډېر وخت د کرزي حکومت ته ډونګېده. بیا ولاړه شوه، چای یې دم کړ او په پتناسه کې یې کېښود. وروسته یې راته وویل چې چای د مېلمنو کوټې ته یوسم. ما هم پتنوس راواخیست، د مېلمنو کوټې ته ورغلم. ورور مې په بخارۍ پورې لرګي پسې کول، خو بوډا او زما پلار د سیاست په اړه سره غږېدل. بحث یې تود و، پلار مې پر کرزي خاورې اړولې. ویل یې چې سوړ سړی دی، جدیت نه لري، په حکومت کې یې د کار وړ خلک لږ دي او د خلکو په ژوند کې یې د پام وړ کوم مثبت بدلون نه دی راوستی، خو بوډا بیا د کرزي حکومت غنیمت ګاڼه. ستونزې او خالیګاوې یې منلې، خو مجبوریتونه یې هم یادول او پر دې خبره ټینګ ولاړ و، چې که دا ځل ګډوډي جوړه شوه، نو دومره وینې به وبهېږي، چې له خلکو نه به تېر وحشت هېر کړي.

د دوی خبرې ډېرې اوږدې شوې. اخر مې بوډا ته سترګه ټینګه کړه. دی موسک شو او د صحراګشت په پلمه له کوټې ووت. پلار مې هم ګړی ته وکتل، پښې یې ورټولې کړې او له کوچني ورور سره مې یو ځای کور ته روان شو.

ما په چایجوش کې پاتې چای پر بخارۍ کېښود او د بوډا د راتګ په تمه کېناستم.

بوډا ډېر ځنډ ونه کړ. کله چې په دروازه راننووت، په خندا یې وویل:

بل رنګه نه ولاړېدل.

ومې خندل:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

هوا! خو ته ځنګه؟ پر خپل قول ولاړ یې، که خوب درځي؟

بوډا زما په مقصد وپوهېد او په داسې حال کې چې پر خپل ځای کېناسته، په خندا یې وویل:

نه بچیه! شپې اوږدې دي، خبرې به کوو، خو ته دا راته ووایه چې په کوم ځای کې وم؟

په بېړه مې وویل:

انور دې کار کولو ته نه پرېښود.

بوډا یو سوړ اسوېلی وایست او ویې ویل:

ژوند همداسې پر مخ ته. لاسي ربړۍ مې د لرګي په یوه غرفه بدله شوه او د لمر له وړانګو نه سیوري ته شوم. بیا مې د کیمپ په بازار کې یو دوکانګی په کرایه ونیو او خوراکي شیان مې په کې واچول. انور به تر غرمې په ښوونځي کې و او مازیګر به یې د کیمپ څو ماشومانو ته انګرېزي ورښوده، ځکه ده څو کاله کورسونه ویلي وو او پر انګرېزۍ یې ژبه ښه اوښته.

ژوند ښه و، ګوزاره کېده؛ څه پیسې به دوکان راته جوړولې او څه به هم انور له زده کوونکو نه فیس اخیست. دی به د هرې میاشتې په پای کې راته کېناست او ګټلې پیسې به یې زما مخې ته کېښودې.

انور زلمی و، خو هېڅ وخت به یې پیسې په جېب کې نه ګرځولې. د اړتیا پر وخت به یې ماته خوله جینګه کړه او کله چې به مې تر اړتیا ډېرې پیسې ورته ونیولې، یوازې دومره به یې وراخیستې، چې ضرورت به یې ورته درلود.

دی هېڅوخت بېځایه نه ګرځېده. درانه خویونه یې لرل، لږې او په تول پوره خبرې به یې کولې. په کوڅه کې به په ټیټ سر روان و او په ګاونډیانو کې یې دروند نوم درلود.

انور په اتلس کلنۍ کې لېسه خلاصه کړه. بیا یې د مهاجرو په یوه پوهنتون کې امتحان ورکړ او په خپل لیاقت ډاکترۍ ته بریالی شو.

په هغه ورځ ډېرخوشاله ښکارېده، ستر ګې یې له اوښکو ډکې وې. لومړی یې زما لاسونه په ښکلولو لانده کړل او بیا یې کلکه غېږ راکړه. ده خپل بریالیتوبونه زما د خولو د تویولو له امله ګڼل. په هغه شپه یې تر ناوخته زما پر ټټر سر ایښی و. نورې شپې به یې له ما نه خبرې اورېدې، خو په دې شپه د ده خوله ډېره ښورېده. زما ستونزې او کړاوونه یې یادول او د هغوخواریو په اړه غږېده، چې د انور په وینا ما د ده لپاره ګاللې وې.

انور په پوهنتون کې هم تکړه و، د درس تر څنګ به یې د پخوا غوندې نورو ته انګرېزي ورښوده. ده به د لارې کرایه او د پوهنتون مصرف په خپله پوره کاوه او پر دې سربېره به یې د خپل لاس په ګټلو پیسو کله- کله دوکان ته هم سودا راوړله.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورځې په اوونیو بدلېدې، اوونۍ په میاشتو او میاشتې هم په کلونو... د انور د زده کړو وروستی کال و، چې پوهنتون یې د پاکستان حکومت وتاړه.

دا دکرزي د واکمنۍ لومړۍ دوره وه، د خلکو بیا لیک- لوست ته تمه پیدا شوې وه او د ښوونځیو، لېسو او پوهنتونونو زده کوونکي ډېر شوي وو. انور هم لنډه موده کابل ته راغی او کله چې یې په کابل پوهنتون کې خپل کارونه سم کړل، نو مونږ تصمیم ونیو چې باید خپل هېواد ته لاړ شو. هماغسې وشول، مونږ درې تنه پېښور ته تللي وو. زه، میره او انور، خو د راتګ پر مهال د میرې هډوکي د پېښور په خاورو کې پاتې شول.

کله چې تر شل کلن هجرت وروسته بېرته قره باغ ته لاړو، زمونږ د کور پر ځای یوازې د خاورو غونډۍ ولاړه وه. د کلي هدیره څو چنده لویه شوې وه او د کورونو په دېوالونو کې د ګولیو د لګېدو ځایونه ښکارېدل.

د خاورو غونډۍ مو اواره کړه او د کور پر پخواني ځای مو د پخوا غونډې دوې کوټې او یو دالان جوړ کړ .

انور څه موده وروسته کابل ته لاړ او زه یوازې پاتې شوم. په لومړۍ شپه تر ډېره خوب نه راته، داسې وم لکه کومه ورکه چې مې شوې وي ، ځکه انور به تر خوب مخکې تل زما پر ټټر سر لګاوه. په ځلېرویشت کلنۍ کې هم همدا خوی ورسره ته. ده به تر ډېره زما پر ټټر سر ایښی و . پېچلي وېښته به یې پاسته راباندې لګېدل او خوند به مې ورنه اخیست. مونږ به له یوې او بلې خوا سره غږېدو، خو د پخوا غونډې به مو ډېرې خبرې د شېرینو په اړه وې. انور به یوازې هغه وخت خپلې بسترې ته وروښویېد، چې سترګې به یې خوب وردرنې کړې .

خو بیا مې هم زړه ته ډاډ ورکړ، چې انور به په رخصتیو کې راځي. اټکل مې سم وخوت. انور په دوهمه جمعه کور ته راغی. د دوو اوونیو خبرې یې ټکي په ټکي راته وکړې او د شنبې په سهار بېرته کابل ته ستون شو.

انور به په میاشت کې یو- دوه ځلې کور ته راته. تر ډېره به راسره ناست و، خبرې به یې راته کولې. د خپلو درسونو په اړه به غږېده، ویل به یې چې د انګرېزۍ ژبې څومره زده کوونکي لري. د لیلیې ژوند یې څنګه دی او د کمپیوټر په زده کولو کې یې ذهن څومره ښه کار کوي.

انور چې به هر ځل کور ته راغی، نوې خبرې به یې راته لرلې. ما به غوږ ورته نیولی و او د ده خبرې ښې راباندې لګېدې .

انور د پوهنتون وروستی کال هم په بریالیتوب پای ته ورساوه او پر نوم یې د ډاکټر کلیمه هم ورزیاته شوه: ډاکټر انور!

وروسته یې په یوه بهرنۍ موسسه کې کار وموند او ما په لومړي ځل ډالر ولیدل.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ده د راتګ ورځ به د سیمې ډېرو اوسېدونکو ته معلومه وه. له راتګ سره به یې زموږ انګړ له ورو، زړو، تورسرو او سپین سرو ډک شو. چا به ټوخل، ځینو به خپلو ملاوو ته لاسونه نیولي وو او یو شمېر نورو به بیا له خپلو معدو نه شکایت درلود. انور به په ورین تندي دوی کتل، نسخې به یې ورته لیکلې او ما به په ده ویاړ کاوه .

زه نور هغه پخوانی خوار مالک نه وم، چې چا به پور لا نه راکاوه. خلکو اوس د ډاکټر انور پلار بللم او په سیمه کې د عزت په سترګه راته کتل کېدل . زوی هم زما و، پیسې هم زما وې، هېڅا یوه روپۍ هم نه رانه غوښته، خو خلکو درناوی راته کاوه او لاس په نامه راته ولاړ وو.

خو زه پوهېدم چې هماغه پخوانی مالک یم، پخوا خو مې لا د خلکو خدمت کاوه؛ کارېزونه مې کیندل، پخڅې مې وهلې او دهقاني مې کوله، خو اوس غوږ برېتونه ګرځېدم، دوی ماته نه، بلکې زما شتو او ثروت ته مات وو. ځکه به مې د دوی له کښته- پورته کېدو نه خوند نه اخیست. ما یوازې له خپل زوی سره مینه درلوده، هغه راباندې ګران و او د ده مینه له هر راز ککړتیا نه پاکه راته ښکارېده.

زه هم پر ده ګران وم، خپل ګاړګوتي وېښته به یې زما پر ټټر ایښودل. کیسې به یې راته کولې او په دفتر کې به یې له خپل پرمختګ نه خبرولم.

بوډا غلی شو.

په بېړه مې وویل:

بیا؟

پرته له دې چې راته وګوري، یو سوړ اسویلی یې وایست او ورو یې وویل:

خو انور یو دم بدل شو. که څه هم دی د پخوا غوندې کور ته راته، خو څېره به یې نیولې غوندې وه. دی خواشینی ښکارېده او زما له ټټر نه به یې خپل سر ژر پورته کاوه. نور به یې د پخوا غوندې نه خندل، زما پوښتنو ته به یې لنډ ځوابونه ورکول. د ناروغانو لیدو ته یې زړه نه ښه کاوه او تل به په فکر کې ډوب و.

ده نه خوراک درلود او نه هم خوب. کله چې به ما د خواشینۍ علت ورنه وپوښت، نو په درواغجنه خندا به یې د خپلې ستړیا او د کارونو د ډېریدو خبره رامنځته کړه. خو زما زړه ته نه لوېده، ځکه انور داسې څوک نه و چې له کاره ستړی شي.

اخر یوه ورځ د ده د خواشینۍ په راز وپوهېدم. یو ماسپښین کوټې ته ورننوتم. انور کتاب سترګو ته نیولی و. دی دومره په فکر کې ډوب و چې زما په ورتګ هم خبر نه شو. کله چې یې تر څنګ تېرېدم، نو ناڅاپه مې بدن زیږ شو. انور کتاب ته نه کتل، بلکې ده په کتاب کې ایښي د یوې نجلۍ عکس ته وچې سترګې نیولې وې. د انور پر اوږه مې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاس کېښود. ده یو ټکان وخوړ او په بېړه یې د کتاب پاڼې سره وروستې. یو نظر یې راته وکتل، رنګ یې ژېړ و او غټې سترګې یې تکې سرې ښکارېدې...

ورو مې وویل:

څوک ده؟

دی وارخطا شو، خپلې پښې یې ورټولې کړې، غوښتل یې چې ولاړ شي، خو ما تر لاس ونیو او په خندا مې وویل:

دربانديې ګرانه ده؟

بغور یې سره شول، سر یې وځړېد، خو څه یې ونه ویل.

ما زیاته کړه:

ګوره زویه! مینه ګناه نه ده، خو زه ستا پلار یم. باید پوه شم چې تا څوک خوښه کړې، دا نجلۍ څوک ده او څنګه دې ورسره وپېژندل؟

په وارخطایۍ یې وویل:

سویتا نومېږي، په یوه سیمینار کې مې ورسره وپېژندل، دا له منځنۍ طب نه فارغه ده.

په خندا مې وویل:

سویتا! څه عجب نوم دی!

په شرمېدلې غږ یې شونډې وخوځېدې:

ښه نجلۍ ده، مور اوپلار یې درانه خلک دي.

_پلار یې څه کاره دی؟

پلار یې انجنیر دی او مور یې هم معلمې کوي. دوی یوازې همدا یوه لور لري.

یوه شېبه غلی وم، بیا مې کتاب ته لاس وروغزاوه، خو انور پر کتاب ګوتې ټینګې کړې او په شرمېدلې غږ یې وویل:

ابا! لولم یې.

ما وخندل:

پوهېږم زویه! تر اوسه هم د کتاب په لوستلو بوخت وې!

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه شېبه یې راته وکتل، پر پراخ تندي یې د خولو څاڅکي پراته وو، شونډې یې یوې خوږې موسکا بدرګه کړې او په بېړه له کوټې ووت.

عکس مې راواخیست، یوه نجلۍ وه چې له تور پوړوني نه یې ژېړ وېښته راوتلي وو. دې شنې سترګې درلودې او څېره یې تر ډېره انګرېزانو ته ورته وه.

یوه لحظه فکر په مخه کړم. وروسته مې په زړه کې راتېره شوه:

هلک مین دی، راځه زړه یې مه ورماتوه.

بوډا غلی شو، ماته یې وکتل او په خندا یې وویل:

څنګه! ته خو به نه یې مین؟

ما وخندل:

نه، تر اوسه لا نه.

ده وویل:

ښه ده زویه! خپل درسونه دې وایه، که دې پر چا زړه بایلود، بیا به د دنیا کارونه درنه پاتې وي، ځکه مینه عجب درد لري، یو سوځوونکی درد، داسې یو درد چې انسان د اوسپنې غوندې ویلې کوي. مین نه خپل لري، نه پردی، هېڅوک به هم نه پېژني. دی یوازې خدای ته ژاړي او له هغه نه خپله مینه غواړي.

زه هم مین وم. ما نه د خدایداد ځمکه ومنله او نه هم د ده کلا او پیسې. زما لړمون یوازې د پلار په غچ سړېده، خو یوه خړ سهار مې ژوند رابدل کړ. د شېرینو په لیدو مې پر زړه د مینې اوبه تېرې شوې او د غچ په نوم یې څه نه پرېښودل.

اوس انور مین و. بله چاره نه وه او ښه مې دا وګڼل چې د ده خوښې ته غاړه کېږدم.

میاشت لا نه وه وتلې چې د انور له خوا یو لیک راورسېد. لیکلي یې وو چې د نجلۍ له کورنۍ سره غږېدلی اوله ما نه یې غوښتنه کړې وه چې کابل ته ورشم.

ما هم په دوهمه ورځ د کابل پر لور حرکت وکړ. تر څلور ساعته مزل وروسته په کوټهٔ سنګي کې کښته شوم. انور ته مې له یوه هوټله ټیلیفون وکړ. نیم ساعت لا نه و وتلی چې انور راغی. ده خړوزمه دریشي اغوستې وه. پېچلي وېښته یې پر تندي پراته وو او رېره یې تر پخوا لنډه ښکارېده. هغه کلکه غېږ راکړه. وروسته له هوټله کښته شوو او په یوه ټکسي کې کېناستو.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر لاره د خلکو ګڼې ګوڼې ته حیران شوم، له موټرو لار نه کېده او د سړکونو پر غاړو نوې ودانۍ مخ پر جوړېدو وې، ځکه ما له عسکرۍ راوروسته بیا کابل نه و لیدلی. هغه وخت دومره بیر و بار نه و؛ سړکونه تش ښکارېدل او په څو دقیقو کې به دې یوازې یو- دوه موټره تر څنګ تېر شول، خو اوس خلک داسې سره خوځېدل، لکه د سرو بمبرو (غومبسو) ځالې ته چې لرګی ورننېږدې کړې.

انور د کابل په تایمني کې د یوه مارکېټ پر سر کوټه کرایه کړې وه. د کوټې یوه دېوال ته یوه توشکه پرته وه، بل کونج یې له کتابونو ډک و او وره ته نږدې څو پیالې، چایجوش، د ګاز ډبه او یو کوچنی دېګ ښکارېده.

انور چایجوش پر ګاز کېښود. شېبه وروسته مو چای سور کړ او بیا د ده په غوښتنه دباندې ووتو. لومړی یې په یوه مغازه کې یوه نوې کورتۍ راواغوسته، بیا یې پر یوې سپینې خولۍ پیسې ورکړې. وروسته یې د کابل د حمامونو په ستاینه خوله پرانیسته. ویل یې چې تودې اوبه لري او ګرمه هوا یې په بدن کې خیره نه پرېږدي. په پای کې یې رایاده کړه چې دواړه به حمام ته لاړ شو. ما ویل چې همدا نن سهار تر اوبو ووتم، خو ده په خندا زما ږیرې او وېښتو ته اشاره وکړه چې د لارې دوړو وهلې دي. د انور په ټینګار حمام ته لاړم، خو تر ځان پرېمینځلو دمخه یې د سلمانۍ پر څوکۍ کېنولم او سړي ته یې وویل چې د سر وېښته او ږیره یې وروړه که.

د سر د وېښتو په کمولو کې ما هم کومه خبره نه درلوده، خو پر ږیره مې زړه نه کېده. خو انور ټینګار کاوه چې مازې د وېښتو سرونه به یې بیاتي کړي. اخر راباندې زورور شو او شېبه وروسته مې له سر او ږیرې ګډوډ، توراوسپین وېښته توی شول.

که څه هم چې ږیره مې تر موټې وته او لا پر سنت برابره وه، خو بیا مې هم د ګناه احساس کاوه. تر هغه وروسته نومره یې حمام ته ورننوتم. حمام تود و، خو له ناپاکۍ او بدبویۍ نه یې ټپکه نه کېده.

کله چې له حمامه راووتم، نو د انور په غوښتنه یوه هوټل ته ورننوتو. هلته پر پلاستیکي څوکیو کېناستو. هوټلي راغی او انور د دوو خوراکو کباب فرمایش ورکړ، خو د ډوډۍ د خوړلو پر وخت مې د سوالګرو له لاسه ګوله نه تېرېده. په لسو دقیقو کې به تر لسو ډېرې ښځې، ماشومان او سپین ږیري راته درېدلي وي. لومړیو دوو- دریو ته مې څو ماتې روپۍ ونیولې، خو بیا مې تر وس تېره شوه.

ماسپښین قضا انور ته یو ټیلیفون راغی. دی تر سلام وروسته یوه شېبه غلی شو، بیا یې یو دم وخندل او ویې ویل:

هو! راغلی دی، د مازیګر خوا ته درځو.

کله چې یې ټیلیفون ته ځواب ورکړ، ماته یې وکتل. په سترګو کې یې د شرم نښې ښکاره شوې. بیا مخامخ راته کېناست، زما پر څنګنو یې لاسونه کېښودل او په ځړېدلي سر یې وویل:

ابا! ته پوهېږې چې ما د څه لپاره راوغوښتې؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وخندل:

هو زويه! پوهېږم.

شونډې يې وخوځېدې:

ما په خط کې درته ليکلي وو...

په خبره کې يې ورولوېدم:

چې د سويتا له کورنۍ سره غږېدلی يې.

ده وخندل. ورو ولاړ شو، د ورسۍ تر څنګ ودرېد او په داسې حال کې چې لاندې سړک ته يې کتل، ويې ويل:

ځکه مې راوغوښتې چې نجلۍ ووينې او له مور او پلار سره يې خبرې وکړې .

ولاړ شوم، د انور پر اوږه مې لاس کېښود او ومې ويل:

سمه ده، څه چې ستا خوښه وي، هماغسې به وشي.

مخ يې راواړاوه، سترګې يې له اوښکو ډکې شوې. لومړی يې زما پر ښي لاس شونډې کېښودې او بيا يې کلکه غېږ راکړه.

د تګ په وخت کې يې په خواره خوله د پټکي د ليرې کولو راته وويل. دليل يې دا و چې هوا توده ده او ما د انور لپاره له هلکتوبه راهيسته په لومړي ځل خولۍ پر سر کېښوده.

انور په لاره کې د نجلۍ د کورنۍ په اړه خبرې کولې. ويل يې چې لوستي خلک دي، ولور نه اخلي او ان د ښوروا لنده ډوډۍ هم لا په کاشوغه خوري. ده خبرې کولې، د دوی د ژوند په اړه غږېده او په غيرمستقيمه توګه يې پر غوږ وهلم، چې د ښاري ژوند نزاکتونه کوم دي؟

تر نيم ساعت مزل وروسته په يوه پخه کوڅه کې له ټکسي نه کښته شوو. انور ويل چې دا نوی ښار دی. دلته کورونه ګران دي او د ښار په دې برخه کې يوازې شتمن خلک ژوند کوي. بيا د يوه کور دروازې ته ودرېدو. انور پر زنګ ګوته ټينګه کړه او شېبه وروسته يو په ونه ټيټ او ږيره خرېيلي سړي ښه راغلاست راته ووايه. کله چې سړی مخ ته شو، انور زما غوږ ته خوله راټيټه کړه:

انجنير صاحب دی.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

مورږ هم په سړي پسې ګامونه واخیستل. کور یو منزله و، خو پاک او ښکلی. په دېوالونو پورې یې ښویه تیږې سرېښ وې او د انګړ تر چمن یې سره ګلان راتاو وو .

شېبه وروسته یوې پراخې کوټې ته ورننوتو. زه او انور پر پستو کوچونو کېناستو، خو کله چې مې په انجنیر پسې سترګې وغړولې، له کوټې وتلی و.

شا و خوا مې وکتل، کوټې ښکلې پردې لرلې او پر مخامخ دېوال د یوې نیمه بربنډې نجلۍ یو لوی تصویر راځړېده.

د انور وارخطا غږ مې واورېد:

ابا! د هندي فلمونو یوه لوبغاړې ده.

دا وخت یوه پخه ښځه کوټې ته راننوته. هغې ننوتې سترګې درلودې، ټیکری یې په غاړه کې پروت و او په سره رنګه تنګ پنجابي کمیس کې یې د ټټر راوتلې برخې له ورایه ښکارېدې.

ښځې په خندا وویل:

له لیدو نه مو خوشاله شوم.

ومې ویل:

خدای دې مه خواروه.

هغه مخامخ راته کېناسته. د کمیس لمن یې پر خپلو غوښینو ورنو ورکش کړه او په خندا یې وویل:

زه د سویتا جانې مور یم. انور جان ستاسو ډېر صفت راته کړی، په رښتیا هم چې پر هغه ګران یاست.

انور ته مې وکتل، خوشاله ښکارېده.

یوه شېبه غلې وو. ښځې د مېز پر سر یوې پرتې مجلې ته لاس وروغزاوه. مجله یې څو ځلې خپل مخ ته وخوځوله او په تریو تندي یې وویل:

دا یې هم حکومت! له غرمې راهیسې برق نه شته، له ګرمۍ مړه شوو !

بیا یې ماته وکتل، د تندي ګونځې یې اوارې شوې او په خندا یې وویل:

تاسو څنګه؟ برق مو سم دی؟

خوله مې ځواب ته جوړوله، چې انور وار ړومبی کړ:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ برق نه لرو، له جنراتوره کار اخلو.

حیران شوم، د انور له خولې مې په لومړي ځل درواغ واورېدل، ځکه موږ جنراتور نه درلود؛ په کور کې مو لاټین لګاوه.

ښځې وخندل:

ټلویزیون چالانولای شي؟

انور یو ځل بیا درواغ وویل:

هو! برق یې قوي دی.

ما ورته وکتل، غومبري یې سره شول.

دا وخت انجنیر کوټې ته راننووت. هغه د خپلې ښځې تر څنګ کېناست. ماته یې وکتل، موسک شو او پرته له دې چې څه ووایي، د مېز له سره یې یو کتاب ورواخیست او سترګو ته یې ونیو.

ښځه ولاړه شوه او په خندا یې وویل:

بخښنه غواړم.

له دې سره له کوټې ووته، خو لنډه شېبه وروسته بېرته له یوې سرتورسرې نرۍ نجلۍ سره کوټې ته راغله. ښځه پر خپل ځای کېناسته او نجلۍ له مېوې نه ډک غوري زموږ تر مخ پر اوږده مېز کېښود. وروسته یې یوه خوږه موسکا وکړه او له نریو شونډو نه یې د �سلام� ټکی راووت.

ښځې وخندل:

سویتا جانه ده.

نجلۍ د خپلې مور تر څنګ کېناسته او سر یې وځړېد، خو ښځې مخ ورواړاوه او په خندا یې وویل:

لورکۍ! مېلمنو ته مېوه نه ږدې؟

د هغې په سپینو بغورو کې سرخي وغوړېده، ولاړه شوه او له غوري نه یې یوه- یوه مڼه او یو- یو ورښکی انګور په دوو ورو غابونو کې کېښودل. یو غاب یې انور ته وروښویاوه او بل یې ماته رانږدې کړ، وروسته بېرته د خپلې مور تر څنګ کېناسته .

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې ته مې وکتل، ښکلې وه او په ګرد سپين مخ کې يې اوږدو شنو سترګو يوه نوراني ځلا پاشله، خو لوڅې غاړې او بې لستوڼو کميس يې خوند رانه کړ.

د انور غږ مې واورېد:

پلاره! مېوه درواخله!

انجنير ته مې وکتل، خو هغه ته مېوه نه وه ايښې او د پخوا غونډې يې کتاب سترګو ته نيولی و، بېرته مې انور ته سترګې ورواړولې، ده ماته کتل.

حيران شوم، انور به ماته تل �ابا� ويل. د ده له خولې نه په لومړي ځل د پلار ټکی راته راووت. �پلار� هم ښکلې کليمه ده، خو ماته نابلده ښکاره شوه. دومره خوند مې ورنه وانه خيست، لکه څومره چې د�ابا� په ټکي کې پروت و. ځکه انور په لومړي ځل ماته �ابا� ويلي و. دې توري ته مې اوښکې تويې کړې وې، خندلي مې وو او د ژوند خواږه يادونه مې په کې پراته وو. خو دا يو کليوال توری و، فکر کوم انور به د �ابا� په ويلو شرمېده، ځکه يې پلار...

بوډا وټوخل، بيا يې ټوخي زور ونيو او ولاړ شو. د ورسۍ پله يې خلاصه کړه، لاړې يې تو کړې او په داسې حال کې چې پله يې بېرته پورې کوله، ويې ويل:

ما وبخښه!

وروسته يې خپله کيسه پسې وغزوله:

موږ تر ناوخته پورې خبرې وکړې، خو کله چې د کوژدنې موضوع رامنځته شوه، نجلۍ په ځړېدلي سر له کوټې نه ووته. که څه هم چې د انجنير د لور د ژوند مسئله وه، خو ده له خبرو سره دومره دلچسپي نه ښوده. کله- کله به يې يوه خبره له خولې نه راووته، چې د ده د ذوق نمايندګي به يې کوله. خو مېرمن يې بيا سور اور وه، ژبه يې بې واره چلېده؛ خبرې يې کولې. د سويټا د راتلونکي ژوند نېکمرغي يې غوښته او له هرې خبرې سره به يې خندل. ماته د کور اصلي واکداره دا ښکاره شوه .

اخر مې د مازيګر لمانځه ته جاينماز وغوړاوه، خو دوی لا خبرې کولې، ان انور هم لمونځ ونه کړ .

ماخوستن ناوخته د انجنير له کوره راووتو. تر عمومي سړکه دواړه غلي وو، نه پوهېږم چې انور به څه فکرونه وهل، خو زما پر دې کور زړه ونه لګېد او د کورنۍ غړي بې بند و باره راته ښکاره شول.

کله چې په ټکسي کې کېناستو، انور په خواره خوله وويل:

ابا! څه په کې وايې؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه ته مې وکتل، د مخامخ راروان موټر ژیړې رڼا یې څېره روښانه کړې وه، ورو مې وویل:

ګوره زویه! فکر نه کوې چې موږ او دوی ډېر سره لیرې یو؟

انور یوه شېبه غلی و، بیا یې په مړاوي غږ وویل:

ابا! دا سمه ده چې یو څه ازاد خلک دي، خو ښاري ژوند دی، په زړونو کې بیا څه نه لري، هسې جامې یې یو څه...

په خبره کې یې ورولوېدم:

خو ماته یې خوند را نه کړ. کوژده لا درک نه لري، خو نجلۍ بیا نېغه راسره ناسته وه.

دی غلی و.

ما زیاته کړه:

ګوره زویه! زما یوه خبره ومنه، پخواني خلک وایي: �کلاله وکه، خپله سیاله وکه�. په کلي کې چې دې پر هره نجلۍ لاس کېښود، له ما یې وغواړه، خو تر دې تېر شه!

انور ځواب را نه کړ. ما هم نور څه ونه ویل او پاتې لار دواړه غلي وو .

شېبه وروسته له موټره کښته شوو. پر زینو وختو او کله چې کوټې ته ورننوتو، انور ګروپ ولګاوه، جاینماز یې راته ویړ کړ او په خپله له کوټې نه ووت.

نیت مې وتاړه او پر لمانځه ودرېدم. نهه رکاته وروسته چې مې کله له خدایه د شېرینو اروا ته خوشالي غوښته، انور کوټې ته راننوت. ده په تولیا خپل مخ او لاسونه وچ کړل، جاینماز مې ورته پرېښود او پر لمانځه ودرېد.

تر لمانځه وروسته یې د توشکې سر ته بالښت کېښود او خپل ځانته یې پر غولي کمپله اواره کړه، بیا یې په ځړېدلو شونډو وویل:

ګروپ مړ کم؟

کله چې مې د هو په نښه سر ورته وخوځاوه، په کوټه کې تیاره شوه.

انور پر خپل ځای پرېووت، خو وروسته راوښویېد. زما پر ټټر یې سر کېښود. ما یې په ږیچلو وېښتو کې ګوتې تېرې کړې. تر ډېره دواړه غلي وو، خو بیا د انور خوابدي غږ چوپتیا ماته کړه:

ابا!

_هه!

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

غږ يې ژړغونی شو:

ابا! که مې مور ژوندۍ وای، (نه) به يې نه و راته ويلي؟

زړه مې درد وکړ. د انور سر مې په ټټر پورې ټينګ ونيو. ورو مې وويل:

ښه ده زويه! ښه ده. څه چې ستا خوښه وي، هماغسې به وشي.

بوډا وټوخل او خبرې يې پرې شوې.

ما وويل:

کاکا! نن بيا ډېر ټوخېږې!

ده وخندل:

څنګه يې کيې؟ زوړ انسان، د زوړ موټر غوندې دی؛ تل به يې پرزې خرابې وي...

په خبره کې يې ورولوېدم:

که سهار ته هوا ښه وه، د ولسوالۍ بازار ته ځم. د کور له سودا سره به تاته د ټوخي دوا هم راوړم .

ده وپوښتل:

منډونه شته؟

ځواب مې ورکړ:

کليو ته نه، خو بازار ته پلونه تللي وو، پر تللو پلونو تګ کولای شم.

دی غلی شو.

ما وويل:

ښه نو د انور خبره دې ومنله؟

شونډې يې وخوځېدې:

هو زويه! چاره څه وه؟ مياشت وروسته مې انور ته کوژده وکړه. د کوژدې مراسم ساده وو، ځکه په هماغو ورځو کې د انور د خسرګنۍ څوک مړه و، خو واده ته يې بيا حيران شوم. که څه هم چې ولور په منځ کې نه و، خو د واده

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

مصرفونو داسې وخندېلم، چې د ولور دې بلا پرې وګرځي. د سويتا سينګار، ګل پوش موټر، د واده د کميس کرايه، فلم اخيستل، ساز، د هوټل مصرف، زېورات او... دې ټولو له اخه ــ ټوخه وايستم.

واده ته ډېر خلک راغلي وو، خو ما يو هم نه په کې پېژانده. ما تر واده دمخه انور ته ويلي وو چې که خپلوان نه لرو، يو څو کليوال به راوغواړو، هم به يې ګيله نه وي کړې او هم به درانه ورباندې ښکاره شو، خو د ده زړه نه و. ويل يې چې دوی له ښاري ژوند سره بلد نه دي، له يوې خوا به له ببرو ږيرو، خړو لونګيو او اوږدو لمنو سره دلته څنګه ښکاري؟ او له بلې خوا که د دې خلکو، په تېره بيا د ښځمنو جامې ويني، په ټول ولس کې به لمن پر سر راواړوي .

انور ان په ما هم ږيره لنډه کړه، توره دريشي يې راواغوسته او په لومړي ځل يې نېکټايي راوتړله.

ده د ديارلس سوه دوه اتيايم لمريز کال، د ثور پر اتلسمه واده وکړ.

بوډا غلی شو او زه وپوهېدم چې له ده سره په عکس کې ولاړه نجلۍ د ده نږور ده.

وروسته يې په ټيټ غږ وويل:

انور تر واده دمخه لا په دريمو مکروريانو کې يو کور کرايه کړی و. کور په دوهم پوړ کې و. درې کوټې، يو تشناب او پخلنځی يې لرل. ده هر هغه څه چمتو کړي وو چې يو ښاري کور اړتيا ورته لري. په کوټو کې ايرانۍ غالۍ ويړې وې. پخلنځي ته يې رنګارنګ لوښي اخيستي وو او په هره کوټه کې يې يوه- يوه الماری دېوال ته درولې وه .

له انور سره مې يوه اوونۍ تېره کړه. که څه هم چې دی اوس د ښځې خاوند و، خو بيا به يې هم د پخوا غوندې تر ويدېدو دمخه زما پر ټټر سر لګاوه.

په اتم ماخوستن مې ورته وويل:

زويه! اوس دې کور بسيا شو، سهار ته له خيره درنه ځم.

يو دم يې زما له ټټره سر پورته کړ، نېغ کېناست او ورو يې وويل:

ولې؟

ما وخندل:

ګوره! زه به قره باغ ته لاړ شم، په مياشت- نيمه کې به دې يو ځل ليدو ته راځم .

سترګې يې له اوښکو ډکې شوې او په ګيله من غږ يې وويل:

ابا! دا خبره دې څنګه پر خوله راغله؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

په خندا مې وويل:

ای لېونيه! څه فکر کوې؟ ايا له تا نه لريتوب ماته اسانه دی؟ خو...

په خبره کې راولوېد:

ابا! ته پوهېږې چې ما ولې د دريو کوټو کور ونيو؟ يوازې ستا لپاره، که نه پر مورِ دوې کوټې هم ډېرې وې.

ورو مې وويل:

خو زه...

دوهم ځل يې د خبرو وار رانه ونيو:

ته څه مجبوريت لرې، چې له ما نه بېل شې؟ ايا زه دا زغملای شم؟ زړه به مې ټک درپسې وچوي او بل تر اوسه خو مجبوري وه، خو اوس کور لرو، زه دې زوی يم. ستا هوسايي زما هيله ده، غواړم چې د پاچاهانو غوندې ژوند وکړې!

وروسته يو دم غلی شو، داسې لکه فکر چې وهي. بيا يې ورو وويل:

سمه ده، خو يوه خبره به راسره منې!

حيران شوم:

کومه خبره؟

که ځې، نو سويتا به هم درسره بيايې!

په خندا مې وويل:

ټوکې کوې؟

غږ يې ژړغونی شو:

رښتيا وايم، يا به ته دلته پاتې کېږې او يا به سويتا هم درسره ځي!

پر تندي مې ښکل کړ او په خندا مې وويل:

ښه ده زويه! زه به پاتې شم.

په مخ کې يې وينه وغوړېده.

ما زياته کړه:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو یو ځل باید لاړ شم، لنډ وخت، بېرته راځم .

په خبره کې راولوېد:

د څه لپاره؟

ومې ویل:

د کور یو غم به وخورم، لوښي- کودي به کوم ګاونډي ته امانت کېږدم او کور به هم یو چاته وسپارم، چې پام ورباندې وکي.

بوډا غلی شو، ماته یې وکتل او ویې ویل:

د مکروریانو ژوند هم د قوطۍ ژوند و، تنګ او زړه نیوونکی! ما په لومړي ځل په یوه داسې کور کې واړول چې انګړ یې نه درلود. کوټې یې تیاره او ساه نیوليٍ وي. د پخلنځي، تشناب او کوټو ورونه یوه دهلېز ته خلاصېدل، چې دوه ګزه اوږد او یو ګز سورورجوړ شوی و .

زه به د ورځې له خوا په کور کې یوازې وم، ځکه انور او مېرمن به یې خپلو وظیفو ته تلل. انور په یوه بهرنۍ موسسه کې غټ سړی و او سویتا هم د پخوا غونډې په یوه دولتي روغتون کې کار کاوه. ما به خپل ډېر وخت د کتابونو په لوستلو تېراوه. انور بېلابېل کتابونه لرل چې یوه کوچنۍ الماری ورنه ډکه وه. کتاب زما د یوازېتوب ملګری و. خو کله چې به برق راغی، نو ټلویزیون به مې هم لګاوه. وروسته بیا د ځان په منګ له یو څو سپین ږیرو سره بلد شوم. دوی هم په بلاک کې اوسېدل او زما غوندې بېکاره وو. موږ به په ورځ کې یو-دوه ساعته خبرې سره کولې.

نور مې نو د کلي له ژوند سره ورو- ورو فاصله نیوله. د نږور په غوښتنه مې جامې بدلې شوې، خولۍ یې راباندې لیرې کړه او ان په کور کې به مې لا یو ارت پتلون اغوستی و. پر انور د پخوا غونډې ګران وم، مینه به یې راسره کوله، هر ماخوستن به یې یوه ګړۍ زما پر ټټر سر لګاوه او بیا به خپلې کوټې ته تلو .

زما لویه بوختیا د کتاب لوستل، د ټلویزیون کتل او د ځان په منګ د بلاک له څو سپین ږیرو سره ناسته- ولاړه وه، خو له دې سره به مې د کور سودا هم راوړله. سویتا به هر سهار څو روپۍ له یوه کاغذ سره راته نیولې، په کاغذ کې به د هغو خوراکي شیانو نومونه لیکلي وو، چې د ماخوستن پخلي ته به په کار وو.

ما به هم هر ماسپښین د کور په عمومي وره کې کونجي (کیلي) تاو کړه. مارکېټ ته به لاړم او د لیسټ له مخې به مې له کوره راسره وړې کڅوړه ډکه کړه.

په خپل ژوند خوښ وم، انور مې لید، له هغه سره مې خندل، خبرې مو کولې او کله- کله به د مازیګر له خوا په ګډه د مېوې اخیستلو ته وتلو، خو سویتا بیا دومره نه راسره غږېده. دا چې به له کاره راغله، یا به په پخلنځي کې وه او

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

يا به يې هم د كور په نورو كارونو ځان بوخت ساته. خو يو كار يې نه هېرېده، دا به هر ماخوستن زما كوټې ته راتله او د راوړې سودا حساب به يې رانه غوښت، ځكه د كور حساب- كتاب له دې سره و، ان په لومړۍ مياشت يې د انور تنخوا زما له ګوتو وايسته او په خندا يې وويل چې د پيسو د ساتلو لپاره تر هر ځاى بانک ښه دى. ماته دا خبره ځكه سمه ښكاره شوه، چې انور هم څه ونه ويل.

خو يو ماخوستن د سويتا خبره ښه راباندې ونه لګېده، په حساب كې شل افغانۍ كمې وې او كله چې مې ورته وويل: دا پيسې مې يوه ړوند سوالګر ته وركړې، تندى يې تريو شو او په خشكه يې را ياده كړه چې سوالګر دې خداى ماړه كړي، بيا داسې بېځايه زړه سوى ونه كړې!

دا د دې لومړى كاوړ و، خو وروسته يې بيا خشكې ډېرې شوې. سويتا به په مازې خبره كاوړ كاوه. يوه ورځ به يې په دې وربوز ځړېدلى و، چې سودا دې ګرانه راوړې ده، بله ورځ به يې تندى ځكه كوت و، چې د كور خځلي (كثافات) پر وخت دباندې نه باسې، يا به يې د بلاک له سپين ږيرو سره زما كليوالي خبرې د ځان سپكاوى ګاڼه او يا به يې په كومه بله بانه پر غوړ وهلم .

د هغې ډونګېدا ورځ په ورځ ډېرېده، خو ما دومره سر نه پسې ګرځاوه. دا مې وړې خبرې ګڼلې، نه مې انور ته ويل او نه هم په دې خوښ وم چې خپل زوى خواشينى كړم. ځكه پر هغه سويتا ګرانه وه، له هغې سره يې مينه درلوده او ما نه غوښتل چې زما په خاطر د دوى تر منځ كوم خپګان پيدا شي. ان يو څه وخت وروسته مې خپلې جامې هم په خپله مينځلې، ځكه سويتا رايادو كړه چې جامې پاكې نه ساتې او زما له وسه نه كېږي چې د دفتر له ستړيا سره- سره ستا خيرې هم پاكې كړم .

د جامو مينځل راته ښه و، دومره سختي يې نه غوښته. وخت راباندې تېرېده او بوخت به يې ساتلم. ما هڅه كوله، چې له سويتا سره كومه خبره وانه ړوم، ځكه هغه لا نجلۍ وه، د ژوند تجربه يې نه درلوده، نازكه روږدې (عادت) شوې وه او په وجود كې يې د ځوانۍ غرور پروت و، خو يوه ورځ مې اخر حوصله ختمه شوه.

بوډا وټوخل او خبرې يې پرې شوې.

په بېړه مې وويل:

ولې؟

پرته له دې چې راته وګوري، شونډې يې وخوځېدې:

سويتا په هغو ورځو كې رخصتي اخيستې وه، كار ته نه تله. يو سهار يې د برق كتابچه راته ونيوله، چې پيسي يې تحويل كړم. موږ ته به په دوو مياشتو كې يو ځل د برق بيل راته. په هغه ورځ هم يوې بانكي څانګې ته لاړم، هلته ګڼه ګونه وه. د برق كتابچه مې پر نوبت كې كېښوده او د ورځې پر يوولسو بجو وار راورسېد، خو كله چې بېرته

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کور ته راغلم، په دهلېز کې مې د سګرېټ لوګی په سږمو ننووت. وروسته مې یوه نارینه خندا واورېده، بدن مې زیږ شو او په بېړه مې د کوټې دروازه خلاصه کړه. د سګرېټ په لوګي کې مې پر سویتا او یوه ښایسته ځوان سترګې ولګېدې. دوی ځنګ پر ځنګ، دومره نږدې سره ناست وو چې ورنونه یې له یو- بل سره لګېدل. دواړو پر غولي یوه اوار لوی کاغذ ته، چې د انسان ککرۍ او هډوکي په کې رسم شوي وو، وچې سترګې نیولې وې. زما په ورتلو یې سرونه هسک کړل. ځوان اوږدې ځنې درلودې او له رنګه سپین و .

سویتا وویل:

دی نسیم نومېږي، موږ سره همکاران یو.

وروسته یې ځوان ته مخ وراړاوه، موسکه شوه او ډکې شونډې یې وخوځېدې:

د انور پلار دی. بیا یې په بې پروایۍ راته وکتل او ورو یې وویل:

کېدای شي یو څو دقیقې مو یوازې پرېږدې، کار لرو!؟

د هغې لوڅې غاړې او پر سینو پرتو ګېږو ژیړو وېښتو ته مې وکتل، زړه مې جوش وکړ او په خشکه مې وویل:

نه!

دواړو رډ- رډ راته وکتل.

ما زیاته کړه:

څنګه دې له پردي سړي سره یوازې پرېږدم؟

له دې سره د ځوان شونډې وځړېدې، ورو ولاړ شو، خو سویتا تر مټ ونیو. په خشکه یې سترګې راواړولې او چیغه یې کړه!

ووځه بې ادبه!

ځوان موسک شو:

خیر دی، اوس به لاړ شم، بل وخت به بیا سره ګورو.

ما لار ورکړه او ځوان له کوټې ووت، د هغه په تلو سره پر سویتا اور ولګېد او چیغه یې کړه:

ته یو احمق او له تمدنه لیرې کلیوال یې...!

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې ته مې وکتل، داسې راته وايسېده، لکه د بدن ټوله وينه چې يې بغورو ته راختلې وي، سترګو يې تر پخوا ډېره ځلا پاشله، يوه وېرونکې ځلا، کټ مټ لکه په توره شپه کې د پيشو سترګې. سويتا شکنځلې کولې، ژړل يې او زه يې يو بې فرهنګه او له تمدنه لیرې انسان ګڼلم. خو ما څه ونه ويل، يوازې دومره پوهېدم چې بدن مې رېږدي او وروسته خپلې کوټې ته ورننوتم .

ټوله ورځ مې خواشينې تېره کړه، د خولې خوند مې بد و او د ناكرارۍ احساس په مخه کړی وم. کله چې انور مازيګر قضا کور ته راغی، د نورو ورځو غوندې يې لومړی زما د کوټې دروازه خلاصه کړه. په وره کې ودرېد، غټې تورې سترګې يې وځلېدې او په خندا يې وويل:

پلاره! اجب پاسته ناک مې درته راوړي، ستا پر غاښ برابر دي!

ده رښتيا ويل. په ښي لاس کې يې نيولې پلاستيکي كڅوړه له ناكو ډکه وه. بيا رامخته شو، زما تر څنګ کېناست او خپلې ښځې ته يې ورنارې کړې:

سويتا! وه سويتا!

د سويتا غږ مې د لوښو له کړپا سره يو ځای واورېد:

څه وايې؟

انور د پخوا غوندې په لوړ غږ وويل:

يو- دوه د مېوې خورۍ کاردونه (چاړې) درسره راوړه!

بيا يې ماته وکتل:

پلاره! څېره دې نيولې غوندې ده، جوړ خو يې؟

ورو مې وويل:

هو زويه! جوړ يم.

دا وخت سويتا کوټې ته راغله، په ګيلاس کې دوه نېغ درېدلي کاردونه يې لاندې پر ځمکه کېښودل او کله چې ولاړېده، انور په خندا وويل:

کېنه خوندور ناک دي!

سويتا ژړغونې شوه:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړه ته مې نه کېږي.

له دې سره په بېړه له کوټې ووته او په دهلېز کې يې کوکه کړه .

انور په وارخطايۍ راته وکتل او په منډه له کوټې ووت.

زړه مې ولړزېد، فکرونو په مخه کړم او کله چې انور بېرته کوټې ته راننووت، ما يې په لومړي ځل په سترګو کې خشکه وليده. لاسونه يې مروړل او شونډې يې ځړېدلې وې.

دی لاندې پر ځمکه راته کېناست، يوه شېبه غلی و، بيا يې سر پورته کړ او په يوه داسې غږ، چې کاوړ په کې ګډ و، ويې ويل:

پلاره! مياشتې دې تېرې کړې، خو د ښار په ژوند ونه پوهېدې!

زړه مې درد وکړ.

ده وويل:

ښه دې نه دي کړي چې نه پوهېږې، په هر څه کار مه لره!

د زړه درزا مې ډېره شوه او په کاوړ مې وويل:

ښځه دې له يوه پردي سړي سره ګوښې ناسته وه، هغه هم په يوه زېرپېرانۍ کې. د سينې چاکونه يې له ورايه ښکارېدل.

سور او سپين واوښت:

اوف پلاره! دا ښار دی، کلی نه دی چې ښځه په ټيکري کې تاو کې او د جوارو غونډې اووه پوښه ورواغوندې. دلته بيل فرهنګ دی او ته بايد ځان ورسره روږدی کې!

خوله مې وازه پاتې شوه، انور په لنډه موده کې څومره لوی بدلون کړی و!

ده وويل:

نسيم د سويتا همکار دی، دی اوس يو طبي کورس تعقيبوي. په درس کې يې يو څه ستونزه درلوده او له سويتا نه يې مرسته غوښته، په دې کې نو څه خبره وه؟

ما وويل:

خو هر رنګه چې وي، هغه پردی سړی دی، دا رنګه راتګ يې ماته خوند رانه کړ.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

په خبره کې راولوېد:

خو تا د سویتا سپکاوی کړی، هغه دې د همکار تر مخ په یوه روپۍ کړه، پوهېږې چې هغه څومره خواشینې ده؟

ومې ویل:

گوره زویه! د ژوند درد په خواشینۍ او خپگان کې نه، بلکې په بدنامۍ او رسوایۍ کې پروت دی.

په کاوړ یې خبره راپرې کړه:

څه بدنامي؟ څه رسوایي؟ زه پر هغې باور لرم، د ښځې او خاوند تر منځ یوازې باور کافي دی او بس!

له پاسه ورباندې ورټېټ شوم، د ده پر اوږه مې لاس کېښود، ورو مې وویل:

دا سمه ده چې باور ښه دی، خو...

په غوسه یې د خبرو وار رانه واخیست:

پلاره! ستا فکر ډېر زوړ دی، ته هر څه ته په منفي نظر گورې!

له دې سره په تېزۍ ولاړ شو.

لاس مې د انور له اوږې نه وښویېد. داسې راته وایسېده، لکه د ژوند امسا چې رانه لیرې شوې وي. د بدن انډول مې ونه شو ساتلای او کینه سترگه مې پر هغو چړو ورټیټه شوه، چې په گیلاس کې نېغې ولاړې وې.

بوډا غلی شو. یو سوړ اسوېلی یې وایست او ویې ویل:

په سترگه کې مې یو درد احساس کړ، یو نری او سوځوونکی درد. بیا مې کیڼ بغور تود شو او وروسته په هېڅ هم نه یم پوهېدلی، خو کله چې پر هوښ راغلم، نو په چت کې یوه پکه په تېزۍ سره تاوېده. نېغ کېناستم، ما یوازې خپل ښي لور ته پراته شیان لیدلای شوای او کله چې مې د کیڼې سترگې د خلاصېدو هڅه وکړه، یو نری درد ورباندې راغی. لاس مې وروړ. پر سترگه مې یوه پټۍ ترلې وه. شا و خوا مې وکتل، یوه کوچنۍ کوټه وه او تر څنگ مې پر مېز ډول- ډول مېوې پرتې وې. له کټ نه ورو ولاړ شوم، لومړی مې د ښي لاس په بند کې د سوزش احساس وکړ او بیا یو درب شو.

څمکې ته مې وکتل، د سېروم پر کڅوړه یوه فلزي پایه پرته وه، له رگ نه مې وینه راوتلې وه او د لاس د دوو گوتو تر منځ مې د سېروم ستن بنده پاتې شوې وه .

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوه شېبه ودرېدم، ناڅاپه مې په فکر کې له انور سره د خبرو د اړولو صحنې راوګرځېدې او کله چې پر چړو ورټپېدم، بې اختیاره مې خپلې تړلې سترګې ته لاس ورووړ .

دا وخت د کوټې دروازه خلاصه شوه، یوې نجلۍ په بېړه تر مټ ونیولم. هغې سپینه چپنه اغوستې وه او پر سر یې یوه داسې تکه سپینه خولۍ پرته وه، لکه له کاغذ نه چې جوړه شوې وي. نجلۍ ورو پر خپل ځای پرې ایستم. پایه یې ودروله او په احتیاط یې د سیروم ستن زما د لاس د بند په رګ کې ننه ایسته.

هغې ته مې وویل:

سترګې ته مې خیر دی؟

نجلۍ مړې سترګې راواړولې، په خوله یې څه ونه ویل، خو په سترګو کې یې د نهیلۍ نښې له ورایه ښکارېدې. زړه مې ولړزېد او پوه شوم چې نور په کېڼه سترګه دید نه شم کولای.

شېبه وروسته نجلۍ له کوټې ووته او پر ځای یې انور کوټې ته راننووت. د هغه چې کله سترګې راباندې ولګېدې، خوله یې جینګه شوه، زما پر ټټر راپرېووت او په چیغو- چیغو یې وژړل. وروسته مې سویتا تر څنګ ودرېده. په لاس کې یې د ګلانو ګېډۍ نیولې وه او سترګې یې له اوښکو نه ډکې وې.

لس ورځې مې په روغتون کې تېرې کړې. دا یو شخصي روغتون و، ښه خدمت مې کېده او انور به په ورځ کې دوه ځلې سهار او مازیګر پوښتنې ته راته. په یوولسم ماښام له انور سره کور ته لاړم او کله چې مې په اینه کې وکتل، د کیڼې سترګې پر ځای مې له خلورو خواوو راغلی کوت-کوت (ګونځې- ګونځې) پوستکی پروت و. یو دم مې د شېرینو خبره په ذهن کې نېغه راولاړه شوه:

اکربه! ستا سترګې مې خوښېږي.

بوډا غلی شو، ماته یې وکتل او ویې ویل:

ما یو ځل بیا د خپل زوی په کور کې واړول، خو دا ځل مې هغه پخوانی خوند په کې ونه لید. انور ورو- ورو فاصله رانه نیوله. نور به د پخوا غوندې کوټې ته نه راته. زما پر ټټر به یې سر نه لګاوه او ان د ماخوستن د ډوډۍ د خوړلو پر وخت به هم زما د ړندې سترګې خوا ته کېناسته. تر ډوډۍ وروسته به یې خپله ستړیا بانه کړه، ژر به ولاړ شو، خو د شپې تر ناوخته به یې له سویتا سره د خندا غږ زما کوټې ته راته .

زه به تر ډېره ویښ وم، د شېرینو او د انور پخواني یادونه به مې تازه کول... کله به مې اوښکې تویولې او کله به هم بې اختیاره خندا راغله.

خو بیا هم ښه و، انور مې لید، هغه ته مې ځان نږدې احساساوه او په زړه کې مې یو ډاډ پروت و.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا ځل مې په سویتا هېڅ کار نه درلود، د هغې هرې خبرې ته به مې د هو په نښه سر خوځاوه، ان هغه ځوانکی یو ځل بیا هم کور ته راغی او دا ځل مې د سویتا په امر له دوکانه مېوه هم ورته راوړه.

ما کوشش کاوه چې د انور د خوشالۍ لپاره، سویتا خوابدې نه کړم. خو کله- کله چې یو څوک څه غواړي، هغسې نه کېږي.

یوه شپه له خوبه راپورته شوم، نه پوهېږم چې څو بجې به وې، خو وخت ناوخته راته ښکاره شو. تشناب ته د تلو احساس مې وکړ، ولاړ شوم. د دهلېز ګروپ مې ولګاوه. خو کله چې مې د تشناب دروازه خلاصه کړه، سویتا خپل ځان مینځه، زړه مې ولړزېد، په بېړه یې راته وکتل او له خولې نه یې یوه وېروونکې چیغه راووته!

وحشي!

ژر مې دروازه پورې کړه، زوی مې له کوټې راووت، ماته یې وکتل، سترګې یې رډې راوختلې.

په بېړه مې وویل:

پام مې نه و .

ده چیغه کړه:

بس که نور په لحاظ د خدای، ژوند مې مه راخرابوه!

سترګه مې له اوښکو ډکه شوه.

دا وخت سویتا د تشناب په وره کې ودرېده. دې تر ځنګنو پورې په یوه لویه تولیا کې ځان تاو کړی و. له ژیړو وېښتو نه یې اوبه څڅېدې او په سترګو کې یې کرکه پرته وه... په کاوړ یې وویل:

انسانیت دې نه دی زده؟

په خوله کې مې لاړه وچه شوه، هغې ته مې سترګه ورواړوله:

ما وبخښه! خبر نه وم چې ته به په تشناب کې یې .

انور چیغه کړه:

که څوک وي او که نه، ته باید د نزاکت له مخې ور وټکوې!

سویتا خپل خاوند ته وکتل، شونډې یې وخوځېدې:

نوره نو له دې ژونده سترې شوې یم، ته یو انتخاب لرې، یا زه او یا هم خپل پلار!

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړه مې ولړزېد.

سويتا د خپلې کوټې وره ته لاس وروغزاوه، خو يو دم ودرېده، انور ته يې مخ ورواړاوه او په تريو تندي يې وويل:

قسم خورم چې زه به له خپلې خبرې نه وانه وړم.

له دې سره يې د کوټې له وره درب وايست.

چوپه چوپتيا شوه، انور ته مې وکتل، سر يې ځړېدلی و، خو وروسته يې مړې سترګې راواړولې، په خوله يې څه ونه ويل، خو په اوښکو کې يې له ما نه د خپلې مينې خيرات غوښت.

ورمخته شوم، د هغه پر اوږه مې لاس کېښود، ورو مې وويل:

ښه ده بچيه! څه چې ته غواړې، هماغسې به وشي.

بوډا غلی شو، ماته يې وکتل. په سترګه کې يې اوښکې رغړېدې، خو پر شونډو يې يوه ترخه موسکا پرته وه.

په ببړه مې وويل:

بيا څه وشول؟

بوډا خپله پزه پورته کش کړه او شونډې يې وخوځېدې:

سهار وختي مې په بکس کې خپلې جامې اچولې، چې انور مې تر څنګ کېناست. يوه شېبه غلی و، وروسته يې يو پاکټ مخې ته راته کېښود او په خواره خوله يې وويل:

په دې کې يو څه پيسې دي، سويتا درته راکړي.

هغه ته مې وکتل، له پړسېدلو سترګو نه يې وپوهېدم چې ده هم زما غوندې شپه په ويښه تېره کړې ده. ورو مې وويل:

نه بچيه! ما په ژوند کې خيرات نه دی اخيستی، زوړ به يم، خو تر اوسه مې لا په مټو کې د کار کولو سېکه پاتې ده.

رنګ يې تک سور واوښت، رامخته شو، زما پر اوږه يې تندی ولګاوه او په ژړا کې يې وويل:

زړه مې مه راماتوه! زه مجبور يم، له سويتا پرته ژوند نه شم کولای.

ورو مې وويل:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه څنګه له تا پرته ژوند کولای شم؟

سر يې هسک کړ .

ما وويل:

يوه خبره مې منې؟

په حيرانۍ يې راته وکتل:

څه خبره؟

اوښکې مې له واکه ووتې:

په مياشت کې يوازې يو ځل قره باغ ته راته راځه، بس. نور هېڅ هم نه درنه غواړم، دا د يوه پلار غوښتنه ده.

بېرته يې سر وځړېد.

ما وخندل:

پوهېږم بچيه! نه شې کولای.

شونډې يې وخوځېدې:

سويتا به چاته پرېږدم؟

ورو ولاړ شوم، د مېز پر سر د انور د واده يو عکس پروت و، هغه مې راواخيست او په بکس کې مې واچاوه.

انور يوه شېبه غلی و، داسې لکه فکر چې وهي، بيا يې يو دم راته وکتل:

پلاره! کېدای شي يو څه وخت معطله شې؟

حيران شوم:

ولې؟

ويې ويل:

مخکې له مخکې څه نه شم درته ويلای.

خندا راغله :

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه زویه! نور مې نو دلته پاتې کېدل ښه نه دي.

په خبره کې راولوېد:

یوازې دوې ورځې.

ما ورته وکتل:

ده وویل:

نه غواړې چې هره ورځ سره ووینو؟

سترګه مې له اوښکو ډکه شوه.

شونډې یې وخوځېدې:

خدای مهربانه دی، ګوندې زما فکر یوه نتیجه ورکي.

بوډا غلی شو، ماته یې وکتل او ویې ویل:

انور په دوهمه ورځ یو ادرس راکړ، ما هم ځای په اسانۍ وموند او په هماغه ورځ د یوې دوې پوړیزې ودانۍ په دروازه کې څوکیدار شوم. دا یوه خیریه موسسه وه، په لسګونو کارکوونکي یې لرل او د کابل په وزیر اکبرخان مېنه کې یې موقعیت درلود.

زه به د ورځې له خوا په یوه لرګینه غرفه کې ناست وم او یوازې به د موټرو د راوتو او ننوتو پر وخت د لویې دروازې خلاصېدو ته ورولاړېدم.

ښه و. یو څه خوشاله وم، انور به په اوونۍ کې یو- دوه ځلې د مازیګر له خوا زما لیدو ته راته. دا وخت به ټول کارکوونکي تللي وو، یوازې زه او زما په منګ یو بل څوکیدار به پاتې وو. انور به یو ساعت راسره کېناست. د ده له لیدو نه به مې خوند اخیست او د بیا راتګ ورځې به مې شمېرلې.

کار مې هم بد نه و، د موسسې کارکوونکو به بابه مالک بللم او سهار چې به مې هر یوه ته دروازه خلاصوله، لومړی به موسک شو او بیا به یې د مننې ټکی له خولې راته راووت. که څه هم چې زه ساده څوکیدار وم، خو دوی به زما د سپینو خلو لحاظ کاوه او په احترام به راسره غږېدل. زه به د مازیګر تر څلورو بجو پورې په غرفه کې ناست وم او کله چې به د دفتر کارکوونکي رخصت شول، ما به هم د انګړ دروازه وتړله. لومړی به مې د ماخوستن لپاره دېګ وکړ، بیا به د انګړ په چمن کې کېناستم او د رنګارنګ ګلانو له لیدو نه به مې خوند اخیست.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملګرى به مې ټوله ورځ ويده و، خو شپه به يې د تعمير د ساتلو لپاره په ويښه تېروله. دى دومره ډېر نه غږېده. کم غمه سړى و او د چيلم له څکولو سره يې جوړه وه. مور به يوازې د ماخوستن د ډوډۍ پر وخت يو ځاى سره ناست وو. بيا به ده د کوټې په کونج کې ولاړ ډانګى ورواخيست او دباندې به ووت. ما به تر ناوخته ټلويزيون ته کتل. وروسته به مې د ماخوستن لمونځ وکړ. پر خپل ځاى به پرېوتم او تر هغو به مې فکرونه وهل، چې خوب به وړى وم.

سهار به د ملايانو له اذانونو سره راپورته شوم او تر څو چې به د دفتر کارکوونکي راتلل، ما به د حويلۍ د منځ سړکونه پرېمينځلي وو.

وخت همداسې تېرېده. که څه هم چې انور به وروسته په ځنډ سره راته، خو بيا هم خوشاله وم، دى به مې ليده. يو ساعت به سره غږېدو او د ده تر بيا راتګه پورې به مې د خولې خوند ښه و .

يو مازيګر د انګړ لويه دروازه وټکېده. دا د ژمي وروستۍ مياشت وه، دباندې سوړ باد چلېده او کله چې مې دروازه خلاصه کړه، انور مې وليد. دى خوشاله ښکارېده، ږيره يې پاکه خرېيلې وه او کله چې يې راته وخندل، له کلونو وروسته مې يې يو ځل بيا د خولې کونجانو ته نږدې،تربغورو لاندې ژور ځايونه وليدل. وار له واره يې په خندا وويل:

پلاره! خداى دې لمسى درلوى کړي.

په زړه کې مې خوشالۍ منډه واخيسته:

څه وخت؟ څه وخت پيدا شو؟

ـنن يې شلمه ده.

په سترګه کې مې اوښکې راټولې شوې:

شل ورځې او زه خبر نه وم!

دى تلولې غوندې شو:

پلاره! ما وبخښه! کارونه ډېر دي. باور وکه، دومره وخت مې ونه موند چې زېري ته درته راشم.

په خوشالۍ مې وويل:

نوم دې څه ورباندې کېښود؟

شونډې يې وخوځېدې:

رامين، دا نوم سويتا خوښ کړى و .

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

په زړه کې مې د ماشوم د ليدو هيله راوټوکېده او د خواست په ژبه مې وويل:

کېدای شي چې خپل لمسی ووينم؟

انور يوه شېبه غلی و، بيا يې راته وکتل:

ولې نه! دوهم ځل چې راتلم نو رامين جان به هم راسره راوړم!؟

ما کوټې ته د تلو ست ورته وکړ، خو ده رايادده کړه چې بېګاه ته يې خواښې او خسر مېلمانه دي، بايد يو څه سودا کور ته يوسي، ناوخته کېږي.

انور لاړ او ما د خپل لمسي د ليدو په تمه ورځې شمېرلې. مياشت تېره شوه، خو د انور درک ونه لګېد. اخر بې صبره شوم، د موسسې يوه کارکوونکي ته مې د انور د موبايل نومره ورکړه او کله چې ټيليفون رخ شو، انور ژمنه راسره وکړه چې راتلونکې جمعه به پر خپل قول درېږي.

زه هم د پنجشنبې په ماسپښين ښار ته لاړم او د خپل لمسي لپاره مې يوه دريشي، پيک لرونکې خولۍ او ښايستوکي بوټان واخيستل .

په ټاکلې ورځ لا ماسپښين د دروازې مخې ته ناست وم، څه کم دوه ساعته مې انتظار وايست. اخر ماسپښين قضا د غرفې تر مخ يو ټکسي ودرېد. انور له موټره راکښته شو. ده په غېږ کې يو ماشوم نيولی و چې په کمپله کې تاو و. په بېړه ور ولاړ شوم. انور لاس راکړ، ماشوم ته مې وکتل. سره بغور يې لرل او شنې بخونه سترګې يې ځلېدې. هغه مې په احتياط د انور له غېږې راواخيست، پر تندي مې ښکل کړ او کله چې مې د دروازې خوا ته مخ واړاوه، انور په بېړه وويل:

پلاره ناوخته کېږي.

په حيرانۍ مې ورته وکتل.

ده وخندل:

هوا سړه ده او له موټروان سره مې هم د دواړو خواوو ويل کړي دي.

دا وخت مې د موبايل زنګ واورېد.

انور جېب ته لاس کړ او کله چې يې ټيليفون غوږ ته ونيو، د سويتا غږ مې په اسانۍ سره وپېژاند. هغې د خپل زوی پوښتنه وکړه او وروسته يې په خواشيني غږ وويل: رامين جان مې يادېږي، ژر يې راوله!

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژړا راغله. له هغې نه یوازې یو ساعت خپل دوه میاشتنی زوی لرې شوی و او دومره یې یادېده، خو له ما نه یې داسې یو څوک بېل کړ، چې پوره اته ویشت کاله مې د زړه په وینو رالوی کړی و .

د انور په غږ مې فکر سره راټول شو:

پلاره! ستا په اجازه.

له دې سره یې ماشوم زما له غېږې ورواخیست، هغه یې ښکل کړ او په خندا یې وویل:

پوهېږې پلاره! د ده ساه ډېره خوند راکوي، دا مې اوس عادت گرځېدلی، هر ماخوستن مې تر هغو د رامین جان خولې ته خپل بغور نیولی وي، چې سترگې مې سره ورشي. دی ویده وي، خو ساه یې توده- توده رابانديې لگېږي، تاته به نه وي معلومه، دا یو بېل خوند لري.

ورو مې وویل:

نه بچیه! ماته به نو له کومه معلومه وي!

بوډا غلی شو، ماته یې وکتل. په سترگه کې یې اوښکې راټولې وې او پر شونډو یې یوه ترخه موسکا پرته وه. وروسته یې خپل بالاپوښ ته لاس وروغزاوه. هغه یې پر خپلو څنگنو کېښود، سر یې وځړېد او ورو یې وویل:

انور دومره په بېړه په ټکسي کې کېناست، چې د رامین لپاره زما راوړی سوغات په کوټه کې پاتې شو، خو دا ځل یې په راتگ کې دومره ځنډ ونه کړ، دوې اوونۍ لا نه وې وتلې، چې بیا زما لیدو ته راغی. دا د جمعې ورځ وه، زما ملگری کور ته تللی و او زه په موسسه کې یوازې وم. انور دا ځل کلکه غېږ راکړه. بیا مې د ده په غوښتنه په چمن کې یو پلاسټیکي فرش ویړ کړ او دواړه کېناستو. دی خواشینی ښکارېده، وروسته یې له ورسره راوړې پلاسټیکي کڅوړې نه څو پتلونونه، د دریشۍ کمیسونه او د جامو د گنډلو لپاره دوې رنگه ټوټې راوایستلې. زما تر مخ یې کېښودل او کله چې یې زما حیرانتیا ته وکتل، په خندا یې وویل چې هسې، زړه یې وغوښتل چې دا شیان راته واخلي.

انور په هغه ورځ تر ډېره راسره ناست و، بیا یې د پخوا غوندې زما پر ټټر سر ولگاوه او تر ډېر وخت وروسته یې یو ځل بیا د �ابا� په نوم یاد کړم. بیا د خپلې مور په اړه وغږېد. د مهاجرت کیسې یې راواخیستې او د خپلې انا یادونه یې تازه کړل... دی تر ډېره غږېده، خو تر پایه یې ماته کتل. کله- کله به یې په غټو تورو سترگو کې اوښکې راټولې شوې او بیا به یې زما ښی لاس په خپلو گوتو کې ټینگ کړ. انور عجیبه غوندې و. یوه شېبه یې هم زما نه سترگې نه اړولې او په مینه یې راته کتل. خو ماته داسې وایسېده، لکه کومه مهمه خبره چې رانه پټوي او یا یې پر خوله نه شي راته راوړلای. په خپلو خبرو کې یې څو ځلې له ما نه بخښنه وغوښته. ده تر ډېره خبرې وکړې. د خدای په امانۍ پر وخت یې تر ډېره په غېږ کې نیولی وم او کله چې رانه روان شو، څو ځلې یې شاته مخ راواړاوه.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوډا غلی شو، د خپل بالاپوښ جېب ته يې لاس کړ، خو فکر کوم دا ځل يوازې د ګوليو پاکټ په ګوتو ورغلی و. ده يوه ګولۍ خولې ته واچوله، د چايو غوړپ يې ورپسې وکړ، ماته يې وکتل او ورو يې وويل:

دا د سردردۍ لپاره دي، ځکه زه سردردي لرم او ډاکټر راته ويل چې دا تکليف د ډېرې خواشينۍ له لاسه درته پيدا شوی دی.

په خبره کې يې ورولوېدم:

ښه نو د انور د خوابدون په راز ونه پوهېدې؟

_ای زويه! څه درته ووايم؟ انور دا ځل ډېر ځنډ وکړ، خو چې درک يې معلوم نه شو، تشويش راولوېد. څو ځلې مې زنګ ورته وواهه، خو ټيليفون يې ځواب رانه کړ. اخر مې انديښنه ډېره شوه. زړه مې طاقت ونشو کړای او يو مازيګر مې مکروريانو ته مخه کړه. کله چې د انور کور ته ورسېدم، د دروازې پر زنګ مې ګوته ټينګه کړه. يو غنم رنګه نرۍ هلکۍ راووت. فکر مې وکړ چې دی به د سويتا کوم خپل وي، ځکه مې د انور د رابللو ورته وويل، خو د ده په څېره کې د حيرانتيا نښې ښکاره شوې او وچ ځواب يې راکړ چې د انور په نوم څوک نه پېژني.

زړه مې له وېرې ډک شو. د مخامخ ګاونډي ور مې ورو ټکاوه. دروازه خلاصه شوه. د ګاونډي ښځې په حيرانۍ راته وکتل. دا وارخطا غوندې شوه، شونډې يې وخوځېدې:

دومره ژر؟

حيران شوم.

ښځې هماغسې په حيرانتيا وويل:

څه وخت راغلې؟

حيراني مې دوه چنده شوه:

زه خو چېرته نه وم تلی؟

دا ځل يې خوله هم وازه شوه.

ما وويل:

انور چېرته دی؟

سترګې يې رډې راوختلې.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه وارخطا شوم.

په ماته ګوډه ژبه یې وویل:

نو ته! ته یې نه یې ورسره بېولی؟

دا ځل مې په یو څه کاوړ خپله خبره تکرار کړه او ومې ویل: چې انور چېرته دی؟

دا تلولۍ غوندې شوه:

کاناډا، کاناډا ته تللی!

پښې مې ورېږدېدې، همالته ځای پر ځای کېناستم. د ښځې وارخطا چیغه مې واورېده:

د حمید پلاره! وه د حمید پلاره...!

شېبه وروسته یې خاوند راغی، په بېړه یې تر مټ ونیولم، کوټې ته یې بوتلم او پر کوچ یې کېنولم.

هغه ته مې وکتل، خواشینی ښکارېده. بیا یې مېرمن راغله، یو ګیلاس یې راته ونیو او کله چې مې له اوبو نه غوړپ وکړ، د لیمو خوند په کې ګډ و.

زه تر ډېره هلته کېناستم. سر مې درد کاوه او پر زړه مې سستي راتله. د ګاونډي له خبرو وپوهېدم چې انور له خپلې کډې سره درې میاشتې مخکې د کاناډا مرکز (ټورنټو) ته تللی و. ده ګاونډیانو ته دا هم ویلي وو چې د پلار ویزه یې هم راغلې ده او اوس د یو څو ورځو لپاره قره باغ ته ځي او وروسته بیا د پاکستان له لارې په ګډه کاناډا ته روانېږي .

بوډا غلی شو، یو سوړ اسوېلی یې وایست او ورو یې وویل:

ده په څومره سادګۍ پرېښودم.

وروسته یې مخ راواړاوه، شونډې یې یوې کمرنګې موسکا بدرګه کړې او په غریو کې یې وویل:

کله چې مې په شېرینو پورې زړه وتاړه، هغه مرګ رانه واخیسته او کله چې مې په انور پورې زړه وتاړه، دی یوې پردۍ ښځې رانه پردی کړ.

په بېړه مې وویل:

د ده ادرس، د ټیلیفون نومره، داسې څه نه لرې چې کوم تماس ورسره ونیسې؟

سر یې وخوځېد:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ای زویه! څه درته ووایم؟ په سبا یې د خپلې موسسې رئیس ته ورغلم. زه ډاډه وم چې هغه به د انور کوم ادرس ولري، ځکه زه د خپل زوی په سفارش هلته مقرر شوی وم. کله چې مې خپل رئیس ته وویل چې زه د انور پلار یم او د هغه کوم ادرس او یا هم د ټیلیفون نومره مې په کار ده، خوله یې وازه پاتې شوه. تر ډېره یې باور نه راته چې ډاکټر انور دې د یوه خوار ځوکیدار زوی وي او اخر یې هغه وخت زما خبره زړه ته ولوېده، چې له انور او سویتا سره اخیستی عکس مې له جېبه ورته راوایست .

دی یوه شېبه غلی و، بیا یې ډاډ راکړ چې د انور د ادرس په پیدا کولو کې به هڅه وکړي، خو غټ خلک په پردو غمونو پسې دومره سر نه ګرځوي. ده به نن- سبا راته کول او ما به هم نه پرېښود، په ورځ کې به مې څو ځله پوښتنه ورته کوله او کله چې مې یو سهار په ادرس پسې د رئیس د دفتر دروازه خلاصه کړه، دی له څو خارجیانو سره ناست و. په هماغه ساعت یې په تریو تندي او یوه اشاره له دفتره ووتم، خو وروسته یې د دفتر اداري مشر ته ویلي وو چې بابه مالک په دفتري نزاکت نه پوهېږي، سر له ننه ځواب دی.

ماته دا کومه مهمه خبره نه وه، نه خواشینی شوم او نه هم د خوابدون کوم احساس راته پیدا شو. ما تر اوسه په کابل کې د یوه چا لپاره ژوند کاوه او اوس چې هغه نه و، کابل راته سور اور ښکارېده. ځکه مې په بې پروایۍ بکس راواخیست او د قره باغ پر لور مې مخه کړه.

هلته مې پر کوټو یو څه لاس تېر کړ. خپل امانت ایښی د کور سامان یې مات- ګوډ راوسپارل او ښېرته مې د کلي ژوند پیل کړ. په څو میاشتو کې مې جېب تش شو. ښېرته هماغه خوار مالک شوم او کله چې په مزدورۍ پسې ووتم، نو دوه پرله پسې ورځې مې کار ونه موند. خلک نه وو ګرم، ځکه زما په متو کې هغه پخوانی زور نه و پاتې. نه مې بېلونه پورته کولای شوای او نه مې هم په خپل بدن کې د کارېزونو د پاکولو سیکه لیده. زه اوس بوډا وم. په رېږه او سر کې مې تور وېښته نه ښکارېدل او د غمونو له لاسه دومره زهیر شوی وم، چې پر لاره هم سم نه شوم تلای .

څه موده مې په قره باغ کې تېره کړه، خو هلته مې طاقت ونه شو کړای. لوږې، نېستۍ او پخوانیو یادونو ځورولم. ډېر وخت به مې ګېډه تشه وه. ما نه کار کولای شوای او نه مې هم دا منله چې په خپل قوم کې چاته لاس اوږد کړم. ځکه مې قره باغ هم پرېښود.

اوس دا دی په جوماتونو ګرځم. کله یو ځای کله بل ځای... ځوک لېونی راته وایي، ځوک مې سوالګر بولي او ځینې هم ملنګې راباندې وهي...

اه انوره! زه دې څومره په بېوسۍ کې پرېښودم!

بوډا غلی شو.

ما وویل:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاکا! نو چې دی ستا په کیسه کې نه شو، تا ولې په زړه کې ځای ورکړی؟

یو دم یې راته وکتل، وروځې یې سره ورغلې، سپږمې یې کښته پورته شوې. لاندېنۍ شونډه یې وځړېده او په زوره یې وژړل:

څه وکم؟ هر رنګه چې وي، هغه مې زوی دی، کله مې هېرېږي؟

بوډا داسې ژړل، لکه له کوم ماشوم نه چې د هغه مور ورکه شوې وي. اوښکو یې پر ښي سپېره غومبري منډې وهلې... دا ځل یې نه مخ رانه واړاوه او نه یې هم سترګې ته لاس ونیو. بې اختیاره یې ژړل او د ده په لیدو زما سترګې هم ډکې- ډکې کېدې.

بوډا ښه شېبه وژړل. وروسته یې پر خپله پزه لستوڼی تېر کړ او چې څه شېبه نوره هم ووته، د خپل بالاپوښ له جېب نه یې عکس راوایست. عکس ته یې وکتل. دی تر ډېره ورته ځیر و او هماغسې یې له ځان سره وویل:

اه انوره زویه! زه څومره یوازې یم، ډېر یوازې، زه اوس هېڅوک نه لرم؛ څوک نه شته چې زما پر ټټر سر ولګوي، خبرې مې واوري او ابا راته ووایي. ای زویه! ستا خبرې مې یادېږي، زه اوس چاته د شېرینو کیسې وکړم؟ د چا په هیله ژوند ته په مینه وګورم؟ زه اوس ډېر بېوسه یم، ډېر بېوسه. دومره بېوسه چې ان مرګ هم مخ رانه اړولی دی.

بوډا غلی شو، خو پرته له دې چې سر پورته کړي، یو دم یې په لوړ غږ وخندل. دا خندا دومره ناڅاپي او غیرطبیعي وه چې بدن مې زیږ شو. ده هماغسې په خندا کې چیغه کړه:

ای شېرینو! راشه او خپل اکرب ته وګوره! ستا اکرب اوس هېڅوک نه لري. دی ډېر بېوسه دی، دومره بېوسه چې نور نو د غمونو هم خوا ورته بدېږي...

بیا یې یو دم وژړل:

ته چېرته یې؟ یو ځل خو اکرب راته ووایه، یوازې یو ځل...

بوډا ژړل... کله به یې انور ته ورچیغه کړه او کله به یې شېرینو ته د خپل زوی له لاسه ګیلې کولې، داسې لکه هغه چې مخامخ ورته ناسته وي او د ده خبرې اوري، خو زه وپوهېدم چې بوډا تر عصبي فشار لاندې و. خدای شته چې زما هم اوښکې له واکه ووتې. ورنږدې شوم او بې اختیاره مې غېږ ترې تاو کړه. ده هم زما پر اوږه سر کېښود او په چیغو- چیغو یې وژړل... بوډا اوښکې تویولې او ما یې په لاس کې نیولې عکس ته کتل چې له ده سره یې نږور او زوی هم ولاړ وو. انور په عکس کې خندل او ماته داسې وایسېده، لکه د خپل پلار په بېوسۍ پورې چې خاندي.

بوډا تر ډېره زما پر اوږه خپل تندی لګولی و او کله چې یې زړه تش شو، په رېږدېدلو لېنګو دباندې ووت.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما هم برستن سمه کړه. د څښلو اوبه مې ورته کېښودې او په بخارۍ مې لرګي پسې کړل. کله چې بېرته راغی، پرته له دې چې راته وګوري، پر خپل ځای کېناست او سر یې وځړېد.

ورو مې وویل:

کاکا! ته مه خپه کېږه! د غونډۍ کلي ته له کاناډا نه یو څوک راغلی دی. چې لږ لار پیدا شي، زه به یې احوال درته راوړم، کېدای شي انور وپېژني.

ناڅاپه یې سر پورته کړ. پر خړو شونډو یې یوه موسکا وغزېده او په بېړه یې وویل:

چېرته؟

_یو کلی دی، هلته دوې میاشتې مخکې یو چا له کاناډا نه د خپل پلار جنازه راوړه. دومره خبر یم چې تر اوسه لا بېرته نه دی تللی. شاید ستا زوی وپېژني، ځکه دی هم په �ټورنټو� کې اوسېږي.

سترګه یې وځلېده:

دا کلی کومې خواته دی؟

_شمال لور ته، تر غونډیو ورهاخوا.

په خوشالۍ یې وویل:

سهار ته درنه ځم.

ما وخندل:

په دې واوره کې تګ دومره اسانه هم نه دی، دوه- دوه نیم ساعته مزل غواړي. ما درته وویل چې لږ منډ پیدا شي، زه به یې په خپله احوال درته راوړم.

_نه زویه! کله پاتې کېدای شم.

ورو مې وویل:

ګوره کاکا! خپل ځان په لېوانو مه خوره، سږ کال واوره ډېره ده. په خوراک پسې د غره ټول ځناور دښتو او غونډیو ته راکښته شوي دي؛ پرون هم ښکاریانو د لېوانو پلونه لیدلي وو.

بوډا څه ونه ویل.

ما د اوداسه لپاره بدنۍ ورته ډکه کړه، جاینماز مې ورته کېښود او کله چې د مېلمنو له کوټې وتم، مخ مې ورواړاوه:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوې ورځې لا نور هم صبر وکه، زه به د کلي ځو ځوانان راسره ملګري کړم. خدای مهربان دی، ګونډې هغه سړی د انور په اړه څه معلومات ولري.

دا مې وويل او له کوټې ووتم.

***

سهار وختي چې کله د لمانځه په نيت جومات ته تلم، دباندې دومره لړه وه چې د انګړ دېوالونه لا هم نه ښکارېدل. خو کله چې د انګړ دروازې ته ورسېدم، بدن مې زيږ شو. د مېلمنو د کوټې له خوا پلونه راغلي او له دروازې وتلي وو. په بېړه مې کوټې ته ورمنډه کړه. ور خلاص و او په کوټه کې هېڅوک نه ښکارېدل. تشناب مې وکوت، هلته هم څوک نه و .

له انګړ نه ووتم. په پلونو پسې ګرېندی روان شوم... د پلونو تر څنګ، په واوره کې د لکړې د لګېدو ځايونه هم ښکارېدل.

له کلي ووتم. پلونه شمال لور ته د غونډېو خوا ته غزېدلي وو. نور هم ګړندی شوم. يو ځای مې په واوره کې د انسان د لوېدو نښه وليده، بيا د غونډېو خوا ته کاږه واږه پلونه تللي وو.

نښه شېبه مې مزل وکړ. څو ځله ولوېدم، له خولې نه مې تاوونه پورته کېدل، خو تېر مې په خولو لوند و. نه پوهېدم چې بوډا به څه وخت له کوره وتلی و. دا هم نه راته معلومېده چې دی به څومره تر ما مخکې روان و، ځکه هوا خړه وه. هېڅ هم نه ښکارېدل. څو ځله مې په چيغه د بوډا نوم واخيست: (کاکا مالکه! ای کاکا مالکه!...) خو په چوپه چوپتيا کې مې هېڅ کوم غږ وانه ورېد. هماغسې ګړندی روان وم... ځای- ځای به مې پښه تر ځنګانه پورې په واوره کې ننوته، خو کله چې د لومړۍ غونډۍ پيڅکې ته ورسېدم، پښې مې ولړزېدې او ځای پر ځای ودرېدم.

د غونډۍ په لمن کې له ختيځ لوري نه د يوې ډلې لېوانو پلونه راغلي وو، د بوډا پر پلونو تېر شوي وو، خو پلونه بېرته لنډ راګرځېدلي وو او د بوډا له پلونو سره جوخت شمال لور ته ختلي وو.

يوه شېبه ولاړ وم، په سترګو کې مې اوښکې را ټولې شوې. ما هېڅ هم نه شو کولای، ان د اځل مې له وېرې چيغو ته هم خوله نه شوای جوړولای او کله چې مې د يوه لېوه د انګولا نرۍ کوکه په غوږو ننوته، بې اختياره مې د کلي خوا ته ورمېږ کوږ شو. کورونه نه ښکارېدل. په زړه کې مې وېره را ټوله شوه او پر خپل راغلي کيڼ پله مې خپله ښۍ پښه کېښوده.

Download from: ketabton.com

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library